

САМАНТА ДЕЙ ЗАВИНАГИ ЗАЕДНО

Превод от английски: Татяна Митева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Изглеждаш ужасно! — каза Гейбриъл, като оглеждаше бледото лице на Кейтлин и тъмните кръгове под очите ѝ.

— Много ти благодаря — отзова се Кейтлин Кар не толкова иронично, колкото уморено. После уви краката си с вълнен шал и отпусна глава върху облегалката на дивана.

— Иначе добре ли се чувстваш? — попита Гейбриъл с разтревожен глас.

— Съвсем обикновена операция от апандисит без усложнения. Нищо особено — кимна Кейтлин, — само съм изтощена.

— Нали още през пролетта ти казах да не се товариш с разни допълнителни курсове, а да си вземеш отпуска?

Приятелката и колежката ѝ си знаеше своето и Кейтлин се усмихна. Обикновено се дразнеше, ако някой ѝ кажеше, че е слабичка, прилича на момиченце и има нужда от грижи и закрила. Но когато го правеше Геби, не се засягаше, защото тя по принцип закриляше и защитаваше всички.

— Нямах друг изход — меко напомни Кейтлин. — Трябваше да се подготвя за защитата през тази година.

— Каква ще ти е ползата от кандидатска степен, ако се съсипеш? Работата с тези твои „трудни“ дечица изцежда всичките ти сили.

— Но те го заслужават — въздъхна Кейтлин. — Между другото, добре ли са те?

— Общо взето, да. Е, имаше два-три инцидента, но Нийл като че ли се е справил с положението, макар и да няма голям опит. Той има свой подход към малките и те го слушат. О, преди да съм забравила! — Отвори чантата си и извади няколко листа. — Даде ми рисунките, които децата са направили за теб с пожелание за скорошно оздравяване.

Кейтлин се усмихна и пое нетърпеливо листовете. Рисунките се оказаха толкова различни, колкото различни бяха и децата в класа за особено трудни ученици, който тя водеше — от акуратните и точни

линии и букви на Питър до небрежните скици на Райли. Самият факт, че Нийл бе успял да накара Райли да свърши нещо полезно, само по себе си бе голямо постижение.

Тя се почувства по-добре. Рисунките потвърждаваха, че Нийл може да работи с децата. Тя се страхуваше, че един нов педагог, заместил я по спешност поради операцията, само ще ги наглежда, докато тя се оправи. Нейният клас не бе от леките и промяната можеше да обърка всичко. А децата вече бяха доста изостанали в ученето, както и в социалните си контакти; всяко забавяне само би затруднило евентуалното им преминаване към редовно обучение.

Вдигна поглед от рисунките и се усмихна.

— Предай моята благодарност на Нийл, Геби.

— Ще му кажа. Да разбирам ли, че сега ще се успокоиш и ще се радваш на остатъка от отпуската си?

Кейтлин направи гримаса.

— Не зная. Пет седмици са страшно много време. А и нямам какво друго да върша, освен да преговарям това, което вече съм минала. Последното упражнение написах преди месец.

— Тогава си почини истински! Отиди да поживееш при майка си или някъде другаде.

— Тя има нов приятел — поклати глава Кейтлин. — Само ще ѝ преча.

Със замислено изражение Гейбриъл взе чашата си и отпи глътка кафе.

— Но ти вече можеш да оставаш сама, така ли? — внезапно попита тя. — Искам да кажа, че не е нужно някой постоянно да те наглежда.

Кейтлин я погледна с недоумение.

— Нали ти казах, че съм съвсем добре. Защо?

— Разказвала ли съм ти за доведения ми брат Рейн?

— С големи подробности — усмихна се Кейтлин.

Познаваше Гейбриъл едва от няколко месеца, ала вече знаеше всичко за семейство Пикар. Ненапразно колегите ѝ бяха лепнали прякора „Геби“, което означаваше — „Бърборана“.

Геби също се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Да, струва ми се, че ти споменах за него, но както и да е. До къщата му има бунгало. Поканих те да дойдеш през лятото, обаче беше

заета. Защо не отидеш там да смениш обстановката?

— Благодаря ти — поклати глава Кейтлин, — но не виждам как ще стане.

— Рейн няма да възразява. Бунгалото е за мен и сестра ми. И макар че не е нещо особено, има баня с тоалетна, а прозорците гледат към океана. Там е много красиво, Кейт. Кога си излизала от Ванкувър за последен път? Само си представи, ще се разхождаш по брега и ще събираш дърва, изхвърлени от вълните, а после ще седиш пред камината... — Забелязала замечтания израз на лицето на Кейтлин, тя се засмя. — Ще ти хареса, ще видиш.

— Идеята ти е доста съблазнителна. Но къщата принадлежи на брат ти и не се знае как ще погледне на това.

— Нали ти обясних, че бунгалото е наше. То дори не се вижда от къщата, тъй че няма да му пречиш. За всеки случай обаче ще му се обадя. Ако решиш да отидеш, разбира се.

— Ще помисля. Говори с Рейн и ако той не възразява, може и да отида.

— Чудесно! — Геби широко се усмихна и погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Обещах на Айвън да се срещнем в седем. — Облече якето си и закопча ципа. — Още тази вечер ще звънна на Рейн и утре ще ти се обадя. — Геби махна с ръка и излезе.

Кейтлин се намести по-удобно на дивана и се замисли. Хубаво би било да излезе извън града. Отдавна не се бе разхождала по безлюден бряг, не беше дишала чист въздух без бензинови пари. Дали братът на Геби ще се съгласи да търпи нейното присъствие? Рейн Пикар бе известен художник — анималист и едва ли обичаше да му досаждат. Той можеше и да откаже на сестра си. Тогава щеше да се наложи Кейтлин да наеме стая в хотел. Но това щеше да струва скъпо дори сега, извън курортния сезон, а тя не можеше да плаща едновременно наема за апартамента си тук, хотела, както и сумата, която всеки месец редовно изпращаше на майка си. Освен ако не изтеглеше пари от спестяванията си, което не би искала да прави.

Ако Рейн откажеше, щеше да прекара отпуската си вкъщи.

Тя огледа хола. Малкият двустаен апартамент ѝ служеше за дом вече пет години, откакто беше започнала да преподава. Улиците наоколо бяха изпълнени с шума и суетата на големия град, но квартирата беше доста удобна и евтина.

Бледожълтият цвят на стените стопляше стаята и приятно контрастираше с дъбовата дограма на прозорците. Шарен килим бе постлан върху блестящия паркет пред мекия диван, по който имаше разхвърляни възглавници. Стайните зелени растения придаваха на стаята свежест, а японският параван скриваше обедната маса и кухненския бокс. Внимателно избирани индиански рисунки украсяваха стените. За някои може би това не беше кой знае какво. Но всичко тук си бе нейно. Беше нейният дом.

Кейтлин стана да занесе чашите от кафето в кухнята. Сложи ги в мивката и започна да разтрива оперираното място. Конците вече бяха извадени и раната, според лекаря, зарастваше добре, макар че още я наболяваше. Това я подсети, че не е готова да се върне в класната стая.

Геби бе права — Кейтлин не изглеждаше никак добре. Имаше тъмни сенки, а кристалносините ѝ очи бяха изгубили блясъка си и гледаха тъжно. Тъмнокестенявата ѝ коса отдавна плачеше за подстригване. Млечнобялата иначе кожа сега сивееше. Кейтлин беше отслабнала много и изглеждаше крехка и уязвима като изоставено дете.

Знаеше, че всичко това не се дължи само на операцията. Колко вечери и недели, колко ваканции и отпуски бе посветила на четенето? А и работата ѝ изискваше доста усилия, като не само я изтощаваше физически, но винаги я изцеждаше и емоционално. Обаче не забравяше, че при всичките ѝ грижи и старания, не всяко от онези деца можеше да се оправи — някои бяха обречени да живеят непоносимо трудно, неспособни да превъзмогнат последиците от хаотичното си възпитание. Тъкмо затова тя залягаше над специализираната литература, като се надяваше, че новите знания ще ѝ дадат възможност да помогне на още от децата...

Обаче на никого нямаше да помогне, ако изчерпеше силите си докрай и не се върнеше в класната стая. Вместо да се притеснява, по-добре бе да погледне на тази принудителна отпускат като на шанс да си почине и да се поглези. За първи път през живота си.

Щеше да започне да се глези веднага, и то с вкусна храна — трябваше да възстанови изгубените килограми. Отвори хладилника и огледа съдържанието му, но нищо не я примами. Накрая си стопли някаква консервирана супа и започна бавно да я пие, ала скоро отмести купичката настрана с явно отвращение.

Отиде в спалнята, легна в кревата, зави се и се отпусна. Единственото нещо, което напоследък не изискваше усилия от нея, беше сънят...

— Нямах никакви проблеми — за сетен път повтаряше Геби, като товареше в старичката кола на Кейтлин куфар с дрехи и кашон с хранителни продукти. Като затръшна капака на багажника, тя извади от джоба на джинсите си ключ и го подаде на Кейтлин. — Ето, заповядай. Приятно прекарване. Гледай да си починеш и да наддадеш някой и друг килограм, че си заприличала на дванадесетгодишно момиче.

— Благодаря за комплимента — намръщи се Кейтлин и прибра ключа в чантата. — Значи брат ти няма нищо против?

— Колко пъти трябва да ти го повторя? Всичко е уредено. А сега тръгвай, за да не изпуснеш ферибота. — Геби я прегърна и добави: — Почини си и гледай да си добре.

— Благодаря, Геби. — Стана ѝ приятно, че някой мисли за нея. Качи се в колата и запали мотора. — Не забравяй да поливаш цветята!

— Няма. И карай внимателно!

Колата потегли. Геби махна за довиждане, Кейтлин също ѝ махна в отговор и съсредоточи цялото си внимание върху натовареното движение. Ръмеше дъжд. Кейтлин се насочи към залива. Дано времето се оправи, помисли тя, тогава и настроението ѝ щеше да се подобри; сега то бе мрачно и сиво като деня.

Плаването с ферибот до остров Нейнемо мина нормално. Тя си топлеше ръцете с чаша чай, гледаше през замъглените прозорци и виждаше само сиви облаци, които се сливаха с високите вълни. Потрепери, отмести поглед и отпи глътка чай. Дали не направи грешка? Чакаха я още час и половина зад волана и още едно плаване с ферибот. А толкова ѝ се искаше да се сгуши в топлото легло вкъщи и да поспи.

Когато най-сетне пристигнаха на малкото островче, разположено в океана на изток от Ванкувърския остров, вече бе напълно изтощена. Отгоре на всичко ѝ се наложи още половин час да търси къде живее Рейн Пикар. Тя изкара колата на пътеката до бунгалото, изгаси мотора и се огледа.

Мястото беше красиво. Дори проливният дъжд не бе в състояние да развали впечатлението. Поляната бе обрасла с високи канадски ели и кедрови дървета, големите им зелени клони приятно контрастираха с потъмнелите от дъжда стволове.

Бунгалото обаче правеше съвсем друго впечатление.

То беше тъмно и неприветливо. Студено. Прогизнало. Кейтлин потрепери и излезе от колата. Колкото по-бързо напалеше огън, толкова по-бързо щеше да се стопли.

Стъпалата, водещи към входната врата, се оказаха хлъзгави и обрасли със зелен мъх, както и верандата. От дъсчения покрив се стичаха водни струи. Кейтлин отключи вратата и я отвори. Вътре беше тъмно и миришеше на влага. Тя напипа електрическия ключ и го натисна. За нейно облекчение ток имаше.

Огледа голямата стая с дървени легла покрай стените. По средата имаше изтърбушено канапе с кресла и печка за дърва. В единия ъгъл бе сложен стар котлон, в другия — не по-малко стар хладилник, а помежду им — шкафче, покрито с изтъркано парче мушама.

Кейтлин потрепери. Мястото се оказа много по-лошо, отколкото очакваше, дори нямаше свестен под; вместо него бяха настлани листове шперплат, покрити със стари черги. Единственото хубаво нещо бе камината, разположена срещу канапето.

През лятото, когато Геби идваше на почивка с компания роднини и приятели, тук сигурно не бе чак толкова неприятно, пък и целия ден прекарваха на плажа. Но през ноември в тази барака бе мрачно и студено. На Кейтлин ѝ се прииска да си тръгне незабавно, ала вече се стъмняваше, а и беше уморена.

Така или иначе, налагаше се да прекара тук поне една нощ. Трябваше да напали огън в камината, да извади от куфара най-необходимото и тогава може би щеше да се почувства по-уютно.

В бунгалото имаше малко дърва, които не биха ѝ стигнали да поддържа огъня през нощта. Поради липса на друг източник на топлина Кейтлин няколко пъти се разходи до купчината нарязани дърва зад бунгалото, като се надяваше, че до вечерта ще изсъхнат. После внесе куфара и продуктите и уморена седна пред камината.

В стаята беше все така влажно, а тя бе премръзнала до кости. Като поседя известно време неподвижно, тя се надигна, намери стара алуминиева тенджерата и си стопли супа върху котлона. Храната малко я

загря, но настроението ѝ не се подобри. На всичко отгоре беше настинала — имаше хрема и очите ѝ сълзяха.

Само това ѝ липсваше! Кейтлин извади спалния си чувал и го сложи върху канапето — беше решила да спи пред камината. Сложи още дърва, загаси лампата и се вмъкна в чувала.

Влажните цепеници пращяха и се пукаха и освен тези звуци беше тихо, страшно тихо. Кейтлин бе свикнала с неспирния шум на уличното движение, с далечния вой на сирени, с шумовете в кооперацията и тази тишина ѝ лазеше по нервите.

Тя внимателно се ослуша за някакъв звук отвън, но долови само воя на вятъра и потропването на клоните на дърветата по покрива.

По страните ѝ се затъркаляха сълзи. Колко ѝ се искаше да има истински дом, в който би могла да се завърне от болницата — топъл дом с грижовни родители, които да я гледат и да ѝ угаждат, докато оздравее!

Но това бяха напразни мечти. Кейтлин се ядоса на себе си и избърса сълзите си. Всичко щеше да бъде наред. Щеше да се оправи сама. Както винаги...

Обърна се на една страна и се сви на кълбо, от което ѝ стана малко по-топло. Ако беше уцелила междуцарствието, когато майка ѝ вече се бе разделила с предишния си приятел и още не си беше намерила нов, можеше да отиде при нея за няколко дни. Но от опит знаеше, че когато в живота на майка ѝ се появяваше нов мъж, всичко друго отиваше на заден план. Дори дъщеря ѝ...

Загледа се в огъня и въздъхна. Нейните родители се оженили по на седемнадесет години и тя се родила пет месеца след сватбата им. Като не получавало помощ или съчувствие от своите родители, младото семейство не издържало на новите тежки отговорности. Когато Кейтлин навършила три години, родителите ѝ се развели. Всеки отнесъл със себе си горчиви спомени за неполучливия брак. Детето останало при майката, а бащата дори сега не си даваше труд да поддържа връзка с тях.

Майката и дъщерята се местеха от едно малко градче в друго и когато Джанет Кар не си намираще работа, живеела от застраховката по безработица или ползваха социални помощи. Ако намираще какво да работи, то обикновено бе като сервитьорка в местен бар. Парите все не стигаха, ала мъже имаше в изобилие. Джанет беше дребна, хубава и

лесно ги привличаше. С някои само излизаше, а други се нанасяха при тях. Тогава майката сякаш забравяше за съществуването на детето си.

Когато в живота на Джанет Кар се появяваше нов мъж, отначало тя изглеждаше влюбена и щастлива, весела и засмяна. Но реалността бързо убиваше романтичните ѝ чувства; изправена пред сивото ежедневиe, Джанет ставаше свадлива и кисела, вкъщи започваха кавги и много скоро се оказваше отново сама с дъщеря си.

Тогава за Кейтлин настъпваше кратък период на мир и спокойствие... Докато се появеше следващият.

Разбрала, че няма да заспи, тя разкопча спалния чувал и изпълзя да сложи още дърва в камината. Седна пред огъня и започна да разбутва цепениците, докато най-сетне не се разгоряха, а след това, потривайки ръце от студ, отиде до котлона да си свари какао.

Сгуши се на канапето с гореща чаша в ръка. През последните години бе завършила не един курс по психология и бе разбрала, че майка ѝ още изживява младежките си мечти и се мъчи да компенсира изгубеното в нежеланата бременност и ранния брак време. Обикновено с възрастта повечето жени придобиват житейски опит и узряват. Но с Джанет не стана така...

Кейтлин допи какаото и сложи чашата на пода, после отново се мушна в чувала и се зави до брадичката. Започна да наблюдава огнените езици, които със съскане поглъщаха дървата и ги превръщаха във въглени. Постепенно очите ѝ се затвориха и тя потъна в сън...

На сутринта с мъка отвори очи и видя, че навън вали още по-силно и в бунгалото е станало доста влажно. Огънят в камината беше изгаснал и само въглените тлееха. Тя се сгуши в топлите завивки. Болеше я гърлото, главата, втрисаше я. Единственото ѝ желание бе да се прибере у дома.

Най-сетне стана и побърза да се облече. Трябваше да донесе още дърва. Като потискаше силното желание да си легне отново и да не мърда от канапето, тя отвори вратата и излезе навън.

Времето се бе развалило окончателно. Към неспирния дъжд се бе прибавил и силен рязък вятър.

Кейтлин бързо се отправи към купчината дърва. Трябваше да направи няколко курса, за да не се претоварва — лекарят беше

подчертал колко опасно е за нея да вдига тежки неща. Тя започна да отмества горния ред с надежда да достигне по-сухи дърва. Мускулите на цялото ѝ тяло я наболяваха, а вятърът безмилостно шибаше с дъждовни струи пламналото ѝ лице. Тя подбра няколко цепеници и се обърна.

Пред нея, преграждайки пътя ѝ към бунгалото, бе седнало куче. Голямо като вълк, с гъста тъмна козина и бяла муцуна, наострило уши, то я гледаше с необичайните си сини очи.

От уплаха Кейтлин изпусна дървата и отстъпи назад. Страхуваше се от кучета, а този звяр беше направо ужасен! Той направи крачка напред и тя се притисна към купчината дърва.

— Не се страхувайте, той нищо няма да ви направи.

Кейтлин рязко се обърна. От гората излизаше висок мъж с тъмни очи и остър поглед. Той щракна с пръсти.

— Ела тук, Рекс. Недей да плашиш дамата!

Кучето се затича към него, като въртеше опашка, облиза ръката му, седна и отново се вторачи в Кейтлин. Тя се изправи и отпусна ръката си, в която стискаше цепеница.

— Вие сигурно сте колежката на Геби, макар че приличате повече на ученичка, отколкото на учителка. Тази сутрин се прибрах къщи и на телефонния ми секретар бе оставено някакво не дотам ясно съобщение. Колко време смятате да прекарате в бунгалото?

— Ден-два — сухо отвърна Кейтлин, подразнена от тона му. — Разбира се, ако не възразявате. Гейбриъл ме увери, че вие нямате нищо против присъствието ми тук, но ако ви преча, ще си отида.

— Това е ваша работа, все ми е едно.

Кейтлин решително вдигна глава.

— Тогава ще остана.

С удоволствие би му казала какво да направи с това бунгало, но беше твърде уморена от вчерашното пътуване, а днес се чувстваше още по-зле. Трябваше да събере поне малко сили.

Той кимна.

— Ще ви помогна да се запасите с дърва.

— Ще се оправя сама, господин Пикар — твърдо заяви Кейтлин.

— Като ви гледам, едва ли сте в състояние да се дотъртите до бунгалото, да не говорим да отнесете до там и наръч дърва. А те ще ви

трябват. Постройката не е предвидена за ползване през зимата и трудно се отоплява.

Раздразнението ѝ нарастваше, а най-лошото бе, че наистина се чувстваше много слаба.

— Казах ви, че ще се оправя. Спокойно можете да се приберете.

— И Геби ще научи, че не съм помогнал на малката ѝ приятелка. Това няма да стане — каза той и започна да трупа дърва върху ръката си. След това се обърна към нея: — Как се казвате?

— Кейтлин Кар.

Тя също взе няколко цепеници — сама щеше да ги отнесе в бунгалото и нямаше да му покаже колко е отпаднала и изморена!

Той рязко кимна, взе още едно дърво, изправи се и недоволено погледна Кейтлин, която предпазливо заобикаляше кучето. Без да мърда от място, то обърна глава след нея.

— Нали ви казах, той нищо няма да ви направи.

— Не обичам кучета — прониза го с поглед Кейтлин.

— Искате да кажете, че ви е страх от тях.

— Искам да кажа, че не обичам кучетата! — парира тя.

Той мина покрай нея и Кейтлин съзря в очите му недоверие. Бавно го последва, без да сваля от него погледа си. Рейн изкачи стъпалата към верандата с лекота.

Общо взето, братът на Геби отговаряше на описанията ѝ — бе доста висок и по-скоро жилав, отколкото набит. От дъжда косата му се бе накъдрила леко и даже арогантният начин на държане не можеше да скрие кадифената топлина на очите му.

Ако беше проявил поне малко съчувствие и гостоприемство, сигурно щеше да ѝ се стори симпатичен. А сега неговото присъствие само я дразнеше. Искаше да остане сама колкото е възможно по-скоро. Тя стисна зъби и влезе вътре.

Без да пророни дума, Рейн мина покрай нея и пак излезе. Кейтлин се изплези зад гърба му и подреди дървата в сандъка до камината. Защо ли въобще се бе появил?

Тя огледа отново унилата барака и изпъшка, защото усети как студът я пронизва до кости, потри силно ръце и ги протегна към тлеещите в камината въглини. Като поседя така, с мъка се изправи и излезе навън, притиснала ръце към гърдите си. Цялото ѝ тяло пламтеше от висока температура и я втрисаше.

Рейн внимателно я изгледа. Очите ѝ, очертани от дълги мокри мигли, изглеждаха необичайно големи върху бледото лице. Тъмната прогизнала коса бе полепнала по главата и лицето ѝ.

— Имате вид на пътник за онзи свят — изрече той рязко. — Влезте вътре и се изсушете. Аз ще се погрижа за дървата.

— Казах, че съм добре — отвърна Кейтлин, засегната от грубия му тон. Бързо събра наръч дърва и влезе вътре, без да му обръща повече внимание, макар че добре забеляза как я изгледа с яд.

Все пак в бунгалото беше много по-добре, отколкото навън под дъжда. Тя взе пешкир и започна да бърше лицето и косата си, като безмълвно наблюдаваше Рейн. Той хвърли дърва в сандъка, огледа я и отново излезе.

Много ѝ се искаше да му покаже, че може да се справи и без неговата помощ, но този път разумът надделя. Раната от операцията я болеше, тя трепереше и беше смазана от умора. Би било лудост да му доказва сега какво и колко може.

Чудеше се какво ли съобщение е оставила Геби на брат си. Дали не му е наредила да я наглежда? Трябваше да се досети! Та нали знаеше каква си е Геби?

Ако бе готова да изтърпи нейното покровителство, това съвсем не означаваше, че ще го търпи и от Рейн. Никак не ѝ се искаше той да се чувства задължен да се грижи за нея само заради сестра си.

Сега той щеше да донесе още дърва и да си отиде. А след ден или два тя щеше да се почувства по-добре и да се върне във Ванкувър.

Рейн хвърли последния наръч в сандъка, застана по средата на стаята и изчисти ръцете си.

— Това ще ви стигне за няколко дни — каза той.

— Благодаря — отговори Кейтлин и се усмихна насила.

Той отново плъзна по нея топлия поглед на меките си кафяви очи и тя се почувства неудобно.

— Добре ли сте? — внезапно попита Рейн. — Изглеждате доста отпаднала.

— Чувствам се отлично, благодаря — отвърна тя и като видя, че не ѝ вярва, добави бързо: — Само съм малко изморена. Миналата нощ не спях добре.

— Не се учудвам. — Огледа стаята с неприязън. — Надявам се, че няма да останете тук за дълго. Просто няма да издържите.

— Казах ви — изгледа го тя начумерено, — че нищо ми няма.

— Добре тогава. — Рейн повдигна ръкава и погледна часовника си. — По дяволите, трябва да тръгвам. — На вратата той се обърна. — Вижте какво, ако имате нужда от нещо...

„... в никакъв случай няма да се обърна към теб“, довърши наум изречението Кейтлин. Не искаше от него помощ, както и той едва ли изгаряше от желание да ѝ помага.

— Не, нямам нужда от нищо — решително каза тя и видя, че този отговор напълно го устройва, защото кимна и излезе, като затръшна вратата след себе си.

Кейтлин въздъхна с облекчение, доволна, че той най-после се махна. Повече не би могла да се преструва, че е добре.

В действителност се чувстваше отвратително — разбита от умора и болна, премръзнала до мозъка на костите. Като сложи повече дърва в камината, тя притисна ръце към гърдите си и се сгуши до нея. След това реши, че един горещ душ ще я стопли, включи бойлера, смъкна мокрите дрехи и влезе в малката баня.

Вместо очакваната гореща вода обаче от душа се изля възхладна струя, която съвсем я изстуди. „Ами да, не изчаках водата в бойлера да се сгрее, разбира се“, каза си тя с горчива усмивка, набързо се избърса и навлече дебел анцуг. Откакто бе пристигнала тук нищо не вървеше както трябва.

Кейтлин се разкиха и излезе от банята. Като провери още веднъж огъня, тя се вмъкна в спалния чувал. Постепенно студените тръпки преминаха и тя потъна в неспокоен сън.

Събуди я рязко почукване на вратата. Все още замаяна от съня, тя лежеше и мигаше в тъмнината. Повторното почукване я събуди напълно. Вратата се отвори. На прага стоеше Рейн.

— Да не съм ви събудил?

— Няма нищо — отвърна му с дрезгав глас Кейтлин и опря глава върху ъгъла на канапето. Защо ли бе дошъл? И как да го убеди, че е добре?

Той застана посред стаята и загрижено се вгледа в лицето ѝ.

— Съвсем сте болна.

— Малко съм настинала. — Чакаше да я остави на мира.

Ала той се настани в изтърбушеното кресло до нея.

— Говорих с Геби — каза той. — Не е трябвало да ви изпраща тук. Мястото не е подходящо за възстановяване след операция, особено по това време на годината.

— Вече се убедих — кимна уморено Кейтлин. — И не смятам да оставам. Утре си тръгвам...

„Дори ако се наложи да се влача по корем“, добави наум тя.

— Добре. Но дотогава ще се преместите при мен.

Кейтлин широко отвори очи и бързо тръсна глава.

— О, не! Мога да изкарам тук още една нощ без проблеми.

— Аз обаче държа да се преместите. — Гласът му бе твърд. — Няма да ви оставя тук. Вие не сте добре. Пък и обещах на Геби.

„Грижовната квачка пак се намесва!“, ядосано помисли Кейтлин.

— Това не ме интересува. Мога да се погрижа за себе си и сама.

Нима той не виждаше, че макар Кейтлин да изглежда крехка и слаба, не е безпомощно момиче, а зряла жена?

— Така ли? Вие дори не се сетихте да си тръгнете оттук, след като видяхте какво представлява тази барака.

— Имах твърдото намерение да си тръгна днес. Не бях планирала да се събудя с температура. Довиждане, господин Пикар. Утре ще ви напусна.

Тъмните му вежди се повдигнаха рязко.

— Съмнявам се, госпожице Кар. Лицето ви пламти, явно имате висока температура и гърдите ви хриптят. Сигурна ли сте, че утре ще имате сили да шофирате?

— Да.

— Хайде да говорим честно.

Главата ѝ се отпусна върху възглавницата — нямаше сили дори да му противоречи и съзнаваше, че дори на следващия ден да се почувства по-добре, едва ли ще може да пътува.

Рейн опря ръце върху колената си и се наведе напред.

— Бихте ли останали тук и една минута, ако не ви се налагаше?

Кейтлин огледа влажната тъмна стая и се обърна към него.

— Не. — Гласът ѝ прозвуча като жабешко крякане. Тя се изкашля, преглътна с болка и продължи: — Не, наистина не искам да остана, нито пък да ви се натрапвам, господин Пикар. Благодаря, обаче ще се оправя сама.

— Държете се като дете и няма да ви оставя сама. Геби никога няма да ми го прости. Така че или ще се преместите в къщата, или аз ще се преместя тук, за да ви наглеждам. Това може да не се харесва и на двамата ни, но няма как. Изберете.

Кейтлин придърпа одеялото над спалния чувал по-високо, закри лицето си с ръце и извърна глава. Може би, ако не го гледаше, той някак си щеше да изчезне.

— Говоря сериозно, Кейтлин. Не мога да се върна вкъщи и да съобщя на Геби, че сте останали тук сама. Тя ще ми се обажда през пет минути и ще ме тормози, докато не разбере, че сте настанена добре. Не мога да си губя времето с нея.

Тя неохотно се обърна. Лицето му беше непреклонно. Излизаше, че благодарение на Геби, се бе сдобила с наставник, без някой да я пита дали иска, или не.

— Е? Какво решихте? — Той явно губеше търпение.

Тя седна с дълбока въздишка.

— Добре.

— При мен ли ще дойдете?

Кейтлин кимна. Щом трябваше да търпи неговото присъствие, поне да бъде на топло. А и нямаше да е за дълго — ден или два...

Рейн натовари багажа ѝ в нейната кола, сложи я на седалката до себе си и седна зад кормилото. Кейтлин го остави да прави каквото иска. При все, че този човек я командваше, ѝ бе приятно да знае, че няма да остане сама с болестта си във влажното тъмно бунгало.

До къщата имаше около половин километър. Тя погледна Рейн, който караше по каменист тесен, виещ се през гъстата гора път.

Въпреки че не бе срещала досега Рейн, той не ѝ бе съвсем непознат. Благодарение на Геби, Кейтлин бе научила доста неща за него. Тази мисъл я успокои, сякаш ѝ даваше някакво предимство. Тя го погледна пак и усмивката ѝ се изпари. Явно предимството щеше да ѝ потрябва. Макар да имаше привлекателна външност, характерът му очевидно бе от най-трудните.

— Почти пристигнахме — каза Рейн и направи завой.

Колата излезе на открито и Кейтлин видя къщата му, която сякаш израсна от скалата. Тя бе изградена от стари кедрови дървета, имаше

висок стръмен покрив и се сливаше с околната гора. Високите прозорци бяха обърнати на изток и гледаха към далечния материк, забулен в дъждовна пелена. На около стотина метра зад къщата теренът внезапно пропадаше надолу — нататък беше океанът. Това бе идеално място за един художник, посветил таланта си на природата.

— Вие влизайте — каза ѝ Рейн като паркира до своята кола, — а аз ще донеса куфара.

Кейтлин се измъкна от колата. Прониза я остър студен вятър, а ледените дъждовни струи я шибнаха в лицето. Тя се разтрепери и побърза да изкачи стълбището към терасата. Зад плъзгаща се стъклена врата в антрето стоеше кучето и я гледаше с недоверчив поглед. То пристъпи към нея и тя бързо се върна и затръшна вратата. Скоро се появи Рейн с куфара и като я видя на терасата, се намръщи.

— Струва ми се, че ви казах да влезете вътре.

— Да, но... Там е кучето. — Ненавиждаше се заради този си страх, но не можеше да го надвие.

Рейн ѝ хвърли бърз поглед.

— Казах ви, че нищо няма да ви направи. — Той отвори вратата и побутна Кейтлин навътре.

Кучето размаха опашка и се хвърли към стопанина си. Кейтлин се отдръпна.

— Здравей, Рекс — каза му Рейн и го погали зад ушите, обърна се към нея и забеляза страха в погледа ѝ. — Ама вие наистина се страхувате от кучета! Защо? Да нямате лоши спомени от детските си години?

Тя кимна. Когато бе седем-осемгодишна, един от приятелите на майка ѝ се бе настанил за няколко месеца в техния дом. Чичо Алек, както ѝ бе заповядано да го нарича, беше довел и кучето си — голяма немска овчарка, обучена за пазач. Когато майката я нямаше вкъщи, чичо Алек се забавляваше, като караше кучето да пази Кейтлин. По негова заповед то заставаше до нея с вдигнати уши и напрегнати очи, като заплашително ръмжеше при най-лекото ѝ движение. Ужасът пред този мъж и кучето му и досега бе останал в душата ѝ.

— Съжалявам — каза тя, ядосана на себе си, — зная, че е глупаво, обаче...

— Дайте си ръката — нареди ѝ Рейн. — Нека Рекс я подуши. Повярвайте, той се страхува не по-малко от вас, защото също има

лоши спомени.

Не ѝ се искаше да го прави, но тя видя как устните на Рейн се свиха в подигравателна усмивка и бързо му протегна ръката си. Студените му твърди пръсти поеха нейната длан и тя изтръпна. Рейн погали кучето с нейната ръка. Докосването на мъжа я смути толкова, че тя забрави за кучето и почти не се изплаши, когато то плахо близна пръстите ѝ.

— Е — каза Рейн и в очите му пламнаха весели искрици, — вече се запознахте. — Потърка с палец китката ѝ. Странна тръпка премина през цялото ѝ тяло и тя потрепери. — Имате висока температура — намръщи се той и като отметна косата от челото ѝ, сложи длан върху него.

Притеснена от изучаващия поглед на кафявите му очи и от хладния допир на ръката му, Кейтлин се отдръпна и поклати глава. Тя не разбираше защо я обзема някакво смътно чувство за обреченост и защо губи самообладание, когато той е до нея.

— Недейте, моля ви — каза Кейтлин.

Рейн се намръщи.

— Тревожа се за вашето здраве, Кейтлин. Друго не ме интересува. Нямам навик да прелъстявам тийнейджъри.

Тя въздъхна и се направи, че не е чула обидната му забележка, защото нямаше сили да реагира. Безпокойството ѝ нарастваше.

— Само ми е ужасно неудобно, че всичко стана така. Та аз дори не ви познавам! Не би трябвало да съм тук — изговори тя и му обърна гръб.

— Чакайте! — възкликна Рейн. — Вие сте приятелка на Геби и щом имате нужда от помощ, дължен съм да ви помогна поне малко. — Хвана я за раменете и я обърна с лице към себе си. — Не се безпокойте. Ще се държа с вас точно така, както се държа с Геби. — Внезапно се усмихна и добави: — Е, може би малко по-свастно. Разбрахме ли се?

Усмивката смекчи израза на лицето му. Изведнъж ѝ се прииска да се отпусне в сигурната му прегръдка... Стресната от тази мисъл, тя се отдръпна.

— Разбрахме се...

Той ѝ показа банята и нареди да вземе гореща вана. Кейтлин не възрази. Да легне в гореща вода щеше да е истинско блаженство. Само

при мисълта за това тя потрепери от удоволствие — най-сетне ще се стопли!

— Ако нещо ви потрябва, повикайте ме — каза Рейн и излезе.

„Как ли пък не“, помисли тя и предпазливо дръпна резето.

Дали бе постъпила правилно, като дойде при него? Та той бе съвсем непознат, при това хубав и силен мъж. Да имаше сега сили да хукне и да тича, докато стигне най-сигурното място — уютния си самотен апартамент! Не желаше да стои при Рейн като хваната в капан. Надяваше се, че след като се стопли и наспи добре, на следващия ден ще може да пътува.

Едва се довлече до ваната и отвъртя крановете. Съблече се и потопаи премръзналото си тяло в горещата вода. Усещането беше възхитително.

„Страхотна баня“, помисли си тя и огледа помещението. Стените бяха в светлосиви тонове, контрастиращи с тъмносиньо и червено. Покрай нестандартно голямата вана имаше полица от керамични плочки.

Дали Рейн често взимаше вана, или предпочита душ? „Сигурно второто, че каквото е припрян...“, рече си тя. Прекара пръсти по повърхността на водата и изведнъж си представи как той лежи във ваната и над силното му тяло се издига гореща пара...

Картината я накара да се намръщи и да тръсне глава с раздразнение. Не стига, че му бе задължена, а сега и мечтаеше за него! Излезе от водата и отново усети студа, а като се избърса, внезапно си спомни, че не бе взела сухи дрехи, а мокрият ѝ анцуг лежеше на пода.

Намръщи се и се огледа. На закачалката съзря син хавлиен халат и го облече, като нави високо ръкавите и здраво препаса колана около кръста си. Халатът беше топъл, мек и ухаеше приятно. Дрехата явно бе на Рейн и не биваше да я облича, но вече ѝ беше все едно.

С мокър анцуг в ръце предпазливо надникна в коридора — Рейн не се виждаше. Тя влезе в хола, където също нямаше никой и бързо го прекоси. Седна на високия праг пред камината, протегна ръце към огъня и се огледа.

Три стъпала водеха нагоре към столовата. Самият хол беше много просторен. Удобен диван с кресла бе обърнат към камината; пространството пред прозорците явно служеше на Рейн за ателие.

Цялата стена беше в рафтове, до тях имаше чертожна дъска, а по средата стоеше триножник.

Върху коркова плоскост бяха забодени рисунки и снимки, но те бяха твърде далеч и Кейтлин не можеше да ги разгледа. Силна лампа, прикрепена към една греда на тавана, осветяваше ателието.

Библиотеките от двете страни на камината бяха препълнени с книги — някои нови, други четени и препрочитани. Помещението беше удобно и уютно.

Кейтлин се приведе към огъня. Къде ли се бе дянал Рейн? Гърлото ѝ бе сухо и я болеше, пиеше ѝ се нещо топло. А и някоя таблетка аспирина също не би ѝ навредила.

Рейн се появи в коридора, следван от кучето. Кейтлин оправи халата и нервно му се усмихна.

— Облякох вашия халат. Моите дрехи бяха мокри, а аз забравих да взема с мен в банята нещо за преобличане. Надявам се, че нямате нищо против.

— Не се притеснявайте. Куфарът ви е в другата спалня, ще се преоблечете по-късно. Първо трябва да пийнете нещо горещо. И да хапнете, ако сте гладна.

— Не ми се яде, но с удоволствие ще пийна нещо топло.

— Добре, ей сега. — Той изчезна в кухнята.

Кейтлин погледна кучето. Легнало отстрани, то бе сложило муцуна върху лапите си. Тя му обърна гръб, за да не вижда странните сини очи. Рейн се върна с голяма чаша и две хапчета.

— Това е срещу настинка — подаде ѝ ги той. — Ще свалят температурата и ще можете да спите.

Тя го погледна с уморена и благодарна усмивка. В чашата имаше мляко, поръсено с индийско орехче. Отпи глътка и усети вкуса на коняк. Гърлото ѝ се поотпусна. Глътна таблетките, примигна от болка и бързо изпи млякото. Рейн, седнал на един стол, я наблюдаваше.

— Съвсем сте зле, нали?

Нямаше смисъл да отрича очевидното. Кейтлин кимна, забила поглед в празната чаша. Дългите ѝ мигли трепнаха.

— До утре ще ми мине — прошепна тя.

— Да повикам ли лекар? Тук, на острова, има една жена и макар да е в пенсия, когато се налага...

— Няма нужда, това е обикновена настинка.

— Сигурна ли сте, че не е усложнение от операцията?

— Сигурна съм. Честна дума, само съм изстинала. Като се наспя, ще ми мине.

— Тогава елате да ви покажа стаята.

Кейтлин кимна и се изправи. С удоволствие щеше да се махне, за да не му пречи. Той я изгледа отвисоко.

— Толкова сте дребна и крехка — забеляза той. Усмивката му беше неочаквано топла. Прегърна я приятелски през раменете и я поведе към коридора. — Хайде, моето момиче, да те сложим да спиш. — Кейтлин беше твърде уморена и отпаднала да се противи. — Ето тук. — Отвори вратата към спалнята. — Чаршафите са чисти, на тоалетката има кърпи. Ако имаш нужда от нещо, само ми кажи.

— Съжалявам, че ви създавам толкова главоболия.

— Виж, ти си сама и имаш нужда от помощ. Нали не бих могъл да те оставя в подобно положение?

Думите му никак не я успокоиха. Знаеше, че му пречи, ала засега не можеше да направи нищо.

— Лягай и заспивай — изкомандва той. — Термостатът е отстрани. Ако ти стане студено, пусни го по-силно.

— Термостатът ли?

— Това е водно легло — обясни той.

— О! — уморено примигна тя. — Никога не съм спала във водно легло. Да не хвана на всичкото отгоре и морска болест?

— Само да си посмяла! — с престорен ужас възкликна той и се засмя.

Рейн излезе и затвори вратата след себе си. Кейтлин безшумно мина по килима, допря ухо до вратата и се ослуша. Като не чу нищо, превъртя ключа, без да знае защо го прави. Нали Рейн съвсем ясно ѝ беше показал, че за него тя е само неканена гостенка? И затова колкото по-скоро си тръгне, толкова по-добре. Не желаше да бъде длъжница на Рейн Пикар.

Таблетките, взети в комбинация с топлото мляко и коняка, започнаха да действат. Клепачите ѝ натежаха и леглото я примамваше неудържимо. Тя порови в куфара, намери топла бархетна пижама, бързо я облече и си легна.

Топлият матрак, пълен с вода, беше невероятно удобен. Положи глава върху възглавницата и моментално потъна в дълбок сън...

ВТОРА ГЛАВА

Когато Кейтлин се събуди, беше ранна утрин. Чувстваше се по-добре и температурата ѝ бе спаднала, макар че гърлото още я болеше, а очите ѝ смъдяха.

Трябваше да си тръгва. От разказите на Геби си бе изградила представа за Рейн Пикар като за човек, който не обича да го безпокоят, а и добре разбираше, че на един художник му е необходимо да разполага с времето си.

Тя се обърна по гръб и се загледа в тавана. Не искаше да вижда този мъж и да усеща обезпокояващото му присъствие. Беше напълно убедена, че за него тя е като натрапено за гледане комшийско дете.

Но сега ѝ се налагаше да излезе от тази стая, да седне срещу него край масата и да се мъчи да води учтив разговор на закуската, която без съмнение той ще приготви. При мисълта за яденето тя се намръщи. Все още нямаше апетит.

В къщата бе тихо. Чуваше се само шепотът на дърветата и далечният шум на океана. През пролуката между завесите надничаше още един намръщен облачен ден.

Кейтлин бързо се изми, намъкна джинси и светлосив пуловер и застана пред огледалото. Среса косата си, доволна, че на тръгване от къщи бе успяла да се подстриже при фризьор. Отпред лъскавите кичури падаха на бретон, а отстрани се спускаха надолу към раменете и се подгъваха навътре.

Косата ѝ бе наред, но за останалото не можеше да се каже същото. Кожата още имаше пепеляв оттенък, очите ѝ с цвят на синкав лед гледаха уморено, а клепачите бяха подпухнали. Тя въздъхна, остави четката и обърна гръб на огледалото.

Не намери Рейн в хола, само кучето лежеше до камината. Усетило присъствието ѝ, то вдигна глава, изправи се и бавно се отдалечи. Това бе добре. Кейтлин отиде в кухнята.

Тя бе модерно обзаведена, уютна и светла дори в този мрачен ден. Кейтлин включи осветлението и в помещението блеснаха

електроуредите с цвят на бадем и сините плочки върху плотовете на шкафчетата. На един от тях имаше заредена кафеварка. Кейтлин я включи и скоро чу шумът на завиращата вода.

Кучето пак лежеше пред камината и Кейтлин отиде към прозореца. Ситен дъжд закриваше гледката, но при хубаво време щеше да е чудесна. Тук бе много красиво и доста уединено. Това сигурно бе идеално място за художник, ала тя едва ли би издържала в такава самота.

Влезе Рейн. Бе облечен с джинси и топла фланела.

Кейтлин плахо му се усмихна и отново помисли колко красив е този мъж.

— Добро утро — каза тя тихо. — Кафето е готово.

— Отлично! — Той разсеяно прекара длан по влажната си коса и се отправи към кухнята, като попита: — Как си днес?

— Добре съм, благодаря — отвърна тя, сигурна, че няма да ѝ повярва, след като се бе видяла в огледалото.

Рейн се върна, изгледа я замислено, обаче се въздържа от коментар. Седна до масата и отпи от димящото в чашата кафе.

— Виждам, че още те е страх от Рекс.

— Зная, че страхът ми е глупав — каза бързо тя, доловила присмех в думите му. — И не ми харесва да се боя, но... Но Рекс е много едър. И има странни очи.

— Той е хъски, а повечето от тях са със сини очи.

— Отдавна ли го имаш? — попита Кейтлин, колкото да поддържа някакъв разговор.

— От около две години. Намерих го на банкета до магистралата през един дъждовен зимен ден. Беше се свил и целият трепереше. Беше нещастно малко кутре. Отначало си помислих, че го е блъснала кола. Не зная дали се е изгубил, или някой го е изхвърлил, за да се отърве от него. Той е много добър, ала винаги е предпазлив с чужди хора. Кажи сега какво ще хапнеш?

Въпреки нейните настоявания, че не е гладна, Рейн ѝ приготви бъркани яйца и препечени филийки. Първите хапки ѝ се усладиха, обаче след това гърлото ѝ сякаш се сви и тя не бе в състояние да хапне нищо повече.

— Това ли е всичко? — попита той намръщено, когато видя, че оставя чинията настрана.

— Не съм гладна. — Погледна го Кейтлин и изведнъж усети страшна слабост. Зави ѝ се свят и сложи лакът върху масата, като подпря главата си с ръка. — Извинявай — прошепна с нещастен вид тя. — Струва ми се, че още не съм съвсем добре.

— Така си и мислех. Върви да си легнеш. Според мен сега най-много ти е необходима добра почивка.

Тя се ядоса, че отново трябва да се осланя на Рейн. Съвсем като майка ѝ, която все разчиташе ту на един, ту на друг мъж в безплодните опити да подобри живота си. Върху лицето на Кейтлин се изписа омраза към собственото ѝ безсилие, а Рейн я погледна с недоумение.

— Искях да си отида днес — измърмори тя и се изправи.

— Отпусни се, Кейтлин. След като си тук, можеш да останеш колкото трябва. — Постави хладната си длан върху челото ѝ и леко се усмихна, когато тя бързо се отдръпна. — Отпусни се — повтори той. — Искам само да видя как си. Повярвай, нямам намерение да те прелъстявам.

По бледите ѝ страни изби руменина.

— Подобно нещо дори не ми е хрумвало! — строго каза тя, кимна му и се отправи към спалнята си.

Той ѝ се подиграваше, а тя се бе отдръпнала инстинктивно, защото не обичаше да я докосват и позволяваше това само на учениците си. А и докосването му не я бе оставило безразлична. Кое то никак не ѝ хареса...

Като въздъхна, тя се съблече и си легна. Пред очите ѝ изплува лицето му — красиво и чувствено, с волева брадичка и остри черти, които съвсем не хармонираха с мечтателните му очи.

Беше ѝ странно да срещне за първи път човек, за когото вече знаеше толкова много. Ако той научеше за това, едва ли щеше да бъде доволен. Тя се досещаше, че той е сдържан и потаен по природа.

Баща му се оженил за майката на Геби. Рейн е бил на петнадесет години, Геби на десет, а сестра ѝ — с две години по-голяма от нея. И двете с Джеки от самото начало обожавали по-големия си брат.

На тази възраст Рейн вече бил художник за огорчение на бащата, който би предпочел синът му да избере друга професия. Безпокояло го също, че Рейн изучавал природата и рисувал, вместо да спортува или играе хоккей. Борбата била упорита, защото бащата не приемал Рейн такъв, какъвто бил...

А той беше добър художник. Кейтлин бе видяла доста негови платна. Те бяха верни, изразителни и емоционални отражения на дивата природа. И тъкмо поради изключителната прецизност, изразна сила и дълбочина на своите произведения Рейн бързо печелеше голямо признание.

Кейтлин се обърна и отправи неவிждащ поглед към прозореца. Според Геби брат ѝ имаше голям успех и сред жените. Връзките му обикновено продължавали няколко месеца и често преминавали в трайно приятелство. Геби смяташе, че той не се бе оправил от травмата, нанесена му от неговата първа любов.

Осемнадесетгодишен, Рейн срещнал Тамара. Също художничка, тя била няколко години по-възрастна от него. Допаднала ѝ сексуалната страна на връзката с по-младия от нея мъж, цитираше Геби втория си баща, като разправяше цялата история в обичайния за нея стил. Двамата се оженили. А четири години по-късно тя го изоставила заради друг. „И знаеш ли, повечето от гаджетата му приличат на нея — високи, секси, с буйни коси“.

Кейтлин печално се усмихна. Щом той харесваше такъв тип жени, надали щеше да забележи нея. Е, толкова по-добре, каза си тя. Обаче някаква частичка от нейното съзнание се питаше какво ли би станало, ако този мъж я пожелае...

Бавно изплувайки от съня, Кейтлин усети, че дюшекът под нея се люлее. Тя отвори натежалите си клепачи. До нея седеше Рейн. Напълно разсънена, отвори широко очи и попита:

— К-какво има?

— Вечерята е готова, бибчо — обяви той и стана. — Идвай да ядеш. Давам ти пет минути.

Бе наредил масата за хранене в столовата, а от кухнята ухаеше на нещо вкусно. В камината гореше огън, завесите скриваха студената ноемврийска нощ. Но през пукота на дървата се чуваше как дъждът почуква по прозорците.

— Идваш точно навреме. Сядай.

Като заобиколи кучето, Кейтлин взе един стол и седна.

Обезкостеното пиле бе посипано с галета и подправено с риган и чесън. За гарнитура имаше печени картофи и карфиол в сос от топено

сирене. На масата бе сложена отворена бутилка вино.

— Изглежда много добре — отбеляза Кейтлин и сложи в чинията си един картоф. — Винаги ли готвиш така?

— От дъжд на вятър — сви рамене Рейн. — Когато имам време.

— Върху какво работиш сега?

— Правех серия за гологлавите орли, но ми се наложи да отида до Виктория точно когато се е обадила Геби. — Той отрязва парче от пилето и го сложи в устата си.

— Съжалявам — каза сухо Кейтлин. — Не бих дошла, ако тя не ме беше уверила, че няма да ти преча.

— Геби винаги е пълна с идеи, само че не си дава труд първо да ги обмисли. Трябваше да се сети колко неудобна е бараката по това време, особено за болен човек. А сега се обажда на пет минути и проверява как си.

Кейтлин млъкна и отмести парчето пиле в чинията си. Рейн вдигна бутилката.

— Искаш ли вино?

— Да, благодаря — след колебание прие тя. — Съвсем мъничко. — Виното бе сухо и хладно, точно както го обичаше. — Много е хубаво. И вечерята също. Ти си страхотен готвач.

— Благодаря. — Усмихна се бавно и лениво, но внимателните му кафяви очи следяха всяко нейно движение. — Ако не ти се яде, недей. Няма да се засегна, обещавам.

— Извинявай, ала нямам апетит.

— Все пак се постарай да ядеш повече. Прекалено си слаба.

Тя леко се изчерви.

— Много лесно отслабвам, а и не умея да готвя.

— Няма ли някой млад мъж, който да се грижи за теб?

— Не ми трябва. — Навъси се и прекара пръст по ръба на чашата. — Аз съм възрастен човек, господин Пикар, способен сам да се грижи за себе си.

— Ами да, разбира се — усмихна се той. — А от кога се познаваш с Геби?

Кейтлин потисна раздражението си и отговори:

— От пролетта, когато тя пое втори клас в нашето училище.

— А ти в кой клас преподаваш?

— Водя група от деца с тежки емоционални проблеми.

— Сигурно ти създават доста главоболия.

— Това е меко казано — усмихна се Кейтлин. — При нас обикновено е истинска лудница, нали са на различна възраст... Но всички са чудесни деца, макар и всяко посвоему.

— И си много привързана към тях, нали? — И когато тя кимна, продължи: — И затова не се радваш на почивката...

— Моето отсъствие им се отразява зле. Тъкмо отново бяха свикнали с мен след лятната ваканция, и ето, че се наложи да вляза в болница. Точно ще опознаят моя заместник и аз ще се върна. За съжаление нищо не може да се направи — въздъхна тя.

— Не е ли по-лесно да водиш обикновен клас?

— Така е. Но има много деца, които не могат да се справят в редовните класове. На пръв поглед класът ми може би не е дисциплиниран, в действителност обаче е организиран добре. За тези деца наистина трябва твърда ръка, а в същото време те имат нужда от свободата да излеят гнева или болката си. Не съм в състояние да премахна причините, поради които те страдат, но мога да ги науча как да се справят с проблемите си.

Рейн я наблюдаваше, опрял лакти на масата. Напрегнатият израз бе изчезнал от лицето ѝ, а едно весело пламъче бе прогонило хладината от нейните очи.

Забелязала погледа му, тя отново се изчерви. По принцип умееше да изслушва събеседниците си и не беше от приказливите.

— Аз ще прибера масата — припряно предложи тя.

— Остави това — каза твърдо Рейн и стана. — Вземи си чашата и сядай пред камината. Аз ще направя чай. Или може би предпочиташ кафе?

— По-добре чай, ако обичаш. Разреш ми обаче да ти помогна.

— За две минути ще сложа съдовете и приборите в миялната машина, така че сядай! — нареди той и започна да раздига чиниите.

Тя се настани на дивана. Огънят бе догорял, ала жаравата все още топлеше. Кейтлин пиеше вино, като наблюдаваше как кучето се промъква към кухнята и сяда да чака храната си.

— Искаш ли да хапнеш, Рекс? — попита го стопанинът му.

Опашката на Рекс обърса бледосините плочки, ушите му се присвиха и дълбоко в гърлото му се чу скимтене. Той нетърпеливо се

въртеше, докато Рейн изгърсваше остатъците от пилето в една голяма жълта купа.

— Хайде, момчето ми, всичко това е за теб. — С един скок кучето стигна до купата и зарови муцуна в нея. — Как е възможно човек да се страхува от такъв глупчо? — хвърли Рейн бърз поглед към Кейтлин, като се наведе и започна да гали кучето зад ушите.

Тя леко се усмихна и допи виното си. Беше ѝ топло и приятно. Втренчено гледаше жаравата. Главата ѝ натежа и тя я подпря с ръка. Очите ѝ се затвориха.

Нечия ръка се плъзна под кръста ѝ, друга я хвана под коленете и Кейтлин се озова във въздуха. Отвори очи и видя съвсем отблизо чифт тъмни очи.

— Пусни ме... — Гласът ѝ бе дрезгав от съня.

— Отпусни се, дете. — Усмивка разтегли устните му. — Ще те сложа в леглото и ще те оставя. Обещавам.

Тя се учуди на себе си, че не се съпротивлява. Той внимателно я постави върху леглото.

— Утре се прибирам вкъщи — измърмори Кейтлин.

— Ще говорим за това утре сутринта. Лека нощ, дете.

Тънките му пръсти леко докоснаха бузата ѝ. После Рейн напусна стаята безшумно.

„Бих могла да харесам този мъж. Много да го харесам“, помисли тя, преди да заспи.

През изминалите два дни сънят стори с Кейтлин чудеса. За първи път от дълго време тя се събуди отпочинала и в добро настроение.

В хола тихо свиреше радио. Рейн седеше с вестник и кафе, сложил дългите си крака върху масичката. Бе с очила за четене в тъмни рогови рамки, които го правеха още по-привлекателен.

— Добро утро, дечко — поздрави той.

— Добро утро — промърмори Кейтлин.

— Кафето е готово — посочи той към кухнята. — Налей си.

Когато се върна, тя седна по-далеч от кучето.

— Как се чувстваш? — попита я Рейн, като сгъна вестника и го остави настрана.

— Много по-добре, благодаря. Днес ще мога да пътувам.

— Исках да поговорим за това. — Свали очилата си и ги остави върху масичката до чашата с кафе.

— Вече наистина съм добре — бързо го прекъсна Кейтлин. — Има ферибот, който тръгва около дванадесет и половина, нали? Ще мога да го хвана.

— Бих желал да останеш за известно време тук, Кейтлин.

— Честна дума, трябва да се прибирам у дома.

— Искам да ми позираш — каза той рязко.

— Аз? Да ти позирам? — Зениците ѝ се разшириха от изненада.

— Имам някои идеи. Искам да те рисувам с Рекс — между вас има известна прилика и бих искал да я пресъздам.

— Момент! — Тънките ѝ вежди се смръщиха над хладните прозрачносини очи. — Ти искаш да ме рисуваш, защото приличам на куче?

— Нищо подобно — разсмя се Рейн от сърце. — На малко бездомно котенце — може би. Но в никакъв случай на куче. Говоря за приликата ви с Рекс в очите. А и косата ти е с червеникав оттенък като козината на Рекс. — Присви замислено очи и добави: — Струва ми се, че ще стане.

— Не мога, Рейн — решително каза тя. — Трябва да се връщам.

— Защо? — директно попита той. — Нали поначало искаше да прекараш тук отпуската си и друго не си планирала? Искам да те рисувам, Кейтлин. Засега изгубих интереса си към орлите и бих желал да опитам нещо друго. Хайде, отдели ми малко време. Не смяташ ли, че ми го дължиш?

— Мислех, че рисуваш само пейзажи и животни.

Той сви рамене.

— Винаги съм готов да опитам нещо различно. Е, какво ще кажеш, хлапенце? Наистина искам да опитам.

Кейтлин заби поглед в чашата си с кафе. Трябваше да си върви вкъщи. От друга страна, беше го откъснала от работата и сега му бе задължена. Пък и сигурно беше в безопасност при този мъж, който я наричаше „бечко“, „дечко“, „хлапенце“ и я сравняваше с „бездомно котенце“. Кой знае защо, това я разочарова.

— Добре тогава... Ще остана за ден-два...

„Но не ти дължа нищо повече“, каза си тя наум.

— Добре — изрече доволно Рейн. — А сега нека да закусим. Какво искаш за хапване? Само не ми разправяй, че не си гладна.

— Действително огладнях. Бих изяла препечена филийка с фъстъчено масло. Ако имаш... — допълни тя и забелязала погледа му, веднага съжали, че не бе поискала нещо друго.

— Сега ще проверя. Обикновено пазя едно бурканче с фъстъчено масло за Никол, дъщерята на Джеки. Като всички деца, тя го обожава.

Кейтлин седеше на маса, отхапваше от филийката и разглеждаше картината на една от стените. На пръв поглед тя изобразяваше грапава скала с бледи лишеи. Корени на едва загатнати дървета се спускаха в напуканата повърхност на гранита. При по-внимателно вглеждане обаче, се открояваше образът на птица, вкопчена в перест клон.

Като се намръщи леко, Кейтлин вдигна глава и леко присви очи. Пукнатините започнаха да се сливат в определени очертания. Някои от тях оформиха елен, други — риба, а трети — удължена фигура на човек, сякаш наложена върху първите две, като в същото време се сливаше с целия пейзаж.

— Колко е красива! — възхити се тя. — Имам чувството, че всеки път, когато я поглеждам, откривам нови неща. Наистина ли си рисувал от натура?

— Това са три реални пейзажа, насложени един върху друг. Обикновено работя по този начин, а и пиктографични изображения съм срещал в цяла Канада и бях решил да ги съчетая със скалата.

— А каква е тази птица?

— Това е вид кос, който обитава западните райони. Дядо ми наричаше тази птица „блатен кос“.

— Той също ли живееше тук? — Кейтлин доля мляко в кафето си.

— Не. Живееше на остров, разположен в едно езеро на Комокската долина. — Рейн си взе още една филийка и я намаза с конфитюр. — Бил е дървар и трапер. Изкарвал е прехраната си, с каквото е могъл. Като дете често живеех при него. Благодарение на дядо обикнах природата. Искан ми се хората да се научат да я ценят, защото тя е дяволски близо до гибелта си.

— Геби твърди, че си заклет защитник на природата.

— Нима? — вдигна вежди той. — А какво друго ти е разказала?

— Абсолютно нищо — бързо изрече Кейтлин и потисна усмивка си.

— Не си въобразявай, че ще ти повярвам — каза Рейн сухо и се изправи. — Хайде да приберем чиниите и да се заемем с рисуването.

Кейтлин се надигна с неохота. Тя имаше големи резерви спрямо хрумването му, но бе готова да се подчини, ако с това можеше да се отплати за гостоприемството му. Дано сам се откажеше от идеята си, защото неговото присъствие я изкарваше от релси.

Изобщо колкото по-скоро се прибереше вкъщи, толкова по-добре за нея...

ТРЕТА ГЛАВА

Към края на деня Кейтлин вече бе готова да приеме предложението на Рейн. Само не можеше да се начуди на себе си. Как толкова лесно бе приела, че му дължи нещо за гостоприемството? Не трябваше ли да му се обиди?

И все пак основният въпрос беше защо изобщо бе пожелал да я рисува. Тя изпитваше безпокойство при самата мисъл, че ще се наложи да седи неподвижно под изучаващия му поглед.

— Трябва да направя предварителни етюди — стресна я гласът на Рейн. — Нека обаче да започнем с главното. Ела тук да се сприятелиш с Рекс!

Тя отиде при кучето, готова да се пребори със страха, който я бе преследвал от детинство. Беше надживяла много други страхове, защо да не преодолее и този? В очите на Рейн проблясваше ирония и това укрепя решителността ѝ. Изобщо да не си въобразява, че тя ще се държи като изплашено дете, за каквото още я смяташе!

Наострило уши, кучето седеше до господаря си и я наблюдаваше с тревожен поглед. Тя предпазливо протегна към него ръка и я задържа неподвижно, докато Рекс я душеше.

— Тези негови очи... — промърмори тя. — Струва ми се, че непрекъснато ме дебнат. — Мъчеше се да не трепери. Малко ли кошмари беше сънувала за кучета, втренчили поглед в нея?

— Правят ти впечатление, защото очакваш едно куче да има кафяви очи. Като свикнеш, няма да реагираш така. А и Рекс не знае какво да очаква от теб и затова те наблюдава. Хайде, погали го. Нищо няма да ти стане.

Кейтлин погали Рекс зад ушите и той нерешително размърда опашка.

— Как всъщност си получила този стрес от кучетата? — поинтересува се Рейн. — Ухапало ли те е някое, или си била изплашена?

— Бях изплашена — отговори кратко Кейтлин. „По-точно бях тероризирана, и то не толкова от кучето, колкото от един жесток и подъл човек“, помисли тя.

Рекс навря муцуна в ръката ѝ, а след това я облиза. Кейтлин положи огромно усилие на волята да не се отдръпне, дори продължи да го гали по меката топла козина.

— Кучето май не е лошо — усмихна се тя на Рейн и избърса ръка в джинсите си. — Но не вярвам да свикна да понасям кучешките лиги.

— Хъскитата не пускат лиги — засмя се Рейн. В очите му танцуваха дяволити пламъчета. — Как смяташ, ще можеш ли сега да го търпиш до себе си, докато правя етюдите?

— Поначало смятам, че това е една налудничава идея, но... — Сви рамене. Щом той наистина държеше на това, защо тя да възразява?

Отначало Кейтлин се чувстваше неудобно — Рейн я притесняваше с присъствието си, с внимателния изучаващ поглед. Дълбока бръчка прорязваше смръщеното му, иначе гладко, чело. Лицето му придоби студен и отвлечен израз. Когато приближи до нея, хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към светлината, тя с усилие преодоля желанието да се отдръпне, като си повтаряше наум, че в това докосване няма нищо интимно.

За разлика от чувството, което този допир предизвика у нея... Пулсът ѝ се ускори и лека руменина покри страните ѝ.

— Имаш хубаво лице — каза той, сякаш размишляваше на глас, като прекарваше пръсти по линията на брадичката ѝ към скулите. — Почти във формата на сърце... А очите ти са като на котка. Не — поправи се той, — като на котенце са. Котката има повече самочувствие. А ти си доста притеснителна, нали?

— Да, и от това не ми е по-леко. — Гъстите ѝ мигли се повдигнаха и Кейтлин храбро го погледна в очите.

— Няма нищо, ще свикнеш — усмихна се той и отстъпи назад. — То е нещо като да те снимат. При първата снимка се притесняваш, но някъде на петата вече се държиш по-свободно. Мисли за мен като за фотограф и тогава ще ме възприемаш като част от фона.

Бе твърде жизнен мъж, за да е част от някакъв фон. А и тя не вярваше, че някога ще се почувства свободно под проникателния му поглед, който сякаш проникваше и в най-тайните кътчета на душата ѝ.

Щеше да ѝ коства големи усилия да скрие от него емоциите, които той несъзнателно събуждаше у нея.

— Какво трябва да правя?

— Нищо особено — сви той рамене. — Само да седиш на стола до прозореца. Ако искаш, можеш да четеш.

Тя послуша съвета му, ала чак след време успя да открие някакъв смисъл в написаното. Въпреки всичко не успя напълно да се абстрахира от обстановката. Непрекъснато усещаше присъствието на Рейн, седнал пред работната си маса, и съсредоточения му поглед.

Когато най-сетне той хвърли въглена и се протегна, тя усети как напрежението, сковало мускулите ѝ, я напуска и въздъхна с облекчение.

— Не беше кой знае колко трудно, нали? — Рейн свали очилата си. Дълбоката бръчка между веждите му изчезна.

Кейтлин кимна, отбеляза страницата, до която бе стигнала и затвори книгата.

— Мисля, че ще успея да нарисувам това, което исках — продължи той със замислен поглед, вперен в листата пред него. След това вдигна очи към нея. — Сигурно цялата си изтръпнала.

— Малко — кимна отново тя.

— Ще ида да се поразтъпча. Ако искаш, ела с мен.

Кейтлин погледна през прозореца. Навън бе сиво и мъгливо, но желанието да се раздвижи беше неудържимо, макар че предложението на Рейн бе направено без особен ентузиазъм. Отдавна обаче не бе излизала навън.

— С удоволствие — каза тя, остави книгата и стана. — Ще си взема якето.

Въздухът бе гъст и влажен, пропит с аромат на кедър. Кейтлин вдигна глава и пое дълбоко дъх с притворени от удоволствие очи. Усещането беше божествено. Тя се обърна към Рейн с усмивка:

— Накъде ще вървим?

— Ще слезем на брега.

Рекс хукна пред тях. Минаха между дърветата и излязоха на пътечка, която се виеше по края на скалата. Постепенно теренът преминаваше в широк залив с пясъчна ивица, обрамчена с изхвърлени от прилива сивкави дънери, хлъзгави и блестящи от дъжда. Спокойни

вълни галеа брѳа и се отдрѳваха, оставяйки по пясъка дантела от пѳана.

Кейтлин вървеше до Рейн, дълбоко мушнала ръце в джобовете на якето си. От време на време го поглеждаше бегло, но мълчеше — разбираше, че мислите му са далеч оттук.

Вдигнал гордо глава, той крачеше по мокрия пясък с отвлечен и замечтан израз. „Сигурно рисува във въображението си“, помисли тя и ускори крачка да го настигне.

Кучето душеше изхвърлените от вълните дървета, после внезапно сви към гората. Чайки се гмуркаха във водата недалеч от брега и ловяха риба.

Изведнѳж всички те се разлетяха с недоволни писъци. Рейн и Кейтлин се спряха и вдигнаха глави към небето. Видяха един гологлав орел, който сякаш изплува от мъглата. Той се спусна шеметно надолу, сграбчи рибата на една чайка и отлетя с нея, като царствено размахваше криле.

— Крадец! — промърмори Кейтлин.

— Използвач — поправи я Рейн, без да откъсва поглед от птицата. Когато тя изчезна, той се обърна и погледна към Кейтлин. — Мокра си — с учудване констатира той.

— Ти също. — По кожата и косата му блестяха ситни капчици влага, от която косата му бе станала вълниста.

— Трябва да се връщаме.

— Нищо ми няма — бързо тръсна глава тя. — Наистина.

— Още не си оздравяла напълно. Не искам пак да изстинеш. Връщаме се.

Без да ѳ обръща повече внимание, той сложи два пръста в устата си и рязко изсвири. Рекс, целият мокър и кален, излезе от гората и се спусна към тях.

— Хайде вкъщи, моето момче! — заповяда Рейн.

Със забравена на коленете книга Кейтлин седеше пред прозореца, гледаше навън и си мислеше колко уютно се бе чувствала през последните няколко дни. Не спираше да я учудва и това, колко лесно ѳ бе да общува с Рейн, въпреки че на моменти ставаше разсеян и

изпадаше в странни настроения, които тя си обясняваше с артистичния му темперамент.

Дори начинът, по който той постоянно я оглеждаше, престана да я притеснява. Свикна да усеща погледа на проникателните му кафяви очи върху себе си и разбра, макар и не веднага, че той не влага никакво лично отношение в това — целта му бе да улови по-добре образа ѝ, нищо повече.

Постепенно двамата се сприятеляваха. Съзнанието за това я топлеше като огънче и тя го къташе в душата си. Почти целия си живот бе прекарала сама, без истинско семейство, и добре знаеше цената на приятелството. А приятелство с мъж като Рейн — красив, завладяващ и мъжествен — бе нещо съвсем ново за нея и я интригуваше.

— За какво мислиш? — стресна я дълбокият му глас.

— За нищо особено — усмихна се Кейтлин. — Но ти беше прав, вече почти престанах да те забелязвам. — Това, разбира се, не беше вярно, макар и да се чувстваше и държеше по-свободно в негово присъствие.

— Започвам да се сливам с фона, така ли?

— Превръщаш се в част от мебелировката — засмя се тя и леко се протегна. — Свърши ли?

— Май съм готов да започвам портрета — кимна той, седна на табуретката и неочаквано добави: — Освен него искам да направя още един. Нужно ми е да останеш за по-дълго време.

— Не мисля, че трябва да оставам — отвърна бавно Кейтлин, която бе решила, че до ден-два ще се върне във Ванкувър. — Вече съм при теб повече от седмица.

— Но тук ти е добре, нали? — И когато тя кимна, продължи: — Имаш ли определени причини да бързаш да се върнеш?

— Не. Нямам нищо по-специално.

— Тогава остани. След като се занимавах с вълци, кугуари и орли, човешкият род започва да ми става интересен. Бих желал да го изследвам по-подробно.

— Каза, че имам едно задължение към теб. И ще го изпълня.

— Е, да, но сега реших, че са две.

— Рейн...

— Искам да останеш още, Кейтлин. Говоря сериозно.

Може би наистина му дължеше повече време — та нали с идването си тук бе прекъснала работата му?

— Колко още искаш да остана?

— Докато тръгнеш на работа — сви той рамене и устните му се разтегнаха в усмивка. — Освен всичко останало, твоята компания ми доставя удоволствие.

— Мислех, че художниците обичат уединението — каза тя. Все пак бе приятно изненадана от предложението му.

— Почти не забелязвам твоето присъствие. Ти си...

— Част от мебелировката — довърши тя сухо.

— Канех се да кажа, че си дребничка и кротка — продължи той. В очите му искреше смях. — Това обаче звучи скучно и безлично. А ти не си такава.

— Благодаря.

— Исках да кажа, че в твое присъствие човек се отпуска. Не изпитвам нужда да запълвам всеки миг с действия или приказки. Ако на твое място беше бърбораната Геби, вече сигурно щях да се катеря по стените от ужас.

— Няма да ѝ предам какво си казал — засмя се тя.

— Казвал съм го и на нея — обясни Рейн. — Това е една от причините, поради които построих бунгалото. Когато имам нужда от тишина и покой, мога да я отпратя там. И така... Искаш ли да се разходим?

— Благодаря ти, не днес. Ти върви.

Много ѝ се искаше да излезе, но му отказа, защото ѝ се струваше, че той съкращава разходките си заради нея и щом повървят малко, предлага да се връщат. Не успя да разбере причината — дали се боеше, че тя ще се умори, или с нея му ставаше скучно.

— Да, ще изляза — каза той, стана и разкърши гъвкавото си и стройно тяло. — Рекс, идваш ли с мен?

Кучето скочи, спусна се към Рейн и започна да се върти около него.

— Добре, моето момче, да вървим! До скоро виждане! — Усмивнат, той взе якето си и тръгна към вратата.

Останала сама, Кейтлин реши да се разходи към скалата до пропастта. Облече се и излезе. По небето пълзяха тежки ниски облаци, които сякаш закачаха дърветата. Отдолу се ширеше океанът, а вълните

му безспирно се разбиваха в крайбрежните скали. Един влекач си проправяше път през залива и мъкнеше натоварен шлеп към Ванкувър.

И така, Рейн искаше тя да остане. Кейтлин не му даде отговор, но и не му отказа. А какво искаше тя самата?

Той като че ли сериозно желаше да направи неин портрет и това я накара да се почувства поласкана. Та Рейн Пикар бе известен художник и искаше да рисува не друг, а нея! Нищо нямаше да ѝ стане, ако се съгласеше, нали?

Намръщи се. При цялата му безцеремонност и покровителствено държане, много неща в него ѝ харесваха. Наред с това обаче тя започна да изпитва и едно непознато чувство — все повече и повече Рейн я интересуваше като мъж. Чувството бе съвсем непознато за нея.

Кейтлин смяташе себе си за малко по-особен случай. През всичките двадесет и пет години от живота си никога не бе изпитвала страстно влечение към мъж. Обикновено възприемаше мъжете като добри познати или приятели. А даже някой от тях да ѝ бе харесал, не би се поддала на увлечение към мъж, който не търси здраво и постоянно обвързване.

Тя въздъхна. Не искаше да прахосва времето си и да обърква своя живот, както бе станало с майка ѝ. Преди да допусне някой мъж в живота си, Кейтлин трябваше да е сигурна, че той ще остане завинаги с нея.

Така че ѝ се налагаше трезво да прецени чувствата си към Рейн. Той не ѝ отвърщаше с взаимност — това е очевидно. Е, харесваше я, разбира се, искаше да я рисува и нейната компания очевидно му беше приятна. Но тя нито веднъж не бе уловила и намек за нещо друго. Кейтлин си оставаше колежка на сестра му и толкова...

Разрови с пета дебелия килим от вечнозелени игли, с които бе покрита земята.

Единственото, на което можеше да се надява, бе приятелство с Рейн. Всъщност така беше по-добре. Престоят ѝ на острова бе само едно кратко бягство от реалния живот...

След разходката Рейн сготви пълнени костенурки „енчилада“. Когато седнаха да се хранят, навън вече се стъмняваше. В камината пращеше огън, нежна музика изпълваше стаята.

— Току-що се сетих, че ти днес не отговори на въпроса ми — каза внезапно Рейн.

— Какъв въпрос? — вдигна глава Кейтлин.

— Дали ще останеш. Какво реши? — Тя се бавеше с отговора и той настоя: — Кажи да, Кейтлин. Искам да си тук.

Кейтлин също искаше да остане. И, реално погледнато, нямаше от какво да се страхува, докато бе наясно с истинското положение на нещата и се съобразяваше с него.

Тя огледа уютната топла стая, срещна погледа на Рейн и сви рамене.

— Добре, ще остана. Но само за малко.

— Чудесно — кимна Рейн и неочаквано ѝ подаде ръка. — Ще видиш, двамата с теб ще направим грандиозни портрети!

Кейтлин усети енергията на силните му топли пръсти. Ръката ѝ потрепери. Как бе възможно един-единствен негов допир да събуди толкова силни емоции у нея?

— Художникът си ти — каза тя и издърпа ръка.

Той я изгледа проникателно.

— Стига да мога да уловя твоята същност. Личността, която усещам, че се крие в теб.

Кейтлин с усилие откъсна поглед от него и наведе глава. Осъзна, че чувствата ѝ се изплъзват от контрол. С учудване откри обаче, че това не я плаши...

След като взе душ и изсуши косата си, Кейтлин отиде в кухнята и включи кафеарката. Както обикновено, бе станала преди Рейн, който си лягаше по-късно от нея.

Докато чакаше кафето да стане, отвори вратата и пусна Рекс навън. Още се страхуваше от него, но вече не го отбягваше, както в началото.

Скоро кучето се върна и поиска да влезе вътре. Тя го пусна и бързо затвори вратата — навън бе студено и влажно. То отиде на мястото си пред камината. „Отново сив и неприятен ден“, помисли Кейтлин и погледна през прозореца. Отдавна не бе виждала слънце.

Обърна се и се блъсна в малката масичка, върху която имаше книги. Най-горната се плъзна и падна на пода. Кучето скочи и се сви

със свита между краката опашка. В сините му очи, обърнати към Кейтлин, се четеше страх.

Тя тръгна към него, както би тръгнала към изплашено дете, и му заговори тихо и ласкаво:

— Спокойно, Рекс, всичко е наред. — Протегна ръка, кучето я подуши и колебливо замахна с опашка. Кейтлин коленичи и нежно го потупа по главата. — Всичко е наред, момчето ми. Не се бой, няма да ти сторя нищо лошо.

Мразеше да вижда страх, даже в очите на куче. А то се отпусна под гальовното ѝ потупване. След това легна, сложи муцуна върху колената ѝ и тъжно я погледна. Кейтлин се усмихна, изпитала за първи път топло чувство към него.

— Съвсем не си страшен, нали? — мърмореше тя, като го милваше по главата. Засмя се, като видя блажения израз на очите му и го почеса зад ушите. — Ти си едно голямо плюшено мече.

— Точно това исках да ти втъпя.

Стресната, тя се обърна и видя Рейн. Той стоеше усмихнат до стената с влажна от къпането коса.

Не можеше да откъсне очи от него. Прииска ѝ се да го докосне, ала ужасена от внезапния си порив, отмести поглед.

— Най-накрая разбрах, че се страхува от мен повече, отколкото аз от него — каза тя.

— Да разбирам ли, че най-сетне ще се сприятелите?

— Мисля, че да — отвърна тя колебливо.

— Чудесно. Това ще ми помогне за следващата картина.

— И колко картини общо планираш да направиш?

— Имам няколко идеи и искам да ги осъществя. Когато започна работа, ще видя как ще тръгне. Има ли кафе?

Тя кимна, разбрала, че той няма намерение да обяснява замисъла си подробно. Трябваше да изчака, за да види какво ще излезе под четката му...

Щом приключиха закуската, Рейн започна работа. Кейтлин веднага забеляза как той се промени — стана още по-дистанциран, лицето сякаш се вкамени, бръчката между веждите дълбоко се вряза в челото му, очите бяха полупритворени зад очилата, като че се взираха в далечината. Беше съсредоточен изцяло.

В помещението тихо свиреше класическа музика.

Рейн стоеше пред триножника, като внимателно разглеждаше етюдите, наредени върху масичката. После изучаващият поглед на присвитите му очи се спря върху неподвижно седящата Кейтлин.

Той започна да нахвърля силуета ѝ върху платното. След продължително мълчание каза:

— Наведи главата си малко надясно. Още малко. Така... Сега ме погледни. Искам да подчертая очите... Точно така.

Късно следобед някой почука на вратата.

Кейтлин се усмихна, когато видя изненадата, изписана върху лицето на Рейн. Той премигна с недоумение, сякаш току-що се събуждаше от дълбок сън. Намръщи се, остави четката и тръгна към вратата. Кучето хукна подире му.

Кейтлин се протегна и стана, като разтриваше врата си, доволна от внезапната почивка. От кухнята се донесе разговор, а след това — весел женски смях.

— Кейтлин — каза Рейн, като се върна в хола, — искам да се запознаеш с една моя приятелка, Стиви Хейз. Тя изработва рамките за моите картини. Стиви, нали познаваш по-малката ми сестра Геби? Това е нейна приятелка, казва се Кейтлин Кар. По молба на Геби тя е тук за няколко дни.

„Поставиха ме на място“, помисли Кейтлин и опита да изрече някакво приветствие.

Стиви Хейз бе висока, с дълга, златистокафява коса, която падаше на вълни върху алена пелерина. На красивото ѝ лице особено изпъкваха огромните сиви очи. Тя се държеше с грациозна самоувереност.

Кейтлин веднага се сети за даденото от Геби описание на бившата съпруга на Рейн — висока, с хубава фигура и буйна руса коса. Чувстваше се неловко под откровено преценяващия поглед на Стиви.

— Ето защо напоследък не те виждаме! — Гостенката се усмихна насила.

— Кейтлин се съгласи да ми позира и съм малко зает.

— Правиш портрет? Трябва непременно да го видя. — Стиви смъкна пелерината, отиде при статива и застана пред платното. След това прегледа и етюдите. — Да, виждам — замислено каза тя и отново насочи изучаващ поглед към Кейтлин. После бавно кимна. — Ще стане.

— Вие също ли сте художничка? — попита я Кейтлин, която потръпна от метално студения поглед на Стиви.

— Когато не правя рамки за картините на Рейн, се занимавам със скулптура. А вие?

— Аз съм детска учителка.

— Кейтлин е колежка на Геби — вметна Рейн. — Прекарва тук отпуската си по болест. Геби е решила, че за Кейтлин би било полезно да напусне за малко Ванкувър, и ѝ предложила бунгалото. Аз обаче реших, че тук ще ѝ бъде по-удобно.

— О! — възкликна с престорен ужас Стиви и потрепери. — По това време в бунгалото сигурно е доста неприятно.

Кейтлин леко кимна и отбеляза наум как Рейн побърза да подчертае, че тя е приятелка на Геби, а не негова.

— Стиви, искаш ли кафе? — попита Рейн.

Очите ѝ се присвиха, а на устните ѝ се появи чаровна усмивка.

— Само ако го сервираш с онзи ароматен специален коняк, който държиш в бюфета.

— Дадено. А за теб, Кейтлин?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Всъщност бих искала да се поразходя. Имам нужда да се поразкърша.

— Но навън вали! — възрази той. — Защо не изчакаш поне дъждът да спре?

Тя погледна през прозореца.

— Дъждът вече май е понамалял и ръми. Само има мъгла. Едва ли ще се разтопя от това — отвърна тя с нотка на сарказъм, засегната от покровителствения му тон. Как пък не — да седи тук и спокойно да гледа как Рейн забавлява приятелката си... Или любовницата?

Кейтлин любезно се усмихна на Стиви и тръгна към антрето при задната врата, където държеше якето и обувките си.

— Приятно ми беше да се запознаем, Стиви — каза тя оттам.

— На мен също — с престорена топлота ѝ отвърна Стиви. — Приятна разходка.

— И не се бави. Не искам пак да настинеш — предупреди я Рейн.

Кейтлин ядосано го погледна през рамо.

— Смятам, че мога да преценя колко да се разхождам.

Стиви се разположи на дивана и подви дългите си грациозни крака под себе си.

— Рейн, ти я командваш като по-голям брат — каза тя през смях.
— Остави момичето да прави каквото поиска.

Кейтлин затвори междинната врата и направи гримаса на отвращение. После obu кецовe, грабна якето си и излезе.

Навън наистина ръмеше дъждец и ситните капчици се събираха върху косата ѝ като роса. Кейтлин дълбоко поe дъх, закопча якето догоре и тръгна към пътеката, водеща към брега, но се обърна и видя Рекс, който бавно я следваше. Тя се засмя.

— Хей, Рекс! Искаш ли да дойдеш с мен на разходка?

Кучето наостри уши и я погледна с жив интерес. Тя повтори поканата, то излая от удоволствие и с един скок се озова до Кейтлин.

Както обикновено, брегът беше безлюден. Приливът тъкмо започваше и разпенените вълни бавно заливаха пясъка все по-навътре. Рекс отдалеч забеляза ятото чайки върху една скала, сниши се и запълзя по корем към тях. След това с бесен устрем се хвърли към скалата, а птиците се издигнаха във въздуха с диви възмутени крясъци.

Рекс се върна при Кейтлин, като доволно размахваше опашка.

Беше мокро и влажно, но тя не бързаше да се връща. Беше ѝ мъчно. През последните дни безсъзнателно хранеше някакви надежди, че между нея и Рейн може да стане нещо. Днес обаче реалността нахлу в мечтите ѝ, разруши спокойната интимност, на която двамата се бяха радвали, като ѝ напомни, че освен край триножника Рейн има и друг живот, който споделя с красиви жени като Стиви Хейз...

Мракът изместваше сивотата на деня. Почти се бе стъмнило. Като се изкачваше по хълма, Кейтлин видя между дърветата примамлива светлинка. С уморена въздишка тя прекоси двора и с облекчение забеляза, че колата на Стиви я няма.

Блъсна вратата, а кучето се втурна вътре. В къщата бе топло, уютно и миришеше на нещо вкусно. Като премигваше от ярката светлина на лампите, тя се усмихна на Рейн, който се обърна към нея.

— Къде беше до сега?

— На разходка — изненадано отговори тя.

— Я се погледни! Цялата си мокра! Пак ли искаш да се разболееш? Веднага отивай да вземеш горещ душ!

Кейтлин го изгледа студено. Беше много ядосана. Би ли си позволил да разговаря така със Стиви?

— Рейн, не съм малко дете да ме мъмриш, че съм закъсняла за вечеря. Повече няма да търпя подобни упреци! — С удовлетворение забеляза изненада в погледа му, обърна се и изхвъркна от кухнята.

След душа тя се преоблече в светлорозов пуловер, удобни джинси и obu дебели хавлиени чорапи. После влезе в кухнята и зачака Рейн да я забележи.

Той се обърна и я погледна с тъмни и загадъчни очи. След това широко се усмихна и каза:

— Извини ме, Кейтлин, но действително изглеждаш малка. И не ти ли се струва, че реагираш твърде емоционално?

— Аз съм на двадесет и пет години — бавно изрече тя, като натъртваше на всяка дума. — И от седемнадесетгодишна възраст се оправям сама. Може да съм дребна, ала не съм малка, а съм възрастен човек. Ако обичаш, недей да го забравяш. — Кейтлин вдигна ръце и бавно се завъртя. — Погледни ме, Рейн! Не съм дете. Аз съм жена. Физически. И умствено. Разбра ли?

Той я гледаше, без да каже дума. Изненаданият му поглед стана замислен, а между веждите му отново се очерта дълбоката бръчка.

— Разбра ли? — повтори тя, вече по-меко.

— Разбрах — деловито каза Рейн. — И си права. Приеми моите извинения. — Той прекоси стаята и ѝ подаде ръка. — Пак сме приятели, нали?

Тя му подаде ръка и усети как гневът ѝ се стопява. Вгледа се в очите му и за миг ѝ се стори, че в дълбините им съзира нещо повече от приятелство... Усмихна се свенливо.

— Идеално. — Той нежно прокара палец по дланта ѝ, преди внимателно да пусне ръката ѝ. — Гладна ли си?

— Много. Какво има за вечеря?

— Лазаня и салатата. Сядай, а аз сега ще ги донеса.

Както винаги, гозбата беше чудесна. Кейтлин, възвърнала си апетита, изяде всичко с удоволствие.

— Знаеш ли, Кейтлин — започна Рейн, — днес не беше нужно да изчезваш.

Стиви! Реалният свят отново напомняше за себе си.

— Помислих, че искате да останете насаме. Как прекарахте? — попита тя и взе чаша ледена вода.

— Добре. Тя е приятен събеседник — усмихна се Рейн.

„По-добре да не го беше казвал!“, помисли Кейтлин и отпи от чашата. Сега бе моментът да му зададе въпроса, който не ѝ даваше мира през целия следобед.

— Тя ли е твоята... любовница?

— Беше — засмя се той. — Но сега сме само приятели.

Кейтлин кимна и си спомни разказите на Геби. Интересно, колко ли такива „приятелки“ имаше той?

— Искаш ли още лазаня?

— Не, благодаря. Страхотна е, но вече изядох твърде много.

— Не беше кой знае колко, но все пак повече, отколкото ядеше преди седмица.

— Пак ме напътстваш! — поклати тя глава и въздъхна. — Нима мислиш, че не зная колко трябва да ям?

— И си станала много по-бойка — усмихна се внезапно Рейн.

— Чувствам се по-добре. Освен това те познавам по-добре и мога да ти връщам, когато се правиш на голям командир.

— Геби би те поздравила. Тя винаги ме обвинява в същото. Това е да си по-голям брат. — Стана и започна да събира съдовете. — Хайде да разтребим.

Кейтлин бавно се надигна и се втренчи в чинията си. Ето, за него тя беше втора Геби... Де да беше висока блондинка с великолепно тяло като на Стиви!

— Да ти сипя ли малко коняк? — попита я Рейн, когато тя се разположи на дивана с чаша кафе в ръка.

— Много мъничко, и то в кафето.

Той ѝ сипа и седна срещу нея, обгърнал с длани тумбестата чаша с коняк.

Известно време двамата мълчаливо наблюдаваха неповторимия танц на пламъците в камината. Рекс влезе и се просна в краката на Рейн.

— Казваш, че отдавна живееш сама — внезапно наруши мълчанието той. — Защо си напуснала дома си, за да учиш ли?

— По онова време майка ми живееше в Оканагън, а аз исках да следвам в университета във Ванкувър.

— И къде живееше, в общежитие ли?

— Не, нямахме много пари.

„Нямахме дори малко“, помисли тя и си спомни, че като се качваше на автобуса, имаше в джоба си няколко долара. Рейн я гледаше с любопитство.

— Намерих работа при едно семейство като бавачка и живеех у тях — продължи Кейтлин. — През деня гледах двете деца, а вечерта посещавах занятията. Не ми плащаха много, всъщност бяха само джобни пари, но затова пък имах жилище и храна, а таксите и учебниците изплащах чрез студентски заеми.

— Много трудно ли ти беше?

— Отначало — доста — кимна тя и леко се усмихна. И въпреки че не й беше лесно, но там поне бе свикнала. Колко воля и усилия й костваше да не се предаде през първата година на следването си!

— Твоите родители сигурно доста са се тревожили за теб. — Рейн разклати чашата, втренчил замислен поглед в Кейтлин.

— Живеех с майка ми и тя... Е, беше решила, че ще се оправя. Всъщност беше доволна, че заминавам. Покрай мен бе започнала да се чувства стара. А и някои от приятелите й... — Тя се стресна и млъкна.

— Приятелите й бяха започнали да те заглеждат — спокойно довърши той. — А баща ти?

— Моите родители са се разделили, когато съм била на три години. — Отпи и се опита да срещне погледа му, без да трепне. Защо пък да не му разкаже за себе си? — Оженили са се седемнадесетгодишни, защото са очаквали моето появяване. Единственото, което смътно си спомням, бяха непрекъснатите им кавги.

— Виждаш ли се с баща си?

— Рядко. Той е женен втори път и има друго семейство. — Досега я болеше, че в живота на баща й не се бе намерило място за нея и че имаше двама братя, макар и от друга майка, които не беше виждала.

— Всъщност си доста самотна, нали, Кейтлин?

— Не мисля така. Харесва ми как живея. — Внезапна усмивка озари лицето й. — И се оправям много добре.

— Сигурен съм, че е така. А няма ли човек, с когото би искала да споделиш живота си?

„Може би с теб!“, мина през ума ѝ и тя стреснато отмести поглед.

— Все пак кажи — меко настоя той.

— Не, няма никой.

— Кейтлин, имала ли си любовник?

Тя високомерно вдигна вежди.

— Това не е твоя работа, Рейн Пикар!

— Мисля, че получих отговор на въпроса си — засмя се той, забелязал възмутения израз на лицето ѝ.

— Виждах как майка прави грешка след грешка. — Кейтлин се загледа в огъня. — Ту се влюбваше, ту се разделяше с поредния си любовник. Така е и до ден-дневен. Аз не бих искала да повтарям грешките ѝ, ала съм твърдо решена да открия единствения мъж, с когото да споделя живота си.

Рейн се намести по-удобно в креслото. Тъмните му очи я гледаха с интерес.

— Значи досега не си обичала никого.

— Не — отговори Кейтлин с нотка на съжаление. — А ти?

— Веднъж. Много отдавна.

— Бил си женен — каза тя.

— А ти откъде... — Рейн се намръщи, млъкна и сам си отговори: — От Геби.

— От Геби — потвърди Кейтлин.

— Следователно — той се намръщи още повече и разроши с ръка косите си, — си запозната с всичките грозни подробности.

— Геби ми разказа за един дълбоко влюбен младеж и за болката, която изпитал, когато бракът му се е провалил — тихо поясни Кейтлин. — И нищо грозно не е имало.

— Това е период от моя живот, за който не ми е приятно да говоря. — Въздъхна и отпи от коняка. — Тамара беше всичко за мен. Искрено вярвах, че ще останем завинаги заедно. Но един ден тя си отиде заради друг мъж...

— Завинаги заедно — повтори унесено тя, а после попита: — Тогава си бил съвсем млад, нали? — Съзнаваше, че спомените му причиняват болка и изпита състрадание към него.

— Разведохме се, преди да навърша двадесет и три години. На тази възраст повечето мъже тепърва започват да мислят за брак и семейство, а аз вече бях изминал целия път и в резултат на това бях станал озлобен циник.

— Но в края на краищата си надживял всичко.

— Може би... — Взря се в гаснеция огън с очи, замъглени от спомени. — Но повече не бих искал да изживея нещо подобно. Веднъж ми стига за цял живот.

— Означава ли това, че не би се оженил втори път?

— Не зная — бавно отговори Рейн, намръщи се и се обърна към нея. — Слушай, нямах намерение да говоря за тези неща.

— Зная — усмихна се нежно тя, като видя израза на лицето му.

— Обаче ти предизвика откровението ми. Сигурно в часовете по психология си научила много.

— Те наистина помагат — съгласи се Кейтлин, като добре разбираше, че е време да смени темата на разговора. — Отивам да си налея още кафе. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря — изпрати я той с мрачен поглед, макар че върху устните му се появи тъжна усмивка.

Кейтлин се замисли. Бе разбрала, че ѝ каза повече, отколкото възнамеряваше. Стана ѝ приятно, защото човек споделя най-мъчителните си спомени само с близък приятел. Нямахте нужда да знае подробностите за проваления му брак. А и не беше кой знае колко трудно да разбере какво е преживял.

Щеше да му бъде много трудно още веднъж да изпита истинската всепоглъщаща любов и да ѝ се отдаде изцяло. Сигурно щеше да е добър и забавен приятел, вероятно — нежен любовник, ала винаги щеше да пази силните чувства скрити дълбоко в себе си...

Всъщност Кейтлин не се бе и надявала, че той може да я обикне и въпреки това...

Добави мляко в кафето, разбърка го и въздъхна. Добре, че беше разбрала как стоят нещата. Това щеше да ѝ помогне да съдържа емоциите си.

Трябваше да е благодарна за приятелството му и в никакъв случай не биваше да се надява на нещо повече!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейн остави четката и се отдръпна от статива.

— За днес толкова! — обяви той.

Кейтлин остана изненадана, че свършва твърде рано. И всъщност през целия ден беше някак по-резервиран и по-сдържан от обикновено. Дали той съжеляваше, че е споделил с нея твърде много и затова е решил да се дистанцира от нея?

— Сигурно си изморен.

— Не. Тази вечер имам излизане. — Рейн хвърли поглед към часовника на стената. — Искам да взема душ и да се преоблека. Нали няма да имаш нищо против да останеш сама?

— Не, разбира се.

— Чудесно. — Той изми четките и внимателно покри платното. — Хладилникът е пълен, вземи си каквото искаш.

— Добре, благодаря. — Кейтлин се настани в креслото със справочник по детска психология и опита да се съсредоточи върху текста.

След около половин час Рейн влезе в хола. Тя остави книгата и го огледа с възхищение — бе облякъл елегантен панталон, хубава риза и разкошен черен пуловер.

— Изглеждаш чудесно. На среща ли отиваш? — попита тя, като се надяваше, че не е познала.

Той сви рамене.

— Ще изведе Стиви да вечеряме навън. Дължа ѝ това, защото работи извънредно по рамката за една от картините ми. Поръчката беше спешна и без Стиви нямаше да се оправя. Слушай, Кейтлин, възможно е да не успея за последния ферибот, така че не се тревожи, ако тази нощ не се прибера.

— Разбрано — с престорена веселост каза тя, като се питаше къде ли ще нощува, сякаш не се досещаше. — Приятно прекарване.

— Благодаря. — На прага той се обърна. — Сигурна ли си...

— Тръгвай, Рейн. А ние с Рекс ще се порадваме на спокойствието и тишината.

— Добре — разсмя се той и отвори вратата. — До скоро, моето момиче.

— До скоро. — В гласа ѝ имаше леко разочарование.

Тя стана и отиде до прозореца. Видя как Рейн нарежда на Рекс да остане. После се качи в колата и замина.

Кучето седна пред къщата, вдигна муцуна към небето и печалният му вой изпълни тишината. Кейтлин потрепери и се отдръпна от прозореца. Изведнъж къщата ѝ се стори ужасно празна...

Тя опита да се отпусне. Включи радиото, намери станция със забавна музика и засили звука с надежда да заглуши тишината. Нахрани Рекс и хапна малко, след това се захвана с книгите си, ала така и не успя да се съсредоточи.

Затова пусна пералнята и по-късно, докато чакаше прането да изсъхне в сушилния шкаф, изми пода в кухнята. Имаше малко неща за гладене, но тя мина с ютията и дрехите на Рейн, внимателно ги сгъна и тръгна към спалнята му.

Стаята се оказа уютна и много по-голяма от нейната. Срещу огромния креват имаше камина, пред която бяха поставени две кресла и малка масичка, покрита със стъкло. Върху вградените до камината рафтове бяха наредени книги и снимки. Кейтлин започна да ги разглежда с чувство на вина, че наднича, където не трябва.

Повечето от снимките бяха на семейството му. За нейно разочарование сред тях обаче нямаше портрет на бившата му съпруга.

Установи, че Рейн борави с фотоапарата толкова вещо, колкото и с четката. Кейтлин се усмихваше на сполучливите пози. Намери една доста стара снимка на мъж и жена с малко момче на около десет години с тъмни замислени очи, точно като на жената. Мъжът леко се усмихваше, а позата му издаваше напрежение.

Малкото момче без съмнение беше Рейн. Той много приличаше на майка си. Даже изразът на лицата им бе еднакъв. Като си спомни разказите на Геби, Кейтлин реши, че майка му вероятно е починала скоро, след като тази снимка е била направена.

Внимателно върна снимката на мястото ѝ и продължи да разглежда стаята.

Леглото бе застлано грижливо. Щори, покриващи плъзгащите се остъклени врати, криеха нощта отвън, а хромираните нощни лампи от двете страни на леглото хвърляха топла светлина. Във въздуха се долавяше лек аромат на одеколona, който Рейн използваше.

Помисли, че не бива да стои тук — по някакъв начин той можеше да разбере, че е влизала в неговата стая.

Към десет и половина Кейтлин най-после се укроти. Беше се разположила с книга до камината и пиеше какао, доволна от присъствието на Рекс, който лежеше до краката ѝ. „Сега разбирам защо хората си вземат кучета“, помисли тя.

Изведнъж Рекс вдигна глава. Сърцето ѝ силно заби, а върху устните се появи усмивка. Сигурно Рейн се връщаше. Тя опита да скрие внезапно обзелото я облекчение и задоволство.

Отвън се чуха стъпки, заобикалящи къщата откъм задната врата. Миг по-късно на нея се потропа. Стъписана, Кейтлин подскочи. Защо му трябваше на Рейн да чука? Погледна Рекс. Наострило уши, кучето се взираше по посока на кухненската врата.

Тя предпазливо тръгна към кухнята, като съжали, че Рекс не е свиреп и агресивен. Чуването се повтори.

— Кой е?

— Аз съм! — Засмяна, на прага стоеше Геби. — Случайно да съм попречила на нещо?

— Геби! Изплаши ме до смърт! — с облекчение въздъхна Кейтлин. — Не можех да си представя кой е дошъл.

Рекс се хвърли към гостенката, като махаше с опашка и скимтеше тихичко от радост.

— Извинявай. — Геби хвана главата на кучето и го целуна по влажния нос. — Здравей, Рекс, глупаво създание! А къде е великият ми брат?

— Отиде на среща.

— Така ли? — Геби вмъкна в кухнята голям претъпкан сак. — С кого, с Меган Рот ли?

— Не. Със Стиви Хейз.

— О! Значи с нея... — Направи гримаса и тръгна след Кейтлин към хола. — Аз пък мислех, че са скъсали, макар Стиви да е доста по-

святна от Меган. Виждала ли си я?

— Стиви ли? Да. Вчера мина насам.

— И какво мислиш за нея?

— Нищо особено. — Кейтлин сви рамене и се наведе към огъня да добави дърва, оправи предпазната решетка и седна с гръб към камината. — Двете разговаряхме само няколко минути.

— Значи не се е заседяла. — Геби се настани на дивана.

— Не зная. Излязох да се разходя. А ти какво правиш тук? Къде е Айвън?

— Майка му го подгони да прекара уикенда с нея — изстена Геби — и той реши да отбие номера, защото за Коледа ще ходим на ски в Банф. Той ме покани да погостувам с него на майка му, но аз не мога да я понасям. А е очевидно, че чувствата ни са взаимни. Затова казах на Айвън, че ако се оженим, ще положа усилия да общувам със свекърва си, ала дотогава ще стоя по-надалеч. Знаеш, Кейтлин, че мога да се разбера с всеки. Но тя е истинска вещица. Никога няма да проумея как от Айвън е излязъл нормален човек. Така че реших да проверя какво става с теб и брат ми. Е, разказвай.

— За какво?

— За всичко — усмихна се многозначително Геби.

Кейтлин не можа да сдържи смеха си.

— Той ме нарича хлапе и разправя, че приличам на бездомно коте. Разбери, че не съм негов тип.

— Ами да. Ти си твърде добра и внимателна, за да се справиш с него. Пък и самият той едва ли знае точно какъв тип жени харесва. Все копнее за изгубената си първа любов и не осъзнава, че всичките му приятелки приличат на Тамара. Той се ожени още като студент и... Май вече съм ти разказвала тази история, нали? — Когато Кейтлин кимна, тя продължи: — Както и да е... Дано му дойде акълът и да разбере, че светът не свършва с високи пищни блондинки. — Въздъхна изморено. — Трябва да се разтоваря след това каране. Какво пиеш?

— Какао.

Геби се намръщи.

— Хайде да направим кафе и малко да го подсилим с ликьора, който донесох.

Докато правеше кафе, тя разправи на Кейтлин за класа ѝ и ѝ предаде последните клюки от училището. След това двете седнаха в

хола с по чаша кафе, смесено с ликьор.

— Тази напитка компенсира тежкото ми пътуването в петъчното претоварено движение — със задоволство въздъхна Геби и погледна часовника си. — Току-що е пристигнал последният ферибот. След малко Рейн ще си дойде.

— Едва ли — поклати глава Кейтлин. — Той ми каза да не го чакам тази вечер.

— Вероятно ще нощува у Стиви — намръщи се Геби и отпи от кафето си. — А не би трябвало да те оставя сама.

— Вече не съм сама. А дори и да бях, какво от това? Нямам нужда от бавачка.

— Все едно. Трябва да стои при теб, а не да се мотае със Стиви!

Кейтлин премълча. През цялото време беше поглеждала часовника, а когато стана ясно, че Рейн няма да се върне, я жегна неизпитвана досега ревност. Опита обаче да не мисли за това и да се отпусне, което никак не бе трудно в компанията на Геби. Скоро вече се смееше на остроумните коментари на приятелката си. Вечерта завърши много по-весело, отколкото бе започнала.

На следващата сутрин Геби се събуди в чудесно настроение.

— Е, какво ще правим днес? — попита тя, влизайки в хола.

Кейтлин стоеше до прозореца и се наслаждаваше на гледката. За първи път облаците се бяха разнесли и слънцето разпръскваше животворните си топли лъчи.

— Трябва да излезем, докато времето е хубаво.

— Хайде да отидем на пазар! — Геби се трышна на дивана и се намести удобно, обгърнала с длани чаша кафе.

— Да ходим на пазар през този хубав слънчев ден, какъвто не сме имали цяла вечност? — обърна се към нея Кейтлин. — По-добре да отидем на разходка.

— Ще се разходим по търговската улица в Кортене. Трябва да купя някои неща.

— Винаги нещо ти трябва! Непоправима си!

— Само благодарение на хора като мен икономиката на тази държава още не е отишла по дяволите — засмя се Геби. — Хайде да пообиколим магазините.

— Добре. — На Кейтлин всъщност ѝ бе все едно.

— Ами Рейн?

— Ще му оставим бележка. И се облечи по-официално. Ще вечеряме в някой по-люксозен ресторант. Аз черпя.

— Не съм си взела дрехи за излизане. И защо ти ще черпиш?

— Защото проявих обичайното си любопитство и научих, че другата седмица имаш рожден ден. Вечерята ще бъде моят подарък.

— Не е нужно да го правиш — възрази Кейтлин.

— Да, обаче искам! Хайде, Кейт, недей да се опъваш като магаре на мост. Приеми моето предложение и ще улесниш живота и на двете ни.

— И още как! — въздъхна Кейтлин. — Само че наистина нямам какво да облека.

— А за какво според теб ще ходим по пазар? Хайде да закусим и да тръгваме. След по-малко от час има ферибот. Трябва да го хванем!

Решила да зарадва себе си, Кейтлин си купи черна пола от фин вълнен плат и тъмнорозова блуза към нея. Плюс чифт обувки. В пробната тя се преоблече и се погледна в огледалото. Дрехите ѝ придаваха елегантен и изтънчен вид на зряла жена. Прииска ѝ се Рейн да я види сега, ала с раздражение прогони мисълта за него.

— Изглеждаш чудесно! — каза с одобрение Геби, когато Кейтлин излезе от пробната с фирмена торба, в която бе сложила старите си дрехи.

Благодарение на Геби, денят мина много весело. Невъзможно бе да имаш лошо настроение, когато тя е наблизо. Времето летеше и надвечер — уморени, ала щастливи, двете приятелки тръгнаха към обещания от Геби ресторант.

Бе разположен в стара къща на брега на реката и предлагаше богато меню. Кейтлин се радваше на приятната вечеря, но често се замисляше за Рейн. Дали вече се е върнал? И дали е прекарал нощта в прегръдките на Стиви?

Откъсна се от натрапчивите мисли с усилие на волята и скришом въздъхна. Не бе нейна работа какво прави Рейн!

— Време е да си вървим — каза малко по-късно Геби и погледна часовника си. — Точно ще хванем ферибота в седем часа. Би било хубаво да останем още малко, но следващият ферибот е чак в осем и

половина. А и Рейн ще се чуди къде сме. Тръгваме ли? — попита тя и допи ликьора си.

— При условие, че аз ще карам.

Геби се засмя и ѝ подаде ключовете от колата.

— Разчитах на това!

— Най-сетне! — Рейн ги изгледа свирепо над очилата си и хвърли вестника, който допреди малко се мъчеше да чете. — Не биваше цял ден да мъкнеш Кейтлин със себе си, Геби! Сигурно е изтощена от теб!

— Напротив, чувствам се чудесно — бързо възрази Кейтлин.

— Виж какво, Рейн — бодро заяви Геби, — по принцип би трябвало да дойдеш с нас. Очевидно е обаче, че сутринта си позакъснял със закуската при онази... Как се казваше? — Тя изрита обувките си и се тръшна върху дивана. — Мислех, че си скъсал с нея.

— Двамата със Стиви поддържаме делови отношения! Освен това сме добри приятели. Тя искаше само да се посъветва с мен.

— И този съвет ти отнел цяла нощ? — недоверчиво сбърчи нос Геби.

— Геби! — Рейн свали очилата си и ги сложи на масата.

— Зная, зная! — Тя вдигна ръце, че се предава. — Това не е моя работа.

— Постарай се най-после да го запомниш! — скастри я Рейн и се обърна към Кейтлин, която милваше кучето: — Как мина вечерята?

— Много добре — отвърна тя и вдигна поглед към него.

Рейн се бе вторачил в нея така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Това бе моят подарък за рождения ѝ ден — намеси се Геби.

— Така ли? Кога е той?

— Другата седмица. В петък — пак се обади Геби. — Ще ѝ направиш торта, нали, братко? — После се намръщи и попита: — Има ли готово кафе или трябва да си направя?

— Направи, и то повече, за да стигне и за мен.

— И това ми било домакин! Остава да поискаш и да те почерпя с ликьора, който донесох! — промърмори Геби и се надигна.

— Предпочитам коняк — поклати глава Рейн. — А ти какво би желала, Кейтлин?

— Само кафе, благодаря. — Беше й приятно да наблюдава братата и сестрата, защото зад всичките им препирни прозираше силна взаимна привързаност. След кратко мълчание, през което Рейн не отместваше поглед от щастливото й лице, тя се осмели и попита: — Защо ме гледаш така?

— Извинявай. — Усмихна се, без да откъсва очи от нея. — Просто... Тази вечер си много хубава. Цветът на блузата ти отива и подчертава млечнобялата ти кожа, а очите... Очите ти греят от щастие. Не съм те виждал такава...

— Каква? Пораснала ли? — додаде тя сухо, макар да се почувства поласкана.

Той се засмя, но бързо млъкна и навъсено я огледа от глава до пети.

— И то много. — Рейн се намръщи още повече и се обърна към камината.

Кейтлин си каза, че не бива да се засяга от думите му. Та нали докато я рисуваше, той винаги я гледаше така? И все пак тази вечер той най-после бе забелязал, че тя не е дете, а зряла жена!

Вече бе късно и Геби каза, че отива да спи.

— Трябваше да си легнеш отдавна — отбеляза Рейн. — Още малко ликьор, и ще се напиеш.

— Яд те е, че взех последната ръка на покер! А Кейтлин взе останалите. Не умеещ да губиш, Рейн Пикар.

— Нищо подобно!

— Точно така е.

— Престанете! — спря ги Кейтлин с жест. — Не мога да понеса толкова караници за една вечер.

— Обаче успя да ни прибереш парите — измърмори недоволно Рейн. — Новаците винаги имат късмет.

— Следващия път ще й го върнем! — Геби скри прозявка с opakото на ръката си и стана, но се олюля.

— Казах ли ти, че се е напила? — тържествуващ заяви Рейн и се изправи, като подаде ръка на сестра си. — Хайде да те водя да спиш, моето момиче.

Кейтлин ги последва по коридора. „Май наистина им харесва да се будалкат“, помисли тя. Дватама се бяха закачали през цялото време и Рейн бе влязъл в тон с Геби, като отвърщаше на шегите ѝ.

— Отивай да спиш. — Рейн отвори вратата на спалнята на Геби и побутна сестра си вътре.

— Не се прави на началник! — нацупи се Геби.

— А ти — на улично хлапе. Винаги ли пиеш толкова?

— Не, само с теб! — Тя здраво се хвана за вратата и почука с пръст по кръглата си буза. — Лека нощ, Рейн.

— Лека нощ, драко такава! — Той се наведе и я целуна.

— Лека нощ, Кейтлин — извика Геби през рамо.

— Лека нощ! — усмихна се Кейтлин и тръгна към стаята си.

Рейн я последва. Когато тя спря пред вратата, той я погледна и леко се усмихна:

— Няма ли да получа целувка за лека нощ?

Сърцето ѝ заби лудо, но тя успя да запази самообладание и му подаде бузата си за целувка. Той обаче повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Не си ми сестра, да те целувам по бузата, нали? — Наведе се и докосна устните ѝ със своите.

Безсилна да се сдържи, Кейтлин инстинктивно отвърна с истинска целувка, която я разтърси цялата. Тя рязко се отдръпна и със задоволство забеляза изненадата, проблеснала в очите му.

— Лека нощ, Рейн. — Усмихна му се невъзмутимо.

Рейн пъкна ръце в джобовете на джинсите си и я изгледа с присвити очи.

— Лека нощ, Кейтлин — като ехо повтори той...

ПЕТА ГЛАВА

Кейтлин седеше в хола и гледаше през прозореца.

— Добро утро — сънливо поздрави на влизане Геби.

— Здравей. Кафето е готово.

— Чудесно. Бих изпила цяла кана.

Кейтлин я изчака да се върне от кухнята и попита с усмивка:

— Добре ли си?

— Когато кафето ми подейства, ще се оправя — изстена Геби. —
Отдавна ли стана?

— Преди малко. Исках да се поразходя, но още не мога да се
наканя. Кога смяташ да тръгнеш?

— Ще хвана ферибота в дванадесет и половина. А ти колко ще
останеш тук, Кейтлин?

— Не зная. Зависи кога Рейн ще завърши портрета.

— Портрет ли? Какъв портрет?

— Не знаеш ли, че той ме рисува? Само заради това съм още тук.

Геби остави чашата, отиде до статива, отметна покривалото,
вгледа се в картината и каза замислено:

— Ето значи с какво те е вързал да останеш...

— Какво искаш да кажеш?

— Когато брат ми се обади, че си болна, го посъветвах да се
грижи добре за теб, иначе ще му дам да се разбере! — засмя се тя. —
Той заяви, че си голям инат и трябвало да те върже за кревата, за да
останеш.

— И? — начумери се Кейтлин.

— Отговорих му да намери по-подходящ начин да те убеди да
останеш. — Отново погледна картината. — И да не те виждам във
Ванкувър преди края на седмицата!

Кейтлин запази самообладание с неимоверно усилие на волята си
— значи Геби го е накарала не само да я прибере в голямата къща, но и
го е принудила да я задържи тук!

А Рейн я бе лъгал, че иска да я рисува, което я бе поласкало!

— Картината е добра — заключи Геби. — Брат ми има талант.

— Не исках да я гледам, преди да е завършена — изрече с треперещ глас Кейтлин, като едва не се разрида.

— Кейт? Какво ти е?

— Няма нищо. Само... Още съм... сънена.

— Но си добре, нали? Вчера дори не се сетих да те попитам как си!

— Добре съм, разбира се. Вече си починах и скоро ще си тръгна.

„И то още днес следобед“, реши тя, като се закани да обясни на Рейн какво мисли за лъжите му!

— Недей да бързаш. Според мен Рейн е свикнал с твоето присъствие и то му се отразява добре. Хайде да закусим, защото ако чакаме на брат ми, ще умрем от глад!

Кейтлин гледаше през прозореца след колата на Геби и се укоряваше, че не тръгна с нея.

— Е, най-после настъпи покой! — въздъхна Рейн зад гърба ѝ.

— С Геби е винаги весело и интересно — твърдо заяви Кейтлин и се обърна към него.

— Тя е твърде темпераментна. И приказлива. Предпочитам по-сдържани жени — усмихна се той. — Такива като теб.

Без да пророни дума, Кейтлин отиде до камината, коленичи край дремещия Рекс и започна да го милва, като гледаше втренчено огъня.

Да, всичко се беше променило... Бе повярвала, че двамата с Рейн са станали добри приятели, а сега се оказваше, че я е лъгал, само и само да се отърве от натякванията на сестра си...

Той също застана пред камината с ръце в джобовете.

— Кейтлин, какво има? Станала си някак си... отчуждена.

Навела глава, тя прокара пръст по бялата маска на муцуната на Рекс. Трудно ѝ бе да намери думи за отговор.

— Да не би... — Рейн се намръщи и седна пред камината. — Да не би да ми се сърдиш, че снощи те целунах?

— Разбира се, че не! — бързо поклати глава тя, като се сети, че покрай тазсутрешните вълнения бе забравила за целувката...

— Тогава има нещо друго.

Кейтлин се обърна към кучето така, че да закрие с косата лицето си от Рейн. Обикновено успяваше да скрие чувствата си, но сега бе твърде обидена и наранена.

— Кажи ми какво има, Кейтлин! — настояваше той.

Като прехапа долната си устна, тя най-после отговори:

— Чувствам се като глупачка.

— Като глупачка ли? — повтори той. — Защо?

— Мислех — обърна тя глава към него, — че наистина искаш да ме рисуваш. Сега разбирам, че това е бил начинът да ме задържиш, за да изпълниш желанието на Геби да остана тук. А знаеш добре, че тя винаги прекалява с грижите си! — Като не можеше повече да сдържа гнева си, тя се изправи рязко и застана пред него с ръце на кръста. — По дяволите, защо направи това, Рейн?!

— Какво?

— Защо се преструваше?! Не разбирах как би могъл да ме избереш за модел, но мислех, че поне си искрен! Тръгвам си със следващия ферибот! — заяви твърдо и му обърна гръб.

— Не можеш да си тръгнеш, защото портретът не е довършен. Освен това искам да направя още един.

— Стига вече, Рейн! — обърна се тя към него с пламнало от гняв лице. — Този път номерът ти няма да мине!

— Успокой се и ме изслушай — настоя той. — Геби действително пожела да останеш при мен за няколко дни, но не започнах портрета само за да те задържа. Нима досега не си разбрала, че се отнасям сериозно към работата си? В теб има нещо... — Той рязко се изправи. — Ела да видиш. — Кейтлин бавно го последва и застана отстриани, скръстила ръце.

— Погледни. — Откри картината. — Това преструвка ли е?

Кейтлин видя себе си, седнала до Рекс и положила ръка върху главата му. „Беше прав за цветовете“, помисли тя с възхищение. Нейното лице беше млечнобяло като маската на муцуната на Рекс, а косата ѝ имаше същия червеникавокафяв оттенък като неговата козина. Очите и на двамата имаха цвета на синкав лед и гледаха недоверчиво.

Кейтлин дълго съзерцава платното. Усещаше как гневът ѝ се стопява. Нима той наистина я виждаше такава? Не само недоверчива, а и... Беше я нарисувал хубава, дори привлекателна. Тя си спомни леката му целувка и се почуди дали все пак не я харесва...

Портретът беше великолепен.

— Е?

— Приличам на подплашен заек.

— Такава беше — кафявите му очи се присвиха, — когато те видях за първи път, изплашена от Рекс, с цепеница в ръка. А той винаги е предпазлив, ако наоколо има непознат човек. Никога не успя да преодолее страха си от хората.

— Смяташ ли, че и аз се страхувам от хората?

— Не се страхуваш. Ти се пазиш. Не се доверяваш лесно, нали?

Тя сви рамене и пак се обърна към картината.

— А имаш ли доверие на мен, Кейтлин? — Гледаше я изпитателно.

— Ако не ти се доверявах, нямаше да съм тук — усмихна се тя.

— И ще останеш, нали?

— Наистина ли искаш да остана?

— Ако не исках, нямаше да настоявам.

Като го гледаше в очите, тя си спомни как те потъмняха след онази бърза целувка. Заля я топла вълна на желание и Кейтлин бързо отмести поглед, защото ужасно ѝ се прииска да я целуне отново... И отново...

— Щом е така, бих останала още малко.

— Добре. Тогава какво ще кажеш за един пикник на брега? Виж какъв ден е навън.

— Идеята е чудесна — отвърна тя и тайничко въздъхна с облекчение.

По брега се разхождаха доста хора, решили да се порадват на хубавото неделно слънце. От време на време Рейн махваше на някой познат, ала не спираше да говори с него. На едното му рамо висеше сак със сандвичи и напитки, на другото — бинокъл. Кейтлин правеше големи крачки, като се мъчеше да не изостава. Рекс тичаше пред тях и току изчезваше нанякъде.

Денят бе чудесен. Слънцето блестеше ярко и заслепяваше очите. Към края на залива имаше скали, върху които се бяха излегли тюлени.

Рейн спря, остави сака, взе бинокъла и започна да ги оглежда. След това приклекна, като извади скицник и молив. Внезапно се сети нещо и се обърна към Кейтлин:

— Ще имаш ли нещо против да порисувам? Светлината е идеална. Лъчите падат точно върху тюлените.

— Не си ли виждал всичко това хиляди пъти? — засмя се тя.

— Да, но никога не ми е изглеждало толкова красиво като днес — усмихна се Рейн.

— Добре — махна тя с ръка. — А аз с удоволствие ще се попека на слънце.

Тя се настани удобно отстрани и се загледа в Рейн. Харесваше й как се съсредоточава и абстрахира от всичко останало, когато работи. Даже изпита лека завист — сигурно бе хубаво да имаш талант...

Облегна се на лакти и огледа небето с присвити срещу слънцето очи. Проследи с поглед самотен гарван, който изчезна в далечината. Слънцето не беше силно, но припичаше приятно. Изпита задоволство, че остана на острова, както искаше Рейн.

Докосна една мида, обърна се към него и видя, че той се е навел над скицника и с уверени движения нахвърля върху листа нейния образ. Рейн вдигна глава и се усмихна.

— Потънала си в щастливи мисли. За какво мислиш?

— Ами... За това колко е хубаво... — каза тя и довърши наум: „когато съм с теб!“. После добави: — Съвсем различно е от живота в града. Всъщност излизам сред природата твърде рядко.

— Малцина излизат, а би трябвало. Градът отчуждава хората от природата и те търпят замърсяването, изчезването на някои животински видове... — Той се намръщи. — Ако не се вземат навременни мерки, ще стане късно. Трябва най-сетне да проумеем, че ресурсите на планетата не са безкрайни... Ще ти спестя остатъка от лекцията за екологията. А сега да напалим огън. Вече огладнях.

— Аз също — каза Кейтлин, като се изправи и отърси джинсите си от пясъка.

— Отлично. Нося наденички и ще ги препечем. Взел съм също кифли, масло и френска горчица. Предлагам да отидем ето там. — Посочи към подножието на скалите. — Можем да седнем върху онези дънери. Ти ще събереш остри влажни клечки, а аз ще направя шишчета с наденички.

Скоро огънят бе стъкмен. Рекс дотича и легна край него. Рейн подаде на Кейтлин кутийка кока-кола и пръстите му докоснаха нейните. Докато му благодареше, тя се запита дали и той е усетил същата тръпка като нея.

Двамата седнаха край огъня. Слънцето вече клонеше към заник и хората по брега започваха да се разотиват.

Кейтлин взе заострена пръчка, наниза една наденичка и започна да я върти над жарта.

— Ще ти приготвя една кифличка. Как я искаш? — попита той.

— С много масло и малко горчица, ако обичаш. — Обърна наденичката, която вече се бе зачервила и във въздуха се носеше апетитен аромат. — Мирише чудесно. По-гладна съм, отколкото мислех.

— И аз. — Рейн й подаде кифлата върху салфетка. — Слушай! Това е... — Изведнъж той се наведе напред и се послуша. В храстите недалеч зад тях изпраця клон и се донесе остър лай на куче. Рейн се протегна и хвана верижката около врата на Рекс, който стоеше напрегнат с наострени уши.

— Стой мирно, Рекс. Спокойно, момчето ми — тихо му говореше Рейн и с присвити очи се взираше в мрака.

— Какво е това? — запита го Кейтлин, като се изправи и погледна в същата посока.

Отново се чу пронизителен лай и от храсталака до тях внезапно изскочи кошута, препъна се и побягна към водата.

— Мирен, Рекс! — извика Рейн и като ругаеше, грабна едно дърво.

Кейтлин се пресегна и хвана нашийника на кучето. То се дърпаше, но тя го държеше здраво.

Кошутата спря до водата. Ниско навела глава, цялата в пяна, тя жадно поемаше въздух и едва се държеше на крака.

От храстите изскочиха четири-пет кучета, обезумели от преследването. Рейн се развика и размаха дървото. Кучетата спряха нерешително, без да откъсват очи от него.

— Марш вкъщи! — извика той и заудря по пясъка с пръчката. — Марш!

Страхът надделя над инстинкта им. Три от тях се обърнаха и изчезнаха в храстите. Другите две отстъпиха назад и спряха. Когато

Рейн тръгна към тях обаче, избягаха и те.

Усетила, че опасността е отминала, кошутата се поддаде на умората и бавно се свлече на колене, а след това се отпусна на една страна. Муцуната ѝ докосна водата.

— Рейн, какво можем да направим? — попита тихо Кейтлин.

— Нищо, освен да не пускаме кучетата да се върнат — отговори той мрачно. — Сърната е напълно изтощена. Изглежда са я преследвали твърде дълго. — Рейн се върна при огъня, наведе се към Рекс и го погали по главата. Рекс близна ръката му и отново напрегнато се взря в тъмнината.

— Аз ще остана тук и ще изчакам да възвърне силите си. Струва ми се, че онези две кучета се въртят наблизо.

— А тя дали ще се оправи? — попита Кейтлин загрижено.

— Не зная. Трудно е да се каже. Трябва да изчакаме.

— Не я ли е страх от нас?

— Не, не вярвам. Поне докато стоим на разстояние и не я стряскаме. Но не бива Рекс да е тук.

— Ще го заведем къщи.

— Идеално, стига да не те е страх. Вече е тъмно.

— Не ме е страх. Ще дойде ли сам, или да го вода за нашияника?

— Може да хукне да гони онези кучета. Почакай... — Рейн извади от джоба си каишка. — Сега ще я сложа. Така ще ти бъде по-лесно.

Кейтлин пое каишката и леко я дръпна.

— Хайде да вървим, Рекс.

— Благодаря ти, Кейтлин — извика след нея Рейн. — И не ме чакай! Може да се наложи да остана тук цяла нощ.

Кейтлин му махна с ръка и двамата с Рекс тръгнаха по брега. Беше съвсем тъмно и тя стъпваше внимателно, за да не падне. Липсваше ѝ само навехнат глезен!

Вкъщи тя отвърза Рекс и сложи кафе. Очевидно Рейн бе решил, че тя ще стои в къщата, докато той пази сърната. Не беше познал!

В едно от шкафчетата тя откри термос и преди да го напълни с кафе, наля малко коняк. Може би Рейн не го обичаше така, но щеше да го оцени, когато станеше студено. Намери фенерче, сгъна едно одеяло и тръгна обратно към брега. От къщата се чуваше недоволното скимтене на Рекс.

В тъмнината под кадифеното индигово черно небе тя отдалеч видя блещукащия огън и силуета на Рейн. Кейтлин бе изгасила фенерчето, за да свикнат очите ѝ с тъмнината. Наближи огъня и спря зад Рейн, без той да я забележи. Кошутата все още лежеше край водата. Облегнат върху сух дънер, Рейн седеше със свити колене, върху които бе подпрял скицника си.

Тя се зачуди какъв ли образ пресъздава, пристъпи напред и спря отново, защото той вдигна глава и отправи поглед към сърната. По лицето му танцуваха отраженията на пламъците...

Внезапно Кейтлин осъзна, че е влюбена в този мъж!

Израсла сред самота, тя нито за миг дори не бе допускала, че той ще отговори на нейната любов. И затова трябваше да я крие от пронизателните му очи. Разбира се, Рейн я харесваше, но интересът му към нея бе чисто професионален.

Лъхна я нощният морски бриз и тя потрепери. Да приеме Рейн като любовник означаваше да го загуби. Дарила го веднъж с любовта си, никога повече нямаше да може да поддържа приятелски отношения с него... Кейтлин трябваше да получи или всичко, или нищо!

Като притвори за миг очи, тя пое дълбоко дъх и пристъпи към Рейн, който се стресна и вдигна глава.

— Не очаквах да се върнеш. — Той остави настрана скицника и се протегна.

Кейтлин коленичи, отвори термоса и напълни капачката му с топлата течност.

— Помислих, че ще имаш нужда от това. — Подаде на Рейн напитката. — Как е сърната?

— Трудно е да се каже. Жива е, обаче е много изплашена. На пръв поглед няма рани. — Той отпи и ѝ се усмихна. — Чудесно е! Понякога това е най-добрият начин да пиеш коняк.

— Единственият — увери го Кейтлин и започна да слага още дърва в огъня, като отбягваше да погледне Рейн в очите. — А кучетата?

— Някой шумолеше в храсталака, но не видях нищо. Ще проверя пак с фенерчето. Ето — подаде ѝ капачката, — пийни и ти.

— Благодаря — прошепна Кейтлин, усетила отново допира на пръстите му. За миг си представи как тези ръце я гаят с любов и желание.

След това отпи от течността, като гледаше огъня и се мъчеше да потуши бушуващия в собствените ѝ гърди пламък. Рейн изпитателно наблюдаваше лицето ѝ.

— Май си разтревожена. Ще отида да огледам наоколо.

Когато той изчезна в тъмнината, тя взе сухи пръчки и ги хвърли в огъня. Алени искри се разлетяха във всички посоки.

Изведнъж тихата нощ се огласи от силния глас на Рейн, който пъдеше кучетата. Стресната, Кейтлин скочи и се вгледа в мрака, но не видя нищо, освен проблясването на фенерчето. Тя се обърна и тръгна към сърната. Животното бе заело по-нормално положение — бе подвило крака към тялото и изправило глава.

За да не го плаши повече, тя се върна при огъня и разтвори скицника на Рейн.

Той бе нарисувал елен, обкръжен от цяла глутница кучета, ниско навел рога, обърнати към нападателите. Рисунката, макар и незавършена, показваше безмилостното настървение на кучетата и отчаянието на елена, предусетил своя край.

Тя потрепери и обърна следващата страница. Този път съзря себе си.

Рейн я бе нарисувал как седи със скръстени крака на пясъка, загледана надалеч със замечтани очи. Цялото ѝ същество излъчваше нежност и беззащитност. Портретът ѝ хареса.

Тюлените на следващата страница блестяха под слънцето на хлъзгавите скали, но в очите им трепкаше предпазливост и готовност всеки момент да скочат във вълните. Никога нямаше да престане да се възхищава от способността на Рейн само с няколко щрихи да предаде съвсем точно състоянието на околните.

Вдигна поглед, видя светлината от фенерчето и остави скицника на мястото му.

— Кучетата още се мотаят наоколо — каза Рейн. — Поне две от тях. Когато им се развиках, избягаха, но едва ли са отишли далеч. — Той изгаси фенерчето и седна на пясъка.

— Значи оставаме, така ли?

— Аз ще остана, а ти си отивай, ако искаш.

— Ако не възразяваш, бих желала да остана. — Без да го поглежда, тя хвърли още дърва в огъня.

— Не възразявам, естествено. — Извърна глава към сърната. — А тя уплаши ли се, когато извиках?

— Да. Но вече се поизправи и вдигна глава от пясъка.

— Много добре. До сутринта сигурно ще се изправи на крака. А ти защо не се върнеш вкъщи? Имай предвид, че скоро ще стане по-студено и доста влажно.

— Имаме огън, горещо кафе, при това с коняк, и одеяло. Плюс малко храна. — Погледна го и неочаквано се засмя. — И да оставя всичко това заради горещ душ и топло легло?

— Споделям мнението ти — присви очи той и също се разсмя. — Като стана дума за кафето, искаш ли още?

— Да, моля — кимна тя.

— Не зная как си ти — започна Рейн и наля кафе, отпи малко и й го подаде, — но аз започнах да огладнявам.

Рейн набоде на една пръчка наденичка и започна да разказва на Кейтлин как е прекарал миналата зима на островите Куин Шарлот, където се съюзил с индианците от племето хайда в борбата им против изсичането на горите по земите на техните деди. Кейтлин го слушаше, като от време на време правеше уместни забележки, но мислите й бяха другаде.

Тя беше влюбена. В Рейн. Радостната й възбуда се смесваше с горчиво отчаяние; искаше й се да затанцува от радост, ала здравият разум я принуждаваше да запази самообладание.

Да обичаш някого още не значи, че и той ще те заобича. Рейн с нищо не бе показал, че изпитва към нея някакво различно от приятелството чувство.

Все пак я бе нарисувал желана, нашепваше й гласът на надеждата. Съмненията обаче отговаряха, че това не означава нищо, ако той не я обикнеше така, както би желала...

— Кейтлин, защо се умълча? За какво мислиш?

Като въздъхна дълбоко, тя сподави чувствата си и го погледна със спокойна усмивка.

— За нищо особено. Огънят направо ме омагьосва. — Отново въздъхна. — Тук е красиво. И спокойно.

— Да, нали? — отзова се Рейн, без да сваля внимателния си поглед от лицето ѝ, след това внезапно посегна към скицника.

— О-о-о! Пак ли? Предполагах, че вече съм ти омръзнала.

— Това никога няма да стане. Заинтригува ме странната игра на чувства, която виждам изписана на лицето ти. И съвсем не си толкова потайна, колкото ми се стори в началото.

— Да не би да четеш чувствата ми като по книга? — Сърцето ѝ неспокойно заби, но Рейн с усмивка поклати глава.

— Допускаш ме само до корицата, Кейтлин. Нали на никого не позволяваш да надникне вътре и да види какво всъщност се крие там?

— А ти позволяваш ли? — продължи тя да рови в огъня.

— Понякога ми се струва, че моите платна ме излагат на показ и всеки би могъл да види чувствата ми.

— Но не и твоята интимна същност. Ти я криеш така, както всеки друг.

— Може би — усмихна се той в знак на съгласие. — Това ни прави по-неуязвими, не е ли така?

— По-трудно уязвими — поправи го меко, като вдигна очи към него.

— Наранявал ли те е животът, Кейтлин?

— Всъщност, не. Не бих казала — отговори тя след размисъл. — Поне като се сравнявам с някои от учениците ми. — Разбута огъня и проследи с очи полета на искрите. — Може би по-точната дума е разочарование от живота. А ти? — Гласът ѝ беше много тих. Рейн почукваше с молива по скицника.

— А мен ме нарани — рече той най-сетне. — Първо, със смъртта на майка ми. После, с неодобрението на баща ми, че се занимавам с рисуване, а не със спорт или нещо по-подходящо за един истински мъж. — При този спомен Рейн стисна устни. — А по-късно се появи Тамара... — Внезапно млъкна и скочи, сякаш си бе позволил да каже повече, отколкото трябва. — Хайде малко да се поразтърпем по брега.

— Ами сърната? Ако кучетата пак се върнат?

— Няма да се отдалечаваме. И освен това се надявам, че са разбрали, какво ги чака. Тръгваме ли?

Кейтлин стана, изтупа дрехите си от влажния пясък и го последва.

Сърната обърна тревожно глава и ги проследи с очи.

Сребрилата светлина на луната правеше пътека по накъдрената от леките вълни вода и озаряваше пластове мъгла, които се стелеха над брега. Нощният въздух сякаш трептеше от някакво тайнство. Рейн протегна ръка и Кейтлин я пое без колебание, като с удоволствие усети топлината ѝ върху изстиналите си пръсти.

Двамата бавно вървяха покрай водата. Съвсем близо до брега вълните като че излизаха от лунната пътека и леко прииждаха към пясъка. Рейн се спря и огледа залива. Тя стоеше до него безмълвно и стискаше дланта му. Любовта ѝ към Рейн прииждаше като океанска вълна и Кейтлин бе щастлива да е до него, макар и за малко.

Внезапно той пусна ръката ѝ, хвана я за раменете и я обърна към себе си. После бавно сведе глава към лицето ѝ и устните им се сляха.

Рейн я прегърна по-силно, като галеше нейните устни със своите, после — с връхчето на езика, сякаш я подканваше за по-страстна реакция. Кейтлин се притисна към тялото му, отдавайки се изцяло на пробуждащото се желание. Езикът ѝ докосна неговия и тя усети как Рейн потрепери.

Тъкмо когато помисли, че не би преживяла, ако той спре, Рейн се отдръпна. И пак се наведе, сякаш нямаше сили да устои, за кратка огнена целувка.

Кейтлин усети как той се отдръпва и се мъчи да се овладее. Тя също се отдръпна, като го гледаше с широко отворени очи. Досега не знаеше какво означава да желаш един мъж изцяло и всеотдайно.

Рейн я изгледа изпитателно. Очите му бяха потъмнели от страст, ала най-после си наложи да се усмихне.

— Поддадох се на вълшебството на лунната светлина — каза той небрежно, сякаш търсеше извинение.

— Нима? — опита да налучка верния тон Кейтлин. Щом той искаше да обърне всичко на шега, и тя ще постъпи по същия начин. Все някак щеше да успее да изиграе безразличие. — Само че луната не е пълна и се чудя какво ли става при пълнолуние?

— Тогава се превръщам в див звяр! — Усмивката му изчезна. — А ти, хлапенце, си играеш с огъня. — Обърна се рязко. — Хайде да се връщаме.

И без да я чака, той се отдалечи. След миг Кейтлин тръгна след него. Беше ѝ пределно ясно, че Рейн не се радва на случилото се.

Струваше ѝ се, че може да го разбере. Та той знаеше идеално, че е неопитна и иска да дочака мъжа, с когото ще сподели живота си.

Рейн съзнаваше, че тя не търси любовни приключения. И все пак не се сдържа и я целуна...

Двамата седяха пред огъня, облежнати на един дънер. Наоколо се виеше мъгла, която се сгъстяваше и закриваше всичко с плътната си пелена. Шумът на вълните стана по-глух и сякаш долиташе някъде отдалеч.

Отдавна бе след полунощ. Сърната се беше преместила няколко стъпки по-настрани от водата.

Кейтлин седеше приведена напред, сплела пръсти около коленете си. Беше влажно, студено и ѝ се спеше. Споменът за целувките му обаче я караше да се чувства щастлива и я сгряваше.

Лошото настроение на Рейн се бе изпарило. Напрежението помежду им също изчезваше. Първите им опити да започнат обикновен разговор се оказаха неуспешни, но постепенно и двамата се поотпуснаха.

Кейтлин, разбира се, не можеше да забрави и за миг неговите устни. Тя въздъхна тихо.

— Измори ли се? — вдигна глава Рейн.

— Спи ми се — измърмори тя, без да го поглежда.

— Защо не се прибереш?

— Не ми се ходи никъде.

Рейн се намести по-близо до нея.

— Тогавя се облежни на мен. — Хвана я през раменете и я притегли към себе си.

Кейтлин сложи глава на рамото му и почувства близостта му с цялото си същество.

Дали милувките му щяха да са по-настойчиви, ако бяха сред уютата на къщата? И ако Рейн се бе опитал да я люби, би ли го спряла? Би ли могла да го спре? Едва ли, каза си тя, след като си припомни усещанията, които Рейн бе предизвикал у нея...

Искаше да се целунат отново, да усети топлината на тялото му без преградата на дрехите, да почувства как ръцете му милват гърдите ѝ, как обгръщат бедрата ѝ и я придърпват все по-близо...

Тя рязко пое дъх.

— Да не би нещо да не е наред?

Кейтлин поклати глава, като потърка с буза рамото му.

— Само съм изморена — тихо прошепна тя и потисна въздишката на удоволствие, когато той я притисна по-плътно към себе си, сякаш да я защити.

— Дремни малко, а аз ще бодърствам.

Кейтлин затвори очи — не да спи, а да се порадва на неговата близост...

ШЕСТА ГЛАВА

Когато сърната се изправи на крака и си тръгна, вече приближаваше четири часът сутринта. Рейн изгаси огъня, а Кейтлин събра нещата и двамата се отправиха към къщата.

— Тя вече е добре, нали? — попита Кейтлин, като спря да погледа подир животното.

— Дано. — Той я прегърна през раменете. — Може би ще стане по-предпазлива и следващия път ще успее да избегне хайката. Хайде, моето момиче, да се прибираме.

Мокра и вкочанена от студ, Кейтлин тръгна до него, влачейки крака по пясъка след светлия лъч на фенерчето.

Вкъщи тя му пожела лека нощ и се насочи право към спалнята, макар че си бе обещала първо да вземе горещ душ. Хвърли мокрите си дрехи, облече пижамата и легна в леглото, което ѝ се стори топло и удобно като никога.

Придърпа завивката до брадичката си и затвори очи...

Спа няколко часа и се събуди свежа и бодра.

Вече будна, остана да лежи по гръб, загледана в тавана. Как ли щеше да погледне Рейн в очите на безмилостната дневна светлина?

Снощи, сгушена до огъня и скътана от проникателните му очи с пелената на мъглата, тя лесно можеше да скрие своите чувства. Днес обаче това щеше да бъде по-трудно, особено след като той искаше да му позира. Възможно ли бе да седи под този изучаващ поглед и да не се издаде?

Тихичко изстена, обърна се настрана и се сви на кълбо. Не, нямаше да ѝ бъде лесно. А ако той я целунеше още веднъж, щеше да бъде невъзможно да не му отговори; при едно-единствено докосване на устните му любовта ѝ към него щеше да изригне като вулкан...

Не биваше да допуска това в никакъв случай! Една любовна връзка с Рейн щеше да изпепели душата ѝ...

Докато се изкъпа и облече, мина доста време. Преди да влезе в хола, Кейтлин дълбоко пое дъх. Рейн обаче го нямаше там. С въздишка на облекчение, но и на разочарование, тя отиде в кухнята.

Кафето беше готово. Рекс драскаше с лапи по задната врата да влезе. Пусна го в къщата и се зачуди, къде ли е стопанинът му. Наля си чаша кафе и, застанала с гръб към шкафчето, отново се замисли за чувствата, които той бе пробудил в нея и пред които се усещаше безсилна — копнееше за ласките на ръцете му!

Когато Рейн влезе в хола, стомахът ѝ се сви. Все пак успя да се овладее и да отвърне с усмивка на неговата. Силата на собствените ѝ усещания я изплаши. Невъзможно е да не забележи нещо, помисли тя, като се мъчеше да не се поддаде на обземащата я паника.

— Добро утро — каза тя, забола поглед в чашата си, след това несигурно вдигна очи към Рейн.

— Добро утро — отвърна той и разсеяно потупа кучето по главата. — Кейтлин...

— Да?

— Трябва да тръгвам.

С усилие на волята тя си наложи да попита спокойно:

— Къде?

— За Виктория. Имам съобщение от моя агент. Той иска да се срещнем. Изглежда изложбата на моите платна в Торонто ще се състои, а по-късно възниква възможност тя да бъде показана в Ню Йорк и Вашингтон. Сега агентът ми урежда този въпрос.

Кейтлин остави чашата и се облегна върху шкафчето.

— Звучи добре. И кога ще стане това?

— Според него още през февруари. Необходима е обаче голяма подготвителна и организаторска работа, затова трябва да започнем незабавно. Алън иска да се видим колкото може по-скоро и да решим какво да включим в експозицията. Ще се наложи и да се договаряме със собствениците на вече продадените картини да ни ги дадат за изложбите. Алън е много оправен, но му е нужно и моето мнение.

Рейн заминаваше! Престоят ѝ на острова свърши!

— Честито — каза тя с равен глас и дори се насили да се усмихне. — Това е голям шанс за теб. Кога тръгваш?

— Искам да хвана ферибота в дванадесет и половина.

— Добре, отивам да си събирам багажа.

Рейн енергично поклати глава и я спря с ръка.

— Кейтлин... Аз... Искам да останеш тук и да ме изчакаш.

— Но аз трябва да се връщам във Ванкувър. И без това стоях много повече, отколкото трябваше.

Той я притегли към себе си и ѝ се усмихна.

— Не, не си стояла колкото трябва — каза с пресипнал глас, хвана я за кръста, вдигна я и я сложи да седне върху шкафчето.

Тя сложи ръце върху раменете му, като го погледна срамежливо и учудено.

— Зная, че трябва да стоя надалеч от теб. И заради теб, и заради себе си. Ти си толкова невинна и така дяволски съблазнителна!

Кейтлин дори не го чуваше. Сега тя жадуваше целувката му и в топлите му меки очи видя отражение на своето желание.

Този път всичко беше по-различно от снощната целувка на забуления в мъгла океански бряг. Устните на Рейн бяха взискателни и жадни и тя отвърна на неговата страст.

Той изстена и я привлече по-плътно към себе си. Кейтлин разтвори колене и тялото му я притисна, като ѝ отне дъха. Обви ръце около врата му и го целуна с целия жар, който извираше от дълбочините на душата ѝ. Това бе мъжът, когото обичаше, единственият мъж, когото някога бе пожелавала...

Рейн рязко се отдръпна.

— Сигурно съм полудял, но... Остани, Кейтлин — прошепна той. — Искам да си тук, когато се върна.

— Не мога, Рейн. Време е да си вървя.

Той я погали по косата и нави на пръста си един лъскав кичур.

— Послушай гласа на сърцето си — прошепна той и се усмихна. — Остани поне заради Рекс. Кой ще се грижи за него, докато ме няма? А и не мога да го оставя вързан.

Не откъсваше поглед от нея, в очите му се четяха неизказани обещания. Рейн щеше да се върне и да я вземе в прегръдките си; щяха да се любят отново и отново...

Разумът се бореше с чувствата.

— Рейн... Аз... — Дъхът ѝ секна.

Той я прекъсна с целувка, после помоли:

— Остани, Кейтлин! Дочакай ме.

Тя трепетно сведе поглед, въздъхна и кимна:

— Добре. Ще остана.

— Кейтлин, знаеш, че не искам да заминавам...

Тя отново кимна и го погледна в очите. При цялата си неопитност разбра колко силно я желае Рейн.

— Ние с Алън отдавна работим за тази изложба и сега е много важно да задвижим нещата — продължи той. — Ще се върна в петък. — Понечи да тръгне, ала вместо това се обърна към нея.

Неспособна да устои пред бушуващия в очите му пламък на желанието, тя протегна ръце и ги обви около врата му; той я сграбчи и притисна към себе си.

— Обещай, че ще ме дочакаш! — Гласът му прозвуча рязко.

— Обещавам... — прошепна тя, притисна ръцете към гърдите си и се обърна настрана, за да избегне изпитателния му поглед. — Време е да тръгваш.

— Наистина трябва да вървя, докато съм в състояние да се откъсна от теб — въздъхна Рейн.

Кейтлин усети лекото докосване на неговите пръсти по косата си, след това чу стъпките му в коридора. Без да мисли, тя изтича към задната врата, грабна палтото си и изтича навън към гората.

Когато къщата се скри от погледа ѝ зад дърветата, се спря и прегърна дънера на стар кедър с грапава кора. Долу, в краката ѝ, се плискаха вълните на океана. Шумът от мотора на колата на Рейн заглъхна и тя чу Рекс, който виеше в знак на протест срещу заминаването на стопанина си. Изпълнена със съчувствие, тя тръгна да го утешава.

Ако не беше Рекс, Кейтлин нямаше да дочака петъка. Без тревожното присъствие на Рейн тя започна да идва на себе си и да се вслушва в гласа на разума. Денем се разхождаше по брега, а дългите вечери прекарваше пред камината. И през цялото време размишляваше...

Винаги смяташе, че мъжът, когото някой ден ще обикне, също ще я обича. И че това от само себе си ще означава брак и семеен живот.

А Рейн? Нима я обичаше? Едва ли. Тогава на брега той се поддаде на настроението, а целувката му възпламени в нея същото желание, каквото и у него.

Очевидно усещаше нейната неопитност и това едновременно го отблъскваше и привличаше. Едва ли изпитваше към нея само физическо влечение, но не беше и любов...

Ню Йорк и Вашингтон... Сега агентът му уреждаше този въпрос.

Пред нея имаше две възможности. Първата бе, когато Рейн се върне, тя да му даде да разбере, че е променила отношението си към него, а втората — че ще стане негова любовница с ясното съзнание, че не бива да очаква нищо повече от тази обречена на провал връзка.

За себе си бе сигурна, че нито времето, нито разстоянието ще отслабят нейните чувства. Обичаше Рейн и той беше първият мъж, с когото би искала да се обвърже, макар такава връзка да нямаше бъдеще. Защо тогава не вземе онова, което той можеше да ѝ даде?

Тя, разбира се, нямаше да храни празни надежди за щастлив край и това щеше да ѝ спести болката от раздялата, нали?

Кейтлин знаеше, че се самозалъгва, защото при мисълта за неизбежната предстояща раздяла изпитваше болка...

В четвъртък тя се върна от разходка с Рекс и видя, че червената лампичка на телефонния секретар свети. След като върна касетата отначало, седна да чуе съобщението.

Беше Рейн, който се извиняваше, че в петък щял да се върне покъсно, отколкото бил предполагал. Въпреки това искал да я заведе на вечеря по случай рождения ѝ ден и щял да я чака в преддверието на ресторанта в Кортене, където двете с Геби бяха ходили. Рейн също така я предупреждаваше да вземе със себе си всичко необходимо за нощувка, защото бил обещал да отидат на събиране при приятели и поради разписанието на ферибота уредил да пренощуват на континента.

Кейтлин изключи магнетофона и се замисли. Да вечеря с него бе едно, а да ходят след това при някакви непознати хора — друго. И къде ли е уредил да нощуват — при неговите приятели или в хотел? И ако е на хотел, дали е поръчал отделни стаи, или е решил, че ще спят заедно?

В петък сутринта тя си събра багажа. Време беше да се връща към нормалния си начин на живот. Щеше да вечеря с Рейн и да отиде с него на гости, дори имаше намерение да пренощува в хотела при условие, че ще спи в отделна стая. Каквито и чувства да изпитва към Рейн, не биваше да се ръководи от тях. Е, ако направеше последната крачка към сближаване, щеше да има за какво да си спомня... Но толкова по-зле — спомените само щяха да я подсещат, че без неговата обич животът ѝ ще бъде сив, пуст и тъжен...

Рейн я очакваше в преддверието на ресторанта с чаша коняк в ръка. Тя срещна напрегнатия му поглед и мигновено разбра, че той още я желае. Цялата ѝ решимост се стопи. С блеснали очи и пламнали страни тя тръгна към него.

Той се приближи и хвана ръцете ѝ.

— Скъпа Кейтлин — каза и бързо я целуна по устните, — ти си прекрасна!

— Благодаря. Как мина всичко при теб?

— Много добре. Обадох се по телефона на хиляди места и задвижихме нещата. Останалото е работа на Алън. Да съм ти липсвал?

— На Рекс определено.

— А на теб?

— Липсваше ми добрият готвач. След като замина, не съм яла нищо вкусно. Ще вечеряме ли?

Когато се настаниха на масата и безупречният сервитьор донесе питие и за Кейтлин, Рейн вдигна чаша за на здравица:

— Честит рожден ден, бибчо!

— Благодаря.

— Купил съм ти подарък, но не можех да го донеса тук. Ще го получиш утре.

— Какъв подарък?

— Няма да ти кажа. Ще изтърпиш до утре, нали? Как бих искал да се измъкна от ангажимента с гостуването ни и да те заведа вкъщи още тази вечер! Сега!

Кейтлин сведе поглед. Знаеше какво има предвид той — искаше да се любят. А тя? Готова ли бе на тази стъпка? Та нали после трябваше да изживее мига на раздялата?

— Какво има, Кейтлин?

Тя вдигна очи, видя изражението на лицето му и всичките й страхове изчезнаха.

— Нищо. Малко съм притеснена, че ще ме водиш при непознати хора.

— Те ще ти харесват, ще видиш. Хайде да тръгваме.

Еди и Уес Уилхелм се оказаха симпатични възрастни хора. Те посрещнаха Рейн сърдечно, с любопитство огледаха Кейтлин и я поздравиха с добре дошла. От вътрешността на къщата се чуваше музика и смях. Съпругата на Уес, Еди, пое пътната чанта на Кейтлин от Рейн и каза:

— Елате да ви покажа вашата стая, а след това ще ви запозная с останалите — предложи възрастната дама. — Рейн нищо не ми каза, но за всеки случай ви приготвих отделни стаи, макар че ако искате...

— О, не — бързо каза Кейтлин. — Ние с Рейн сме само добри приятели и нищо повече.

— Така и помислих — засмя се Еди. — Вие не приличате на някоя от неговите приятелки. Не че са много, но всичките са еднотипни. Ето, ще спите в стаята на дъщеря ми, която сега живее в общежитието на университета и идва вкъщи само през ваканциите.

Стените на спалнята бяха облепени с плакати на рок звезди, а на бюрото имаше колекция от плюшени играчки.

— На нощното шкафче сме ви оставили кърпи, а банята е отсреща в коридора. Разполагайте се като у дома си.

— Благодаря ви — усмихна й се Кейтлин. — Много мило от ваша страна, че ме приехте.

Еди махна с ръка.

— Приятелите на Рейн са и наши приятели. — Скръсти ръце и наведе глава настрана. — Трябва да ви призная, че събудихте у мен голямо любопитство и бих искала да ви задам цял куп въпроси.

— Питайте — засмя се Кейтлин.

— Първо, откога се познавате с Рейн?

— Съвсем отскоро. Всъщност сме колежки с Гейбриъл. Прекарвах отпуската си в бунгалото, но времето се развали и той ми предложи да се преместя при него.

— Значи наистина сте само приятели — кимна Еди. Забелязала погледа на Кейтлин, побърза да поясни: — Питам ви, само защото днес ще дойде и Стиви Хейз. Между нея и Рейн по едно време имаше нещо, макар че, доколкото зная, двамата вече са скъсали.

— Не се притеснявайте — безгрижно каза Кейтлин, като се помъчи да скрие разочарованието си. — Ние се познаваме.

— Е, добре. Не бих искала тази вечер да има конфликти. Готова ли сте вече да ви вода при останалите? Всички са симпатични и общителни, макар че компанията е доста разнородна — от художници до счетоводители.

Кейтлин кимна, оправи, с внезапно изпотили се длани, полата си и тръгна след своята домакиня.

През цялото време Рейн стоеше до нея и с вид на собственик я придържаше за лакътя, като я запознаваше с присъстващите и нито веднъж не спомена, че е приятелка на Геби. Тя се чувстваше харесвана и желана. След това обаче се появи Стиви...

Рейн не остави Кейтлин веднага, но когато Стиви се насочи към тях, забеляза напрегнатия ѝ поглед и моментално се обърна към нея. Хвана червенокосата красавица под ръка и я отведе настрана. Кейтлин остана да си говори с млад собственик на арт галерия, макар и да не обръщаше внимание на това какво ѝ говори.

Остави го и отиде да напълни чашата си, въпреки че не ѝ се пиеше. Рейн седеше върху ръкохватката на креслото, в което се беше настанила Стиви. Наведен към нея той внимателно слушаше всяка нейна дума. Кейтлин реши да се оттегли в стаята си, когато Еди препречи пътя ѝ. Домакинята погледна Рейн, после — Кейтлин и каза:

— Не се притеснявайте заради Стиви. Между нея и Рейн всичко е свършено. Двамата са само приятели, а и тя прави рамките за картините му.

Кейтлин се усмихна насила. Беше ѝ неприятно да гледа как мъжът, когото обичаше, говори с бившата си любовница. Не можеше да се преструва, че това не я дразни. И Еди беше усетила това.

— Сега Стиви изживява един труден момент и има нужда от съветите на Рейн — след известно колебание продължи Еди. — Не зная със сигурност какво става около нея, но дочух, че е срещнала нова

любов. Може би тя иска да се увери, че между нея и Рейн наистина всичко е свършено, преди да се ангажира с друг мъж.

Кейтлин отпи глътка от виното си. Това вече бе прекалено — от къде на къде Стиви ще иска съвет от бившия си любовник, за да си вземе нов?!

— Не се притеснявайте — повтори Еди и я потупа по ръка. — Хайде да си поговорим. Кажете ми нещо за себе си. Първо, с какво се занимавате?

Кейтлин започна да разказва на симпатичната жена за работата си и забеляза Рейн чак когато той попита:

— Еди, ако си приключила разпита, мога ли да потанцувам с Кейтлин?

Кейтлин се движеше под такта на бавната музика механично. Беше се вторачила право пред себе си и виждаше само шарките на пуловера на Рейн.

— Ей, отпусни се! — Той повдигна с пръст брадичката ѝ и Кейтлин се видя принудена да го погледне в очите. Той ѝ се усмихна. — Добре ли прекарваш?

Това бе чиста любезност. Тя сведе поглед и кимна. Приятното усещане от допира на Рейн се беше изпарило. Ето, неговите ръце я прегръщаха... Но не биваше да го прави тук и по този начин. Не и в присъствието на бившата му любовница. А след няколко месеца и тя, Кейтлин, сигурно щеше да стои отстрани и да гледа как Рейн танцува с друга...

Не биваше да го допуска! Тя се отдръпна.

— Какво има, Кейтлин?

— Малко съм уморена. Искам да си легна.

— Вече? — вдигна недоумяващо вежди той. — Няма да можеш да заспиш, защото данданията едва ли ще свърши скоро.

— Боли ме глава. Моля да ме извиниш пред домакините.

— После. Първо ще те изпратя.

Хвана я за ръка и поведе към стълбите. На излизане Кейтлин забеляза Стиви, която стоеше в ъгъла на хола и ги гледаше...

Пред вратата на стаята ѝ Рейн хвана Кейтлин за раменете и внимателно се вгледа в лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Искам да се наспя — отвърна тя, без да го гледа. — Лека нощ.

— Кейтлин... — започна той, ала внезапно млъкна и я целуна. — Приятни сънища. Утре ще се видим.

Тя наистина искаше да си легне и да обмисли положението добре. Не ревнуваше Рейн — вярваше, че между него и Стиви наистина всичко е свършило. Но днешната сцена ѝ показа съвсем ясно по какъв начин ще завършат собствените ѝ отношения с него.

Не бе в състояние да го понесе и нито минута не би могла да живее като майка си — с надеждата, че като приключи връзката ѝ с единия мъж, някъде наблизо ще я чака друг... Детството ѝ бе преминало в пътуване и местене — от град на град, от училище в училище. Трябваше да нарича любовниците на майка си „чичо“ и всеки от тях обичаше да повтаря, че прилича на нея. Приликата бе само външна, но дълбоко в себе си Кейтлин изпитваше панически ужас, че ако не внимава, ще поеме по нейния път...

Цялата потрепери. Не, ако Рейн не можеше да ѝ даде всичко, от което тя се нуждаеше, по-добре отношенията им да спрат дотук. Нямаше да живее като майка си!

Не мигна цяла нощ и стана рано. Като внимаваше да не вдига шум, се изми, облече и предпазливо тръгна към кухнята с намерението да помогне на домакините да разтребят и измият след снощи. Всичко обаче блестеше от чистота.

Тя направи кафе, сипа си в една чаша и седна пред прозореца.

— Добро утро! — с усмивка каза Еди от вратата.

— Добро утро — усмихна ѝ се Кейтлин. — Изглежда денят ще бъде хубав.

— Дано. През това време на годината се радваме на всеки слънчев лъч. Искате ли сметана и захар?

— Само сметана, благодаря.

Еди кимна и сложи пред Кейтлин отворена кутийка с течна сметана.

— Събирането снощи беше чудесно. Всички поканени дойдоха и по едно време мислех, че никой няма да си тръгне. Не че не обичам гости, напротив, приятно ми е, когато при нас идват хора.

— Наистина беше приятно. — Кейтлин разбърка кафето си. — Станах по-рано да помогна с разтребването, обаче всичко вече е оправено.

— Уес е домакинствал, докато е чакал Рейн. Стиви беше попрекалила с пиенето и той я закара у тях... Кейтлин, не ви познавам добре, ала с Рейн сме много близки. Познаваме се от години. Той не обича Стиви. Може би се е надявал да я обикне, но явно помежду им нищо не се е получило. Затова не се притеснявайте.

— Ние сме само добри приятели.

— Може би, но ми се струва, че Рейн е на друго мнение. — Еди широко се усмихна. — Всъщност съм абсолютно сигурна, че не смята така.

Кейтлин се усмихна.

— Затова пък аз смятам. — Отпи глътка кафе и погледна часовника на стената. — Май ще хвана следващия ферибот.

— Няма ли поне да закусите? Дотогава Рейн ще се събуди.

— Не съм гладна, но ви благодаря за гостоприемството. Беше ми много приятно. Ще отида да си взема пътната чанта.

Излезе от кухнята, усещайки върху себе си погледа на Еди. Тя явно смяташе, че гостенката ѝ трябва да остане. Но Кейтлин искаше да се срещне с Рейн насаме. Трябваше да му каже, че отношенията им са дотук. А това никак нямаше да е лесно...

Откакто го видя със Стиви, от ума ѝ не излизаше фразата, която майка ѝ често повтаряше: „Старата връзка е мъртва, да живее новата!“.

Кейтлин обаче нямаше намерение да следва тази философия!

СЕДМА ГЛАВА

Кейтлин нервно се разхождаше в хола, но като чу колата на Рейн да спира на пътеката, седна, взе някаква книга и я отвори. Гледаше страницата, ала не разбираше смисъла на текста, по който пробягваха очите ѝ. Всичките ѝ сетива бяха напрегнати в очакване на идването му.

Най-после той се появи в хола. Носеше плетена кошница с капак, а след него ситнеше Рекс, който душеше кошницата.

— Кейтлин, тук ли си? Аз пък се надявах, че ще ме изчакаш у Уилхелмови.

Кейтлин затвори книгата и я сложи на масата.

— Събудих се рано и реших да се върна и да отвържа Рекс. Той ужасно мрази да седи вързан.

Рейн сякаш не забелязваше нейното вълнение и сложи кошницата пред краката ѝ.

— Заповядай, това е подаръкът за теб. Както бях обещал.

— Какво е?

Рейн седна в креслото срещу нея и хвана Рекс за нашияника.

— Отвори и ще видиш.

— Да не е нещо живо? Навито на кълбо и готово да скочи?

— Може би...

Кейтлин се наведе, отвърза закопчалката и вдигна капака. В кошницата, свито на кълбо върху парче старо одеяло, седеше малко сиамско коте. То отвори сините си очи и примигна. Кейтлин извика от възхищение, хвана го и с щастлива усмивка го сгуши до брадичката си.

— О, Рейн! Колко е хубаво! Благодаря ти.

Рейн се облегна в креслото с доволен вид.

— Това е дама и се казва Лили. Избрах я заради цвета на очите. Същият е, само е малко по-наситен. Тя е на два месеца и е научена да пази чистота. Всичко необходимо за нея е в колата.

— Сравняваш ме ту с куче, ту с котка. Напредваме! — засмя се тя.

— О, за това ще говорим, след като портретът е готов.

— Рейн, аз... Аз не смятам да оставам повече...

Той я гледаше с присвити очи и стиснати устни.

— Имах предчувствието, че ще кажеш нещо подобно. Защо?

— Остават ми само десетина дни отпуска. Трябва да се подготвя за работата.

— Сигурен съм, че добре владееш материала. Измисли някоя друга причина.

— Просто не ми е удобно... — започна тя и млъкна. Колко трудно ѝ беше да каже истината!

— Не искаш да се любим. Това ли е? — Думите му прозвучаха рязко, макар че в гласа му се долавяше снизхождение.

Кейтлин потисна ужасното си притеснение. В края на краищата, защо да не говорят за това като възрастни хора?

— Наистина не искам... — промълви и лицето ѝ пламна.

— Бих могъл да те накарам да промениш становището си.

— Зная — прошепна тя, — но, моля те, недей.

Рейн кимна с въздишка на примирение.

— Дадох ти дума, Кейтлин, и докато ти не поискаш, това няма да стане, колкото и силно да те желая. Ти си твърде млада, доверчива и искаш да предложиш нещо много специално на мъжа, когото ще обикнеш. По-добре да изчакаш, докато той се появи в живота ти заедно с уютна къщичка с бяла ограда, градина с рози и куп дечица... — Усмихна се с насмешка, а след това додаде: — И все пак искам да те рисувам.

— Не е ли по-добре да замина?

— Не — отвърна той. — Моля те, остани. Наистина бих желал да ти направя още един портрет. Хайде, остани до края на седмицата.

— Рейн...

— Кейтлин, кажи „да“!

Беше ѝ толкова лесно да отстъпи, да отложи неизбежната раздяла... Дали това решение щеше да е правилно?

— Добре, ще остана — промълви тя.

Рейн тъжно се усмихна и ѝ протегна ръка:

— Е, пак сме приятели, нали?

— Да — отвърна Кейтлин с мъка, защото само приятелството му вече не ѝ бе достатъчно.

Беше съвсем сигурна, че той ще сдържи думата си и няма да я притеснява. Но бе сигурна и в това, че си играе с огъня... Колкото и да се бореше със себе си, тя желаше Рейн до болка!

Кейтлин наблюдаваше как той отстъпва от статива, как сваля очилата си и разсеяно разтрива брадичка с опакото на ръката си.

— Не, не става — изведнъж каза Рейн и поклати глава. — Нещо липсва. — Хвърли поглед към Кейтлин, която седеше с котенцето в скута. — С Рекс тази композиция свърши работа, но за котето е нужно нещо друго. Котките са гъвкави. Чувствени. Това трябва да се използва. Може би, ако застанеш до камината... Отражението на пламъка... Чакай малко! — Той бързо излезе от стаята.

Кейтлин се усмихна, сложи Лили на пода и отиде до прозореца. Беше й приятно да наблюдава как Рейн твори и да знае, че сега той гледа и вижда само нея. Навън валеше и дъждовните струи се стичаха по стъклата, а дърветата се свеждаха под резките пориви на северния вятър.

— Ето. Отиди да облечеш това. — Рейн стоеше до нея и й подаваше сатенена черна роба.

Кейтлин повдигна едната си вежда.

— Черен сатен? Сигурен ли си?

Той се засмя.

— Черен сатен, пламъците... — Щракна с пръсти. — И кристална чаша с червено вино! Пробвай да облечеш робата върху твоите дрехи — предложи той и тръгна към кухнята.

Кейтлин разгъна дрехата и я облече. Беше й голяма и се свличаше от раменете. Тя силно стегна колана, а като изваждаше косите си изпод яката, усети лек мирис на парфюм и направи гримаса. На коя ли от неговите любовници е принадлежала дрехата?

Рейн се върна с чаша вино. Спря се и погледна Кейтлин. Тя вдигна ръце и се завъртя пред него.

— Много ми е голяма.

— Има нещо такова. И фланелата ти се подава отдолу, но изглежда добре. — Критично я огледа и като видя, че под робата се подават сините хавлиени чорапи внезапно се усмихна. — Ще трябва да събуеш чорапите.

Кейтлин вдигна крайчето на робата и размърда пръстите на краката си.

— Ще замръзна.

— Ще сложа повече дърва в камината. Ей сега ще приготвя всичко...

Рейн спря да си отдъхне чак като привърши етюда. Протегна се и каза:

— Ще започна да рисувам портрета довчера. Искам огънят от камината да се стопява в тъмнината, фонът да се размива. А сега... Какво ще кажеш за разходка?

— Под дъжда?

— Да — решително кимна той. — Няма нищо по-хубаво от разходка по морския бряг под дъждовните струи.

Кейтлин сложи мъркащото коте под брадичката си. Може би наистина не би било лошо да се пораздвижи, още повече, че по-късно щеше да се наложи отново да позира. Освен това трябваше да използва всеки шанс да бъде с него, за да има какво да си спомня след раздялата...

— Тук ми е топло, сухо и уютно, но... Добре, ще дойда. — Тя внимателно пусна Лили на пода. — Ще отида да взема шлифера си.

Слизаха към залива, като отбягваха хлъзгавата пътека. Вятърът виеше между дърветата, връхлиташе върху оловносивите вълни и те се разбиваха с рев в брега.

Те вървяха бързо, навели глави и скрили ръцете в джобовете си, а Рекс ги следваше по петите. Той не обичаше да излиза на дъжда, но не желаше да се откаже от разходка с обожавания стопанин.

Рейн спря и се загледа в океана. Без да промълви дума, Кейтлин гледеше мъжа, когото обичаше. Той стоеше леко разкрачен, с гордо вдигната глава, вдъхновен от бушуващите стихии... В душата ѝ се надигна топла вълна на обич. Колко много щеше да ѝ липсва Рейн!

Той се обърна към нея и широко се усмихна.

— Цялата си мокра.

— Меко казано — отзова се тя.

Дъждът се стичаше по косата и лицето ѝ на струйки. Рейн прокара пръст по носа ѝ, докосна устата и за момент Кейтлин помисли,

че ще я целуне, но вместо това чу:

— Трябва да се връщаме.

Тя кимна. Надяваше се, че Рейн не е забелязал разочарованието ѝ. Потупа Рекс, който се бе сгушил до краката ѝ, и каза:

— Сега не бих се отказала от горещата вана.

— И чаша горещо какао — добави той. — Мога да направя сандвичи със съомга, останала от миналата вечер.

— М-м-м... Предложението ти звучи страхотно. Много е приятно да имаш до себе си човек, който готви, и то с удоволствие.

— Не зная, никой никога не ми е готвил. Все пак трябва да отбележа, че когато сипваш мляко в овесените ядки, го правиш с голям финес.

Кейтлин се нацупи и го побутна с лакът.

— Не се заяждам! Утре аз ще приготвя вечерята. — Засмя се и додаде: — Но само в случай, че имаш полуфабрикати.

— Не, благодаря. Сам ще готвя.

— Правиш го страхотно! — измърка тя.

В очите му припламна весела искра; той я подръпна леко за косата и заяви:

— Този път смятай, че си се отървала с комплимент. Но в близко бъдеще ще си сложиш престилката и ще застанеш до печката!

— Искаш ли да ти стопля замразена пипа? Обещавам, че няма да я изгоря.

— Трябва да ти дам някой и друг урок по готвене. Хайде, моето момиче, да се връщаме, че си заприличала на удавен плъх, а и аз се чувствам като такъв. — Хвана ръката ѝ в топлата си длан и двамата забързаха към къщата в ранния зимен здрач.

Кейтлин седеше пред камината със скръстени крака, сандвич в ръката и се смееше на Лили. Бе дала парченце съомга на котето и сега то се катереше в скута ѝ, за да си изпроси още риба.

Като вдига поглед, тя видя, че Рекс седи срещу нея и гледа сандвича, който тя поднасяше към устата си, с влажен поглед. Тя не успя да устои и хвърли парче и на него. Той го хвана във въздуха, глътна го и пак я загледа.

Рейн влезе от кухнята с две чаши димящо какао. Бе успял да се изкъпе и облече анцуг с емблемата на университета на Виктория. Тъмната коса още бе влажна и се виеше на леки къдрици над челото му. На Кейтлин ѝ се прииска да зарови пръсти в тази коса и...

Овладея се навреме и пое от него чашата какао с благодарна усмивка. После даде на котето още едно парченце риба.

— Донесох храна за хора, а не за животни — благодушно изръмжа Рейн, взе сандвич от чинията и отхапа.

Кейтлин хвърли парче риба на Рекс.

— Не мога да устоя на тези умолителни погледи — отвърна тя, дояде сандвича и взе какаото. Котката и кучето не сваляха очи от нея. — А, не, мили деца, това нещо е само за мен. М-м-м, чудесно...

— Нали? — тихо каза Рейн. — Знаеш ли... — Внезапно млъкна и поклати глава.

Кейтлин въпросително вдигна вежди, но той дояде сандвича, нетърпеливо се изправи и чак тогава проговори отново:

— Хайде да започваме. Докато се преобличаш, ще оправя в кухнята.

Кейтлин погали котето по издутото коремче и бавно се надигна. Взе робата и тръгна към стаята да се преоблече.

— И да не забравиш да си свалиш чорапите! — провикна се Рейн от кухнята.

„И тениската“, добави тя наум, като обличаше черната роба на голо. Коприната беше възхитително гладка и прохладна и Кейтлин потръпна от удоволствие.

Тя се върна в хола и седна край камината. Огънят хвърляше червеникави отблясъци върху медния обков на раклата, запалваше искри в кристалната чаша с рубинено вино, блестеше в кестенявите коси на Кейтлин и по гънките на черната ѝ дреха...

Ако тази сцена беше подготвил, който и да е друг, Кейтлин щеше да помисли, че това е прелюдия към прелъстяване. Но само един поглед към съсредоточеното лице на Рейн с дълбоката гънка между веждите ѝ бе достатъчен да осъзнае, че той мисли само за работата си. В очите му, които ту я поглеждаха, ту пак се връщаха към платното, не се четеше нищо. Тя потисна желанието да вдигне яката на робата по-високо.

Потрябва ѝ известно време и не една глътка вино, за да се отпусне. Тя взе оставената книга и се опита да чете, но нито една дума не стигаше до съзнанието ѝ.

Мислеше само за любовта си към Рейн, която стопляше самотната ѝ душа. Но колко малко време ѝ оставаше с него! След два дни трябваше да се върне във Ванкувър и да продължи стария си начин на живот, който никога не ѝ се бе струвал толкова скучен и сив. Краткият престой при Рейн ѝ показва, колко самотна е тя. И тази самота я очакваше и щеше да бъде безкрайна... Мисълта за това я изпълваше с отчаяние и болка.

Когато си тръгнеш отгук, щеше да знае, че има още един добър приятел, с когото вероятно ще се вижда от време на време... Кейтлин обаче искаше нещо повече... Много повече!

Тя въздъхна.

— Измори ли се? — попита Рейн и я погледна над рамките на очилата си.

— Не, добре съм.

— Още малко. Вече хванах повечето от това, което ми трябваше. Сега искам да предам играта на отраженията... — Гласът му замря и той отново се съсредоточи върху платното. Потърка долната си устна с края на четката, след това внимателно нанесе няколко щриха върху картината.

Кейтлин се усмихна. Обичаше този мъж и за момент любовта ѝ надделя над тъгата. Възможно ли е едно чувство, което е толкова хубаво, да няма бъдеще, питаше се тя.

Малката Лили се събуди, изправи се и започна да се протяга. После се изгърби и опашницата ѝ се изправи нагоре. След това грижливо изми муцунката си с лапички и започна да играе с колана на Кейтлин. Рекс следеше напрегнато всяко движение на котето с наострени уши.

Рейн вдигна поглед от платното и се усмихна топло на Кейтлин...

В тази минута всичко беше така, както трябваше!

С полузатворени очи Кейтлин гледаше умиращия пламък. Унесена в своя блян, тя наново изживяваше целувките, споделени с

Рейн. Беше й лесно да си представи какво би могло да се случи след тези целувки... Обичаше този мъж и го желаше! Представи си, че е в прегръдките му и той я люби...

— Заспиваш ли?

Кейтлин стреснато вдигна глава и видя пред себе си Рейн с цепеница в ръце. Той дръпна решетката настрана, сложи дървото в огъня и седна край камината, отпуснал ръце върху коленете си.

— Не, не спя — бавно отговори Кейтлин и прокара пръст по шоколадената муцунка на котето, което се бе сгушило в нея и мъркаше. — Само си мисля за разни неща...

„По-точно, мечтая за невъзможното“, поправи се тя наум и леко се усмихна. Очите й обаче я издаваха — в тях се отразяваха всичките й възжеления...

— Кейтлин... — Рейн протегна ръка и след колебание леко докосна лицето й.

Дъхът й секна. Знаеше, че трябва да се отдръпне, ала вместо това отпусна глава върху неговата длан. Устните й се отвориха от само себе си и докоснаха ръката му.

— Кейтлин! — В гласа му прозвуча предупреждение, ала желанието й беше толкова силно, че хладният разум вече не би могъл да я спре.

Тя го искаше! Сега! Повече не можеше да издържа!

Вдигна поглед и съзря в потъмнелите му очи страст. Той също я желаше!

Рейн разбра безмълвната й молба и застана пред Кейтлин на колене. Обхвана лицето й с длани, след това бавно се наведе и я целуна.

С лека въздишка Кейтлин сля устните си с неговите, изцяло покорила се на обичта си към него. Вече не криеше желанието си и целуваше любимия мъж все по-страстно, а той отвърщаше на всяка нейна милувка...

Изведнъж Рейн се отдръпна и отметна косата от челото й. Не се съдържа и бързо целуна полуотворените й устни.

— Не мога да се боря със себе си, Кейтлин. — Гласът му бе дрезгав. — Искам те.

Устните му опариха врата й. Затворила очи, тя прошепна тихо:

— Аз също те искам, Рейн...

С дълбока въздишка той я притегли към себе си, сложи главата ѝ на своето рамо и потърка брадичка в косата ѝ.

— Трябва да знаеш, че... — започна той, но в този момент го прекъсна жалното мяукане на котето, което беше тръгнало да се катери по крака му.

Въпреки цялото напрежение на момента Кейтлин не можа да сдържи смеха си.

— Време е да си лягаш, писано — каза Рейн, внимателно взе котенцето с една ръка, а другата подаде на Кейтлин. В очите му се четеше въпрос, който той се боеше да изрече на глас.

Кейтлин разбра, че все още може да го спре, и това я изпълни с нов прилив на нежност. Тя пое ръката му и се изправи. Рейн я прегърна през раменете и я целуна, след това бързо сложи котето в кошницата и отиде да загаси лампите.

Притиснала ръце към гърдите си, Кейтлин стоеше на място, гледаше Рейн и се чудеше на себе си.

Всичките доводи на разума, с които бе убеждавала себе си против връзката с Рейн, изчезнаха наведнъж. Сега знаеше само, че иска да се люби с Рейн...

Когато той се върна, я грабна на ръце и я отнесе в спалнята си. Внимателно я положи на леглото, легна и се надвеси над нея. В стаята бе тъмно. Единствено светлината от камината в хола разсейваше мрака с далечното си мъждукане.

Кейтлин протегна ръка и докосна лицето му. Той я целуна по слепоочията, по челото, докосна устните ѝ.

— Желая те, Кейтлин — каза той тихо. — Повече от всичко! Но искам да си сигурна, че и ти ме желаяш.

Струваше ѝ се, че се рее волно сред небесните простори, като в същото време усещаше топлото тяло на Рейн до своето. Заля я гореща вълна на страст и Кейтлин прошепна:

— О, да, Рейн! Аз съм съвсем сигурна...

Той рязко пое дъх и я притегли към себе си. Кейтлин скри лице в рамото му, тялото ѝ се притисна към неговото. Когато той покри устните ѝ с целувка, ѝ се стори, че се разтваря, разпада, изчезва... Усещането беше по-хубаво от всичко, което бе изпитвала досега...

Кейтлин лежеше с отворени очи в прегръдките на Рейн и слушаше как сърцето му бие равномерно. Мислеше, че за да бъде изживяването тази нощ идеално, не достига само едно — Рейн не я обичаше... Ако чувстваше към нея поне мъничко обич, сигурно щеше да ѝ каже...

Той беше възхитително внимателен и нежен, като сдържаше своята страст и направляваше нейната. Макар Кейтлин да допускаше, че той е добър любовник, силата на преживяването, която той пробуди в нея, я зашемети. Дори не бе предполагала, че е способна на такава спонтанна страст.

Но сега... Какво щеше да стане?

Тя внимателно се освободи от прегръдката му, отмести се към края на леглото и спусна крака на пода. После вдигна копринения халат, облече се и отиде до прозореца.

В очите ѝ напиреха сълзи. Разумът ѝ твърдеше, че е трябвало да спази дистанцията между себе си и Рейн; но другата, емоционална част от нея ликуваше от възторг, че тази нощ е била действителност...

Ако не беше Рейн, Кейтлин може би щеше да прекара целия си живот, без да научи, че подобно преживяване е възможно между мъж и жена...

Но какво ще стане сега, отново се запита тя. Страдаше, че е временно явление в живота на Рейн, защото любовта ѝ изискваше постоянство и сигурност...

Нетърпеливо избърса сълзите си и тръгна към леглото — нощта още не бе свършила и Кейтлин щеше да вземе от нея всичко, което можеше! Захвърли робата на пода и се мушна под завивките. Притисна се към топлото тяло на Рейн, като леко плъзна пръсти по голите му гърди. Той се размърда и започна да се пробужда. Кейтлин целуна брадичката, след това — устата му и се възхити от спонтанния му отговор. Ръката му намери нейната гърда и леко потърка с длан зърното ѝ. Кейтлин изстена от удоволствие и се притисна по-близо до него...

Вече се зазоряваше, когато Кейтлин пак се измъкна от леглото. Тя постоя, погледна лицето на спящия Рейн, леко го целуна и му

обърна гръб с тъжна усмивка. През тази безсънна нощ бе взела решение — щеше да замине, преди той да се събуди!

Набързо се облече, събра багажа и занесе куфара до вратата. Рекс я поздрави с весело махане на опашката, бавно се надигна и се протегна. Тя разсеяно го погали, после взе кошницата с котето. Прехапала долната устна в безуспешен опит да сдържи сълзите си, огледа хола за последен път.

На високия зидан праг пред камината, пълна със сиви въглени, стоеше кристалната чаша, наполовина пълна с червено вино... Картината на статива беше останала незавита. Кейтлин се приближи и я погледна.

Портретът беше чувствен и това не я учудваше след изминалата нощ. Рейн бе хванал замечтаното ѝ изражение, когато тя лежеше пред камината и копнееше за неговите ласки... Дали той щеше да завърши картината, след като тя си отидеше?

Бележка! Трябваше да му остави бележка. Тя намери тефтер и химикалка до телефона. Какво да му напише?

Най-сетне тя надраска няколко учтиви думи на благодарност за всичко и се подписа. След това отиде при Рекс.

— Трябва да вървя, Рекс — каза тя на кучето, коленичи до него и го погали по главата. Беше ѝ тежко да си тръгва така, но щеше да ѝ бъде още по-тежко да гледа Рейн и да слуша как той се сбогува с нея, докато сърцето ѝ се къса от мъка. Кейтлин дълбоко въздъхна, извади ключа от колата и решително тръгна към вратата.

Часовникът ѝ показваше, че до тръгването на ферибота остава съвсем малко време. Тя запали мотора, пусна чистачките и включи на първа скорост. Дано само не събуди Рейн!

В огледалото тя видя Рекс. Кучето вдигна муцуна към сивото небе и нададе сърцераздирателен вой...

Сълзите започнаха неудържимо да се търкалят по страните ѝ. Кейтлин прехапа устни и натисна педала на газта...

ОСМА ГЛАВА

Обратното пътуване за Ванкувър бе дълго и тежко. Фериботът си пробиваше път между мътните сиви вълни, търкалящи се под оловносивото небе. Когато акостираха в залива, от облаците се посипа ситен хладен дъжд.

Стиснала здраво волана, Кейтлин караше, без да забелязва нищо наоколо. Усещаше само страшно напрежение в раменете си. Най-сетне спря на паркинга зад своя блок, затвори очи и опря чело върху кормилото. Изведнъж от кошницата на съседната седалка се донесе жално мяукане. Кейтлин отвори капака и погали котенцето.

— Пристигнахме, Лили. Ето че сме у дома — каза тя, погледна старата тухлена сграда и въздъхна. За първи път не се радваше, че се прибира у дома.

В апартамента се почувства още по-зле. Сега го погледна с други очи. Беше потискащо малък и тесен; от прозорците долиташе натрапчивия шум на уличното движение. От чувството на уют, което тя винаги изпитваше тук, не бе останала и следа.

Сгуши се на дивана и притисна котето към гърдите си. По страните ѝ отново започнаха да се стичат сълзи. Сърцето ѝ се късаше от мъка и тя се отдаде на своята безнадеждност и усещането за празнота, които завладяха цялото ѝ съществуване...

Гейбриъл стоеше на прага и внимателно гледаше Кейтлин.

— Значи вече си тук.

— Тук съм — потвърди Кейтлин, като я последва в хола. Надяваше се, че Геби няма да забележи изкуствената ѝ усмивка.

— Как е Рейн?

— Добре е — сви рамене Кейтлин. — Какво става в училище?

— Каквото винаги преди Коледа, децата са надъхрани с телевизионни реклами и очакват, че Дядо Коледа ще им донесе всичко, каквото пожелаят. — Леко въздъхна. — Много от тях ще изживеят

големи разочарования. Но при всички... — Видя котето и млъкна от изненада. То тъкмо влизаше от кухнята, високо вдигнало опашница. — Ох, че е сладко! Откъде го имаш?

— Рейн ми го подари — отвърна Кейтлин с безизразен глас. — За рождения ми ден е и се казва Лили.

— Пис, пис, пис, ела тук! — Гейбриъл хвана Лили и широко се усмихна. — Това е много мило от негова страна. Е, как прекара останалото време?

— Нормално — отново сви рамене тя. — Преди да си тръгна, той завърши още една картина.

— Е, и?

— Ами, това е. Аз си починах, а той поработи.

— Много се радвам, че не си станала жертва на неотразимия му чар. Не бих искала да пострадаш.

— Аз също. Имах късмет, че не съм негов тип. Нито съм висока блондинка, нито притежавам и грам какъвто и да било талант и не общувам с природозащитниците.

Геби внимателно я погледна, след това кимна.

— Все пак, жалко. Ти си много... по-истинска от някои негови приятелки. Надявах се... Както и да е.

— Случайно да си вечеряла? — попита Кейтлин, твърдо решена да смени темата.

— Не. Всъщност дойдох да ти предложа да вечеряме навън. Наблизо има ново китайско ресторантче, в което ходихме с Айвън миналата седмица. Сервират страхотни вкуснотии. Искаш ли да отидем?

— Разбира се.

Щеше да отиде, където ѝ да е, само да не стои сама в празния апартамент!

Кейтлин осъзна, че от болезнените мисли и спомени може да я спаси единствено работата. За съжаление обаче, след като преподава само седмица, започна коледната ваканция.

Никога не бе обичала Коледа, а и всички празници я караха да усеща самотата си по-остро. А тази година беше още по-лошо. Много по-лошо!

Всяка минута копнееше за Рейн и искаше да бъде с него, да гледа как той работи и се усмихва, да слуша как ѝ се кара, че не се храни добре... Изпитваше жизнена необходимост от него — като от въздуха и водата. А го нямаше.

В края на последния учебен ден тя заключваше класната стая и през същото време се чудеше какво ли прави той сега и къде ли ще прекара празниците, което всъщност нямаше значение, защото при всички положения щеше да ги изкара без нея.

— Кейт, почакай малко! — извика Геби от съседната стая и след минута се появи в коридора със сако и чанта в ръка. — Е, най-сетне ваканцията дойде. Лошото е, че ще трябва да отидем при майката на Айвън, вместо да заминем на ски. А ти? Свърза ли се с майка си?

— Да, най-сетне. Тя обаче има свои планове. Приятелят ѝ бил обещал да я заведе в Лас Вегас. — Кейтлин се помъчи да скрие разочарованието си. Бе се надявала, че поне сега, когато се чувстваше толкова самотна, майка ѝ ще бъде до нея.

— А баща ти?

— Той има друго семейство — сви рамене Кейтлин. — Ние всъщност почти не контактуваме.

— Значи ти оставаш на Коледа съвсем сама!

— Не, не съвсем. аз също имам планове. И сигурно ще прекарам по-добре, отколкото ти с твоята бъдеща свекърва, дракона в човешки облик.

Геби вдигна очи към небето.

— Ако не обичах Айвън толкова силно, нямаше дори да припаря до тази вещица! — Отвори външната врата и изчака Кейтлин да разтвори чадъра си. — Дано при тях на континента да вали сняг. Представяш ли си, бяла Коледа! Обаче не ми харесва, че ти оставаш тук съвсем сама. Защо не дойдеш с нас?

— При вещицата ли? За нищо на света! Не се притеснявай за мен, Геби. Пожелавам ти да прекараш весело и не позволявай на никой да ти развали празниците!

— Амин! Това не може да направи дори някоя вещица, та била тя и моята бъдеща свекърва! — весело заяви Геби. — Между другото, Рейн не ти ли се е обаждал?

Сърцето на Кейтлин се сви. Колко би се зарадвала, ако беше получила поне картичка за Коледа! Постара се да не издаде дълбокото

си разочарование и опита да запази присъствие на духа.

— Не. А защо да се обажда?

— Е, предполагам, че ще продължите да се виждате от време на време. Но щом между вас няма нищо...

— Нали ти казах, че няма! — внезапно избухна Кейтлин. — Всичко хубаво, Геби! Ще се видим след празниците.

— Ако не и по-рано — озадачено промърмори приятелката ѝ и продължи с по-сигурен глас: — Ще ти се обадя, когато се върнем с Айвън. Весела Коледа, Кейт.

Геби запали мотора на колата, махна с ръка за довиждане и потегли. Кейтлин хвана по-удобно купчината книги, които държеше, и неохотно се качи в своята кола.

От опит тя знаеше, че когато животът става непоносим, най-доброто лекарство е да си намериш някаква работа. През деня помагаше да се опаковат и разнасят по домовете пакети с храна и подаръци за бедните семейства, привечер се разхождаше в парка. Шумът и миризмите на океана ѝ напомняха за дните, прекарани на острова при Рейн, които бяха твърде малко на брой и бяха станали за нея по-скъпи от всичко. Защо не можеха да продължат завинаги?

Благотворителната дейност ѝ помагаше да не излезе от релсите, но не можеше да уталожить сърдечната болка. Кейтлин отиде на работа с облекчение.

Както винаги след ваканциите, класът ѝ беше неспокоен. Повечето от учениците ѝ бяха от неблагополучни семейства, където коледните празници минаваха в пиене, шумни свади и кавги. Като виждаше как всичко това се е отразило върху децата, сърцето ѝ се късаше.

През следобедните часове Дерек, седемгодишно момче с руса коса и лунички, гневно драскаше лист след лист хартия с черен молив, а накрая запокити кутията с моливи по малко момиченце, седнало на съседния ред, и то беззвучно се разплака. Кейтлин премести момчето в другия край на класната стая. С обидено изражение, ала без да каже дума, то се въртеше неспокойно на стола.

След занятията Кейтлин помоли Дерек да остане. Тя взе стол, седна пред него и го погледна в очите.

— Дерек, Лоуни я заболя, когато ти хвърли по нея моливите. Така не се прави, колкото и да е ядосан човек, и ти го знаеш, нали?

Той рязко кимна. Кейтлин протегна ръка, оправи кичур руса коса, паднал върху бледото му лице, и спокойно отбеляза:

— Днес не си в добро настроение.

— Направо съм ядосан! — Момчето скръсти ръце на гърдите си.

— На кого си ядосан, Дерек? — И понеже детето сърдито въздъхна, тя попита, макар да знаеше отговора: — Виждал ли си баща си на Коледа?

— Той каза, че ще дойде! Обеща да ме заведе на хокеен мач и изобщо... И да отида при тях и при новото ми братче! И всичко, всичко! — извика той и сълзи на гняв се затъркаляха по страните му.

— Много съжалявам, че се е получило така. А как е майка ти?

Дерек избърса сълзите си с ръка.

— Тя все страда. През цялото време плачеше и пиеше вино. Казва, че той не дойде, защото съм лошо момче — добави тихо.

— Не, Дерек — твърдо заяви Кейтлин. — Ти не си виновен, че баща ти не е дошъл, както не си виновен и за това, че ви е напуснал.

— Аз се старая да бъда добър и послушен! — Сълзите му потекоха неудържимо.

Кейтлин го притегли към себе си и го прегърна. Усети как малкото телце се разтърсва от ридания.

— Зная, Дерек. Зная колко те е яд понякога и как те боли. Ако бях на твоето място, също щях да се сърдя.

Тя го галеше по главичката и го люлееше в обятията си. Трябваше да се свърже с бащата на момчето и отново да му обясни, че момчето дълбоко преживява неизпълнените обещания. Трябваше също така да убеди майката да се бори с депресията си и да потърси професионална помощ на психиатър.

Когато риданията на детето стихнаха, Кейтлин извади от джоба си хартиена кърпичка и му я подаде.

— Избърши се — каза тя и го погали по косата. — И се прибирай вкъщи, защото майка ти ще се притеснява. Не забравяй, че когато се ядосваш, винаги можеш да дойдеш при мен и да си поговорим. Разбра ли?

— Разбрах.

Кейтлин се изправи с усмивка, обърна се и замръзна на място от изненада. На прага стоеше Рейн със скръстени на гърдите ръце и я наблюдаваше с мрачен поглед. Веждите му бяха смръщени, а челото — прорязано от дълбока гънка.

С разтреперани ръце тя помогна на Дерек да си облече якето и го закопча, след това погледна доверчивото лице, обсипано с лунички.

— Ти ми харесваш, Дерек Уилтън — заяви тя, наведе се и го целуна.

— А когато съм ядосан и лош?

— Винаги ми харесваш. — Оправи яката му. — Хайде, моето момче, бягай вкъщи. Утре ще се видим пак.

Дерек изхвъркна от класната стая. Кейтлин отиде до бюрото и започна да оправя книжата си по него. Мълчанието на Рейн ставаше непоносимо. Защо не кажеше нещо? Поне една дума!

— Здравей — не издържа тя най-сетне. — Геби ли търсиш?

— Не. Дошъл съм да поговоря с теб.

— Така ли? — Тя преглътна нервно. — За какво?

— Би трябвало да знаеш — отговори той през стиснати зъби.

— Рейн, аз...

— Не тук — прекъсна я той. — Да отидем в твоя апартамент.

— В моя... — Видя суровото изражение на лицето му и млъкна. Май наистина щеше да е по-добре да говорят другаде.

Кейтлин отключи с треперещи ръце и влезе в апартамента. Рейн я последва и затръшна вратата. Котето се появи в хола, тя го хвана и сложи върху креслото.

— Лили е пораснала — каза тя с дрезгав от възмущение глас, само и само да наруши непоносимо тежкото мълчание.

— Не съм дошъл да говорим за животни — нахвърли се върху нея Рейн.

Кейтлин бавно пое дъх, притеснена от очевидния му гняв.

— А за какво? — попита тя кротко.

Той я изгледа втренчено.

— Замина, без дори да кажеш довиждане!

— Аз... Оставих ти бележка.

— Каква бележка? — презрително рече той. — „Трябва да си вървя. Беше ми приятно да се запознаем“! Това ли?

— Съжалявам...

— Тя съжалявала! — поклати той глава с отчаяние. — След като се измъкна, без да кажеш дума, сякаш някой те гонеше!

Тя сведе поглед към ръцете си. Беше прав да ѝ се сърди, но как да му обясни безнадеждната си любов? Как да разкаже за страховете си, че той не я обича и ще я прогони, като разбере чувствата ѝ или пък ще започне да я съжалява?

— Съжалявам — едва изрече тя.

— Това вече го чух! — Обърна се рязко и тръгна към вратата. — Аз обаче се надявах да ми кажеш нещо друго!

— Рейн, почакай. Недей да си тръгваш!

— Изтъкни поне една основателна причина да остана!

Тя безпомощно сви рамене.

— Аз... Ние сме добри приятели, нали?

— Така ми се струваше — тихо рече Рейн. — Но сега вече не съм сигурен. — Отвори вратата и прекрачи прага.

— Чакай! — Кейтлин скочи и се затича към него. Не можеше да му позволи да си тръгне! Не и по този начин! — Моля те, Рейн, остани! Не бях права да замина така. Нека поговорим за това!

— За какво?

— Не зная, но недей да си тръгваш по този начин!

— Ами! — Устата му се сви в горчива усмивка. — Да не би да се измъквам тайно и посред нощ!

Тя примигна.

— Рейн, влез, моля те!

Той мрачно я изгледа, после кимна и се върна в хола. Тя с облекчение затвори вратата и за момент се облегна върху нея, за да събере сили. Трябваше да разбере за какво е дошъл и защо е толкова разгневен. Пое дъх и тръгна към него.

— Добре — решително каза тя. — Каж ми какво има.

Лицето му стана студено и безизразно. Той внезапно отиде при прозореца и погледна надолу към улицата.

— Рейн? — прошепна тя, готова да изтърпи всякакви обиди, но не и това мълчание.

Той рязко въздъхна и се обърна към нея. Лицето му остана в сянка.

— Прекарахме с теб една любовна нощ... И докато съм спал, ти избяга! Помисли си, Кейтлин, как щеше да се чувстваш, ако беше на мое място? Думите му я шибнаха като камшик.

— О, Рейн... — прошепна тя. Виждаше постъпката си в нова светлина. — Аз... Аз помислих...

— Ти си решила, че понеже съм мъж, няма да ме заболи от начина, по който ме заряза — студено я прекъсна той. — Позволи ми да ти кажа, Кейтлин, колкото и банално да звучи това, че мъжете също са хора и също изпитват болка.

Тя стисна нервно ръцете си.

— Аз... — Погледна го и млъкна. Какво да каже, след като не виждаше лицето му? И за какво бе дошъл? Да я наказва ли? Тя отиде до дивана и тежко се отпусна върху него. — Какво искаш от мен сега?

Той стисна ръцете си в юмруци, отиде и седна срещу нея.

— Обяснение, Кейтлин — изрече с равен глас. — Защо избяга?

Кейтлин прехапа долната си устна и започна да търка с палец стиснатите си пръсти. Той я наблюдаваше с безизразно лице.

— Можеш да говориш откровено — подкани я Рейн. — Да съм те разочаровал като мъж? Да съм те... наранил с нещо?

Зениците ѝ се разшириха от почуда. Тя бързо поклати глава, изчерви се и сведе поглед.

— О, не... Онази нощ беше прекрасна...

— Така си и мислех. — Върху устните му трепна усмивка, която обаче изчезна почти моментално. — Защо тогава избяга, Кейтлин? Кажи ми.

— Аз... Изплаших се.

— Изплашила си се? От мен ли?

— Разбира се, че не! — Вдигна глава и го погледна с широко отворени доверчиви очи. Трябваше да му каже истината! Не ѝ оставаше нищо друго. — Онази нощ ми е по-скъпа от всичко на света, Рейн.

— И все пак избяга.

— Аз... Реших, че така е по-лесно. — Тя дълбоко пое дъх и продължи: — Защото знаех, че вече не можем да останем само приятели, а не исках любовна връзка.

— Защо? — тихо попита той. — Защо не си искала любовна връзка?

— Защото такива връзки са нетрайни. Не бих могла да понеса ролята на твоя бивша любовница като Стиви...

— И това толкова много те притесни? Защо? — настояваше той сякаш знаеше истината, но държеше да я чуе от нея.

— Обичам те, Рейн. И имам нужда от **всичко**, което означава това!

— В комплект с въпросната къщичка с рози и бяла ограда, така ли?

Кейтлин вдигна предизвикателно брадичка и заяви с решителен тон:

— Да!

— Чудесно!

Тя го погледна с изненада. Той се смееше, а очите му я гледаха с нежност. Стана и се премести на дивана до нея.

— Да обичаш означава същото и за мен, Кейтлин. И аз искам да имам всичко, плюс кучето и котката пред камината и бебета в горната спалня. — Взе ръката ѝ и я целуна. — Не съм очаквал, че подобно нещо може да ми се случи, но съм влюбен в теб. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя не вярваше на ушите си! Бе невъзможно — след всичките тези седмици на безнадеждно отчаяние, които изживя! Нима той наистина я обичаше? Насъбраните в душата ѝ болка и копнеж се надигнаха, изпълниха я цялата и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво има? — Гледаше я слисано.

Кейтлин поклати глава.

— Ти ми липсваше толкова много...

Рейн я притегли към себе си и помилва косите ѝ.

— Ти също ми липсваше, скъпа — изрече той с несигурен глас. — Кейтлин, не вярвах, че е възможно да се чувствам толкова зле. Когато се събудих и открих, че те няма, ми се стори, че е настъпил краят на света! — Притисна я към себе си силно, сякаш се страхуваше да не я загуби.

Тя стисна очи, за да спре сълзите си. Беше лудост да плаче в този момент! Мъжът, когото обичаше, я прегръщаше и ѝ казваше, че също я обича!

Тя въздъхна с облекчение, избърса лицето си и погледна любимия мъж. Той ѝ се усмихна нежно.

— Успокои ли се?

— Бях много нещастна дълго време и сега ми е трудно да повярвам, че в момента не сънувам и сме заедно!

— Не сънуваш, скъпа — каза той с пресипнал глас, — заедно сме. И ще останем завинаги заедно. — Повдигна брадичката ѝ и като гледаше в блестящите от щастие очи, промълви: — Обичам те, Кейтлин, много те обичам... — И впи устни в нейните...

Двамата лежах в леглото ѝ под изпомачканите завивки. Лили реши да им прави компания, скочи върху гърдите на Рейн, сви се на кълбо и доволно замърка. Той милваше Кейтлин, която бе сложила глава върху рамото му.

— Е, и?

— Какво? — разсеяно попита тя и прокара пръст по устните и брадичка му. Беше щастлива, че може да го милва колкото пожелае, с цялата обич, която изпитваше към него.

— Преди известно време ти зададох един въпрос. Ти не ми отговори. Е, ще се омъжиш ли за мен?

Кейтлин се обърна по гръб и се загледа в тавана. Реалният живот отново нахлуваше в страната на мечтите ѝ. Тя имаше само един отговор, но... Рейн се повдигна на лакът и тревожно я погледна.

— Кейтлин?

Тя прехапа долната си устна.

— Бих искала...

— Но...?

— Рейн... Обикнах къщата ти на острова. Никъде другаде не ми е било така добре, обаче... За мен е много важно да живея тук. Децата имат нужда от мен, както и аз имам нужда от тях.

Той въздъхна с облекчение.

— Аз пък си въобразих, че криеш някаква мрачна тайна, която ще ни попречи да се оженим. Нима мислиш, че бих могъл да те обичам и да не разбирам колко си привързана към работата си? Не си ли спомняш, че видях какво направи за онова момченце днес? Изобщо нямам намерение да те карам да напускаш училището!

— Но... Как това...

— Не се притеснявай — прекъсна я той. — През учебната година ще живеем във Ванкувър, а през ваканциите ще ходим на острова. Ще ни трябва по-голямо жилище, ала това не е проблем. Ще започнем да търсим подходящ апартамент още днес. — Погледна часовника си и допълни: — По-добре утре. Е, това ли е всичко?

Тя кимна.

— Тогава, Кейтлин, питам те за последен път: ще се омъжиш ли за мен?

Тя се сгуши в него и усети топлината на тялото му, която преливаше в нейното. Дали не сънуваше, че лежи в неговите прегръдки? Вдигна глава и го целуна. Очите ѝ бяха изпълнени със сълзи на щастие.

— Да, любими, ще се омъжа за теб! Ти ме направи истински щастлива! Не мога да изразя с думи колко те обичам.

— Аз също те обичам, Кейтлин! И благодаря на Бога, че ти се появи в живота ми!

ЕПИЛОГ

Лъчите на ранното слънце озаряваха терасата пред спалнята. Въздухът бе напоен с миризмата на море и борове. Отнякъде се донасяха кръсъци на самотна чайка.

Кейтлин се облегна на парапета и погледна океана, светлосин и забулен в лека мараня. До нея Лили сладко се протегна. Вече бе голяма котка и високомерно игнорираше Рекс.

Кейтлин щастливо се усмихна, след това започна да разтвива кръста си, където усети болка. Рейн излезе на терасата и тя се облегна на него. Той прегърна натежалото ѝ тяло и подпря брадичка на рамото ѝ.

— Добре ли си?

— Аз се чувствам добре, но мисля, че е време. — Обърна се към него.

На лицето му се изписа уплаха.

— Кога започнаха контракциите? Защо не ме събуди? Трябваше да те настаня при Еди, островът не е място за бъдеща майка! Докато стигнем до болницата, ще мине цяла вечност. Хайде да тръгваме! Бързо!

Кейтлин го спря с жест.

— Недей да изпадаш в паника. До раждането има още доста време. Искам... — Внезапно изстена от болка и се преви, обхванала с ръце корема си. Когато контракцията премина, се усмихна насила. — Става доста по-рано, отколкото очаквах. Рейн... Май наистина няма много време.

Той пребледня.

— Отивам да се обадя на доктор Палмър. По такъв повод може да забрави, че е в пенсия. Скъпа, ела да легнеш!

— Няма нужда да безпокоиш жената. Ще успеем да хванем следващия ферибот и да отидем в болницата за по-малко от час. Моля те, Рейн! Хайде да тръгваме.

— Дявол да го вземе! — измърмори той и я хвана за раменете. — Трябваше да те накарам да ме послушаш! Ако ти се случи нещо лошо...

— Няма. Аз съм силна и здрава, а докато бебето се роди, ще минат часове. Обличай се и да... вървим...

Последната ѝ дума премина в леко стенание и Кейтлин отново се сви. Съзряла обърканото изражение на Рейн, тя опита да се усмихне, и каза: — Знаеш ли... Все пак се обади на доктор Палмър.

Лекарката излезе от стаята и тримата останаха сами. Рейн седна на крайчеца на леглото и погледна лежащото до майката бебе, увито като пашкул.

— Изплаши ме страхотно, Кейтлин! — Той отметна от челото ѝ влажен кичур коса. — Следващия път ще се преместиш при Еди не един, а поне два месеца преди термина!

Тя простена уморено.

— Следващия път! Само мъж може да каже това нещо в такъв момент! Ами... Тя е хубава, нали?

— Абсолютно великолепна! — Рейн отстрани края на одеялото и докосна с пръст свитото юмруче на дъщеря си. — Като майка си. Перфектна е! — усмихна се щастливо бащата.

— Нали? Как ще я наречем?

— Аманда, както се разбрахме. И...

— ... и Клер на майка ти — завърши вместо него Кейтлин. — Ще трябва да съобщим на всички.

— Ще го направя, след като те закарам в болница на континента. Кейтлин поклати глава.

— Не искам да ходя в болница. Нека остана тук. Ще бъдем заедно — ти, аз и Аманда-Клер.

— Завинаги ще сме заедно! Но все пак трябва да сме сигурни, че всичко е наред. Иначе ще се притеснявам. — Наведе се към нея и целуна устните ѝ. Бебето мирно спеше. Рейн погали лицето на Кейтлин. — Ти ми донесе щастие, на каквото не съм се надявал! Обичам те, Кейтлин!

Тя хвана ръката му и я стисна. Животът беше пред тях — изпълнен с любов и светли надежди...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.